

Romani - comentarii F. B. Hole

Romani - Introducere

Introducere: evanghelia lui Dumnezeu, tema epistolei catre Romani

Tema principala a epistolei catre Romani este evanghelia lui Dumnezeu asa cum se vede din cuvintele de la inceputul ei. Se pare ca ea s-ar putea imparti in mod cu totul natural in trei parti principale, astfel: 1. Evanghelia aratata pe deplin si expusa intr-un fel ordonat, pentru a-i invata pe cei credinciosi (cap.1-8). 2. Felul in care Dumnezeu Se poarta cu oamenii, trimitand evanghelia si celor dintre natiuni, in armonie cu atitudinea Sa de mai inainte, care era in mod exclusiv cu Israel (9-11). 3. Instructiuni si indemnuri cu privire la purtarea care se potriveste evangheliei din partea celor ce au primit-o (12-16). Una este sa duci evanghelia ca un mesaj catre omul pacatos, si cu totul altceva s-o prezinti in amanunt pentru folosul sfintilor. Cea dintai este lucrarea evanghelistului, cea din urma, a invatatorului. Daca dorim sa-l auzim pe Pavel predicand evanghelia, atat iudeilor cat si paganilor, ne indreptam spre Faptele Apostolilor. Daca dorim sa ne instruiem in ce priveste plinatatea ei si puterea ei glorioasa, citim epistola catre Romani.

Romani 1:1-7

Isus Hristos, marea tema a evangheliei (v.1-7)

Este foarte potrivit ca aceste cuvinte de la inceput ale epistolei sa ne dea un sumar scurt al evangheliei. Isus Hristos, care este Fiul lui Dumnezeu si Domnul nostru, este marea ei tema, si ea Il priveste ca pe Acela care a inviat dintre morti. El a venit aici ca Om adevarat, de aceea El era samanta lui David; totusi El nu era numai atat, „dupa trup”ci si „dupa Duhul de sfintenie”. El era Fiul lui Dumnezeu in putere, si invierea mortilor declara acest fapt – fie ca era vorba de propria Sa inviere, fie de folosirea acestei puteri a invierii in timp ce era inca pe pamant. De la acest Fiu al lui Dumnezeu plin de putere si-a primit Pavel epistolia si harul de a o indeplini, pentru ca a fost pus deoparte ca sa vesteasca evanghelia. Scopul acestui mesaj nu era limitat, asa cum fusese legea. Era pentru toate natiunile; si cei care primesc mesajul, ascultand de el, erau „chemati ai lui Hristos”. Asa erau romanii carora le scrie Pavel.

Romani 1:8-15

Dorinta lui Pavel de a-i vedea pe credinciosii din Roma (v.8-15)

Se vede ca apostolul cunostea pe multi din sfintii care locuiau in Roma, care fara indoiala venisera acolo din tarile dinspre est, desi el personal inca nu vizitase marea metropola; de aceea scrie ce avem in versetele 8-15. Ei dobandisera un nume bun si Pavel dorea si se ruga sa-i poata vedea, dar fusese impiedicat pana atunci. Dorinta lui era ca ei sa fie intariti in credinta, impartasindu-le lucruri de

natura spirituala. El explica ce inseamna aceasta, in versetul 12; darurile de har aveau sa fie spre zidirea in credinta a lui si a lor, si nu in aratarea unor mari abilitati, puteri miraculoase sau ceva de felul acesta. Este mai bine sa fii om deosebit prin credinciosie decat om plin de daruri. Din versetul 15 s-ar parea ca nu toti credinciosii din Roma auzisera evanghelia dezvaluita in toata plinatatea ei, asa cum i se incredintase lui Pavel s-o prezinte. Si pentru ca Domnul ii incredintase in mod special lui evanghelia pentru cei dintre natiuni, el se simtise dator fata de ei. El era gata sa-si implineasca aceasta obligatie, si pentru ca fusese impiedicat sa fie personal cu ei, avea sa faca aceasta lucrare prin scrisoare.

Romani 1:16-17

Evanghelia – puterea lui Dumnezeu descoperita in dreptatea Sa (v.16,17)

Unora le era rusine cu evanghelia. Asa a fost intotdeauna, din cele dintai zile, totusi apostolul nu avea nici cea mai neinsemnata rusine cu privire la ea, datorita puterii ei. Numai s-o creada omul, fie iudeu, fie grec, si ea insasi se dovedea a fi pentru el marea putere a lui Dumnezeu spre mantuirea lui. Tot asa este si astazi. Oamenii isi pot bate joc de ea in cuvintele lor, insa numai orbirea de bunavoie ii poate tagadui puterea, care este cu atat mai mult aratata cu cat cei care cred in ea au fost scosi din adancurile degradarii. De observat, ea este puterea lui Dumnezeu pentru ca este descoperita in dreptatea lui Dumnezeu. Aici suntem adusi in fata unui adevar de cea mai mare importanta: nu exista mantuire separata de dreptate; si nici o persoana care gandeste bine n-ar dori sa fie altfel. Dorim sa fim siguri ca am inteles sensul versetului 17. Dreptatea lui Dumnezeu descoperita este in contrast cu legea, a carei trasatura era dreptatea ceruta omului. Dreptatea evangheliei este „din credinta”. Dreptatea pe care legea o cerea omului era prin fapte. La dreptatea lui Dumnezeu pe care o descopera evanghelia se ajunge prin credinta. De asemenea, evanghelia descopera credintei dreptatea lui Dumnezeu, in timp ce legea o aduce vederii. Cea dintai mentionare a cuvintului credinta este in contrast cu faptele, cea de a doua in contrast cu vederea. In cartea lui Habacuc este o profetie implinita in evanghelie: „Cel drept va trai prin credinta”.

Romani 1:18

Mania lui Dumnezeu care se descopera din cer (v.18)

Evanghelia deci descopera dreptatea lui Dumnezeu si ea insasi se dovedeste a fi puterea lui Dumnezeu spre mantuire, dar are o anumita motivatie, mania lui Dumnezeu despre care vorbeste versetul 18. Dreptatea si puterea se unesc astazi pentru mantuirea celui credincios. In viitor ele se vor uni ca sa adauge infricosare la mania Sa. Mania nu este inca aplicata, dar este descoperita ca venind din cer, fara deosebire, asupra tuturor relelor omului, fie ele pe fata sau rele mai subtile, „care inabusa adevarul in nedreptate”, asa cum a fost de exemplu cu iudeii.

Romani 1:19-32

Responsabilitatea paganilor (v.19-32) De aici apostolul merge mai departe ca sa arate ca toti oamenii sunt pierduti fara speranta si sunt supusi judecatii si maniei lui Dumnezeu. Mai intai – de la versetul 19 pana la sfarsitul acestui capitol – el se ocupa de „barbari”, despre care vorbise in versetul 14. Ei aveau cel putin marturia creatiei, care vorbea clar despre puterea eterna si dumnezeirea Creatorului si ii facea fara scuze. Aici avem pasajul care raspunde controversii privitoare la responsabilitatea paganilor. Ce sa zicem despre pagani? Deseori se pune aceasta intrebare. Unele fapte sunt prezentate aici foarte clar. **Caderea din monoteism la politeism**¹. Acele popoare care acum sunt pagane Il cunosteau odinioara pe Dumnezeu. Omul nu s-a indreptat de la politeism la monoteism, asa cum ar vrea unii visatori sa ne inchipuim, ci tocmai invers. Oamenii s-au afundat din lumina in intuneric. Altadata ei „L-au cunoscut pe Dumnezeu”, (v.21) dar fapt este ca „nu au socotit ca este bine sa-L aiba pe Dumnezeu in cunostinta” (v.28) **Nu L-au glorificat pe Dumnezeu din cauza mandriei lor**². Radacina cauzei caderii lor a fost ca n-au vrut sa-I dea lui Dumnezeu gloria care I se datora, pentru ca le-a placut sa se considere pe ei insisi intelepti – asa cum vedem in versetele 21 si 22. Pe scurt, mandria a fost radacina, si Dumnezeu le-a dat voie sa devina nebuni. **Decaderea progresiva pana au ajuns mai jos decat nivelul animalelor**³. Decaderea lor a fost progresiva. Intai, ganduri desarte, apoi intelegeri intunecate, idolatrie grosolana, urmata de pacate rusinoase in care au cazut mai jos decat nivelul animalelor. Fiecare generatie a trecut dincolo de nebuniile celor dinainte, aproband in felul acesta pentru ei insisi abaterile dinainte. **In carmuirea lui Dumnezeu, oamenii lasati in voia lor**⁴. La starea lor mizerabila au ajuns sub carmuirea lui Dumnezeu. De trei ori avem cuvintele: „Dumnezeu i-a lasat prada...” Daca oamenii nu vor sa gandeasca la Dumnezeu si nu-L recunosc, n-au de ce sa se planga cand El ii abandoneaza. Si daca ei Il parasesc pe Dumnezeu si prin urmare binele, atunci in mod natural se vad inconjurati de orice este rau si degradator. Aceasta este o judecata dureroasa din partea carmuirii lui Dumnezeu. **Placere in practicile lor pacatoase**⁵. Partea finala in aceasta tragedie teribila este ca ei isi dau seama ca practicile lor sunt gresite si vrednice de moarte, si totusi nu numai ca si le continua, dar sunt in totul de acord cu ele. Isi gasesc placerea in ele intr-o masura atat de mare incat gandesc ca este bine cand si altii pacatuiesc ca si ei. Daca lasam ca in adevar aceasta descriere a depravarii omului sa se intipareasca in gandurile noastre nu vom avea nici o dificultate de a incuviinta verdictul divin ca toti sunt „fara scuza” (v.20)

Romani 2:1-5

Pacatul printre oamenii civilizati Lumea pagana de acum douazeci de secole avea totusi in mijlocul ei un numar de popoare foarte civilizate. Apostolul Pavel stia ca in ce priveste evanghelia el era dator atat grecilor care erau intelepti, cat si barbarilor care nu erau intelepti. In capitolul 2 il vedem cum de la unii se indreapta la altii. Stilul ii devine foarte concret. In acest moment parca ar fi vazut stand alaturi un grec politicos si binecrescut, si care aproba in totul descrierea pe care el o facuse despre barbari. Atunci schimba directia si il invinuieste cu toata taria de lucruri asemanatoare cu acele forme grosolane de pacate intalnite printre barbari. De aceea, si el, care judeca pe altii, se condamna pe sine insusi. In acest cuvânt, grec, apostolul include pe toti cei care in acel timp fusesera educati si crescuti sub influenta culturii grecesti. Chiar si romanii aveau sa fie cuprinsi in acest cuvânt. Exterior ei pareau buni cetateni, capabili, inteligenti si inzestrati cu judecata. In primele 11 versete ale acestui capitol Pavel sta de vorba cu ei cu privire la dreptate si la judecata care va

veni; si unde am putea intalni astfel de versete potrivite, ca acestea, pline de tarie si scurte, intepatoare? Grecii aveau un anumit cod de moralitate exterioara. Le placea frumusetea si puterea si isi exercitau trupurile cu acest scop. Si ei s-au ferit de excesele morale ale barbarilor. Totusi ei stiau sa-si acorde placeri in mod discret, cum sa pacatuiasca „stiintific”. Aceiasi caracteristica o are si vremea noastra. O lozinca in lumea de azi ar putea fi: „sa nu pacatuiesti in mod grosolan si neindemanatic, sa pacatuiesti in mod discret”. In astfel de imprejurari este foarte usor pentru oameni sa se insele pe ei insisi; foarte usor este sa-ti inchipui ca, daca iti aprobi singur ca bune unele lucruri, si te feresti de manifestarea grosolana a relelor, esti si in siguranta inaintea judecatii lui Dumnezeu. Potrivit adevarului, judecata dreapta a lui Dumnezeu, fara a se avea in vedere fata omului. De notat aceste trei trepte in argumentul dat de Pavel: 1. „Judecata lui Dumnezeu este dupa adevar” (v.2). adevar insemna realitate. Nimic nereal nu va ramane in prezenta lui Dumnezeu, ci toate se vor arata asa cum sunt. Saraca perspectiva pentru grec, ale carui virtuti erau numai cat pielea de adanci! 2. Este de asemenea „descoperirea dreptei judecati a lui Dumnezeu” (v.5). Unui criminal mizerabil i se poate scoate la lumina crima, totusi daca judecatorul va fi incompetent sau nedrept, el ar putea scapa. Judecatile divine sunt drepte si totodata potrivite cu adevarul. 3. „Dumnezeu nu are in vedere fata omului” (v.11). In unele tari respectul fata de persoane da astazi unui criminal o cale de scapare. Favoritismul isi face lucrarea, sau alte influenta de dincolo de ce se vede, sau chiar se da mita, si raufacatorul scapa de pedeapsa pe care o merita. Dar niciodata nu va fi in felul acesta inaintea lui Dumnezeu.

Cei care dispretuiesc bunatatea lui Dumnezeu (4-5) Nu este deci cale de scapare pentru cel pacatos mai educat sau pentru cel care face caz de morala omeneasca. In adevar, se va vedea ca el va avea parte de o condamnare mai aspra. Insa constiinta lui ii maresta vina, pentru ca pocainta este tinta spre care l-ar conduce bunatatea lui Dumnezeu; insa el dispretuieste bunatatea lui Dumnezeu in impietirea inimii lui si singur isi aduna manie pentru ziua maniei.

Romani 2:6-11

Fiecare rasplatit dupa fapte (6-11)

Afirmatiile din versetele 6-11 prezinta o dificultate in mintea unora, intrucat in ele nu se face nicio mentionare a credintei in Hristos. Unii citesc versetul 7, de exemplu, si spun: „lata, la urma urmei trebuie numai sa cauti mereu sa faci bine si sa cauti binele, iar viata eterna va fi a ta la sfarsit”. Totusi avem sa citim numai putin mai departe si vom descoperi ca nimeni nu face ce este bine si nu cauta ce este bine, in afara celui care crede in Hristos. Judecata inaintea lui Dumnezeu este pe baza faptelor noastre. Daca cineva crede in adevar in Mantuitorul, experimenteaza mantuirea si de atunci inainte are putere de a face ceea ce este bine si de a continua in ce este bine. Mai mult, intregul scop al vietii lui este schimbat si el incepe sa caute gloria si onoarea si acea stare de incorectie care va fi a noastra la venirea Domnului. Pe de alta parte sunt multi aceia care, in loc de a asculta de adevar crezand in evanghelie, raman sclavi ai pacatului. Faptele acestora vor primi condamnarea meritata pe drept in ziua judecatii.

Romani 2:12-20

Judecata celor care n-au avut lumina legii (12-16) Poate cineva ar vrea sa spuna: „Bine dar toti acesti oameni n-au avut avantajul de a cunoaste legea sfanta a lui Dumnezeu, cum au avut iudeii. Este drept sa fie condamnati astfel de oameni?”. Pavel si-a dat seama de acest lucru si de aceea a adaugat versetele 12-16. A precizat ca acei care au pacatuit sub lege vor fi judecati dupa lege in ziua in care Dumnezeu va judeca prin Isus Hristos. In acelasi timp, cei care au pacatuit fara a avea lumina legii nu vor fi tinuti responsabili pentru aceasta lumina – totusi vor pieri (v.12, cuvânt care exprima o existenta nefericita, nu nimicirea fiintei). De notat, versetele 13-15 sunt o paranteza. Pentru a le intelege sensul, de la versetul 12 trebuie citit versetul 16. Paranteza ne arata ca unele lucruri pe care le cerea legea erau de asa fel incat oamenii stiau in inimile lor ca ele erau rele fara sa le fi fost data o lege. In plus oamenii aveau glasul constiintei care ii instiinta cu privire la aceste lucruri chiar cand nu aveau cunostinta de legea lui Moise. Oriunde te-ai duce vei vedea ca oamenii, chiar si cei mai degradati, au o anumita parte de lumina naturala sau instinct cu privire la ce este drept sau gresit. De asemenea ei au constiinta si ganduri care fie ca acuza, fie ca aduc scuze. De aceea exista o baza a judecatii impotriva lor in afara legii.

Judecata celor care au avut parte de lumina evangheliei (16) Cand Dumnezeu va judeca pe oameni prin Isus Hristos va fi si o a treia baza a judecatii: nu numai constiinta naturala si legea, dar si „dupa evanghelia mea”. Judecata nu se va incepe inainte ca evanghelia sa-si de marturia pe deplin. Cei judecati si condamnati ca unii care au fost in lumina evangheliei vor avea parte de mai mare rau decat cei condamnati in lumina legii si a constiintei. Si in ziua aceea lucrurile ascunse ale oamenilor vor fi judecate, desi condamnarea lor va fi pe baza faptelor. Oh! ce zi va fi ziua judecatii. Sa ne dam seama de chinurile inevitabile. Sa lucram cu toata inima ca sa fie salvati cel putin unii – pe care ii stie Dumnezeu – de la aceasta mare pedeapsa.

Iudeii se reazema pe lege, care este un test (17-20) Dupa ce a vorbit despre barbari si greci, dovedind ca si unii si altii sunt fara scuza si ii asteapta judecata lui Dumnezeu, apostolul se intoarce spre iudei ca sa le prezinte situatia. Stilul concret cu care a inceput capitolul 2 se continua pana la sfarsitul capitolului. Parca ar vedea un iudeu stand alaturi de un grec si in versetul 17 se intoarce de la unul ca sa se adreseze celuilalt. Iudeul avea nu numai marturia creatiei si a constiintei naturale, ci si a legii. Legea ii aducea o cunoastere a lui Dumnezeu si a voii Sale care il aseza mai presus de altii in lucrurile religioase. Totusi el facea o mare greseala. El trata legea ca ceva cu care sa se laude si de aceea ii hranea mandria. Apostolul spune: „tu...te bazezi pe lege si te lauzi cu Dumnezeu” (v.17). Iudeul nu intelegea ca legea ii fusese data nu ca ceva de care sa se reazeme, sa se bazeze, ci era ceva care lucra ca un test.

Romani 2:21-29

Mandrie pentru privilegiile primite si neglijarea responsabilitatii (v.21-24) Testul se refera la iudei de la versetul 21 pana la sfarsitul capitolului. Iudeul iese de aici cu reputatia naruita in totul. In adevar, el avea forma cunoasterii si a adevarului in lege, dar ea a lucrat ca o sabie cu doua taisuri. Era atat de preocupat sa-i intoarca taisul ascutit impotriva altor oameni incat uita cu totul s-o aplice lui insusi. El o vedea ca un standard pentru altii – ca un fir de plumb sau nivelul spiritual – insa pentru sine insusi gandea ca era o podoaba personala. Sa nu fim deloc surprinsi ca asa facea el,

pentru ca aceasta este ceea ce facem si noi in mod natural. Ne laudam noi insine cu privilegiile noastre si uitam responsabilitatile care le corespund. Fiecare intrebare din versetele 21, 22 si 23 este ca o intepatura a unei sabii. La fiecare acuzatie adusa iudeul avea sa se dovedeasca vinovat. El avea in adevar legea, dar prin calcarea ei Il dezonora pe Dumnezeu, caruia li apartinea legea. In adevar, vina lor era atat de evidenta incat natiunile priveau la iudei si Il blasfemiau pe Dumnezeu, pentru ca ei Il reprezentau pe El.

Starea launtrica valoreaza inaintea lui Dumnezeu (v.25-29) Aceasta fiind situatia lor, era fara folos sa spuna ca ei erau poporul circumcis, asa cum le randuise Dumnezeu. Argumentul de la versetele 25 la 29 este foarte important. Nu o pozitie oficiala, care este un lucru exterior, are valoare inaintea lui Dumnezeu, pentru ca ea ar putea arata ca drept ceea ce este gresit. Starea launtrica este cea care are valoare inaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu va sine seama de cel care asculta, chiar daca este un necircumcis dintre natiuni. El il va respinge pe cel neascultator, chiar daca ar fi un iudeu circumcis.

Romani 3:1-2

Privilegiul de a avea daruite cuvintele lui Dumnezeu (v.1-2)

Apostolul stia bine ca toate cele spuse mai inainte aveau sa fie foarte neplacute pentru iudei si ca ei l-ar invinui plini de indignare ca mica si nesocotita tot ceea ce Dumnezeu facuse cand a chemat din Egipt pe poporul Sau. De aceea pune unele intrebari in cel dintai verset din capitolul 3. Raspunsul sau este ca era de mare folos sa fii iudeu si in primul rand pentru ca ei aveau Cuvantul lui Dumnezeu. La acest punct sa facem o aplicare la zilele noastre. Pozitia privilegiata pe care o aveau iudeii in zilele acelea este tinuta de crestinatate. Este fara indoiala un avantaj sa te nasti si sa cresti intr-o tara numita „crestina”, insa in acelasi timp sunt si responsabilitati enorme. De asemenea este un fapt foarte trist ca pacatele evidente ale crestinatatii ii face pe pagani sa blesteme. Crestinul de nume, neintors la Dumnezeu, va fi judecat dupa standardul inalt pe care l-a marturisit, si de aceea merita o judecata mai aspra. Astazi cuvintele lui Dumnezeu se afla nu numai in Vechiul, dar si in Noul Testament – nu numai cuvantul legii Sale, ci si cuvantul harului Sau. Dar sa subliniem indeosebi cuvintele „le-au fost incredintate”. In vechime cuvintele lui Dumnezeu au fost incredintate iudeilor; astazi ele sunt date Bisericii. Aceasta este adevarata pozitie. Nu Biserica este cea care produce cuvintele si nu ea este, asa cum afirma multi in mod gresit, singurul invatator autorizat al lor; ea este, simplu, paznicul lor. Ele i-au fost incredintate ca prin ele Duhul sa fie invatatorul ei.

Romani 3:3-9

Credinciosia si dreptatea lui Dumnezeu (3-8) La inceputul acestui capitol se vorbeste numai despre iudei si despre lege. Apostolul stia bine ce fel de intrebari se ridicau in gandurile iudeilor. Era constient de asemenea de cuvintele defaimatoare care se raspandisera cu privire la invatatura lui. De aceea spune cele cuprinse in versetele 3-8. Arata perfect de clar ca oricat de mare ar fi necredinta omeneasca, ea nu poate inlatura sau schimba cele spuse de Dumnezeu. El este credincios cuvantului spus. Daca in versetul 3 s-ar traduce „credinta lui Dumnezeu”, aceasta ar fi tot

ceea ce a revelat Dumnezeu pentru ca oamenii sa le primeasca in credinta. Din nou Dumnezeu este incomparabil mai presus de raul omului, incat El stie cum sa-l intoarca in final intr-un fel de cadru intunecat pe care sa-Si desfasoare stralucirea dreptatii si adevarului Sau. Ar fi El compromis in felul acesta sau n-ar fi drept sa-l judece pe cel pacatos? Nicidecum; nici nu se lasa posibilitatea vreunei scuze pentru cei carora le-ar place sa faca din el un motiv pentru a predica mai departe raul, spunand: „Daca raul meu poate in felul acesta sluji spre gloria lui Dumnezeu, atunci voi continua sa fac si mai rau”. Condamnarea unora ca acestia va fi sigura si dreapta.

Iudeii nu erau mai buni decat cei dintre natiuni (v.9) Care este atunci situatia noastra? Sa fim siguri ca o intelegem. Versetul 9 pune aceasta intrebare. Fapt este ca, desi iudeul a avut unele avantaje mari comparat cu cei dintre natiuni, el n-a fost mai bun decat natiunile. Apostolul a dovedit acest lucru mai inainte, indeosebi in capitolul 2. Si iudeii si natiunile sunt „sub pacat”. Totusi in cazul iudeilor el n-a ramas multumit numai cu aceste afirmatii. A inceput sa citeze impotriva lor din propriile lor Scripturi.

Romani 3:10-11

Niciun om drept, niciunul care intelege, niciunul nu cauta pe Dumnezeu. (v.10,11)

Versetul 10 incepe cu aceste cuvinte: „dupa cum este scris”. Si pana la versetul 18 urmeaza o serie de citate din Psalmi si unul din Isaia, in total sase. Ele descriu din plin starea reala in care s-a afundat omenirea. Cel dintai citat (v.10-12) este un pasaj care se gaseste de doua ori in Psalmi (14 si 53). Repetarea lui pare sa arate ca aceste cuvinte sunt foarte importante si nu trebuie nicidecum sa trecem pe langa ele. Citatul are sase afirmatii generale, cuprinzatoare si zdrobitoare. Patru sunt afirmatii negative si doua pozitive. De patru ori intalnim „niciunul” si de doua ori „toti”, desi a doua se subintelege, nu este exprimat. Sa facem fata acum acestei acuzatii zdrobitoare. Cea dintai este aceasta: „Nu este niciunul drept – niciunul macar”. Aceasta se refera la toti. Afirmatia este ca o plasa atat de bine intocmita incat ia totul in ea, atat de tare tesuta incat nici cel mai mic peste nu poate gasi o crapatura prin care sa scape. Niciunul dintre noi nu este drept in relatiile noastre cu Dumnezeu. Unul caruia ii place sa contrazica ar raspunde: „Mi se pare ca este ceva exagerat. Dar chiar adevarat de-ar fi, omul este o creatura inteligenta. Numai sa i se spuna ce trebuie, si el va face ce este drept”. Dar cea de a doua afirmatie arata ca niciunul nu intelege starea lui de pacat, de nedreptate. Toti sunt incapabili sa priceapa starea lor mizerabila sau chiar numai o parte din ea. Aceasta le agraveaza foarte mult pozitia in care se afla. „Bine”, spune cel care tot contrazice, „daca priceperea omului este dezordonata, el are instincte si sentimente. Toate acestea sunt drepte, si daca sunt urmate, il vor conduce la Dumnezeu”. Dar cea de a treia afirmatie ne confrunta – nu este niciunul care sa caute pe Dumnezeu. Stim toti acest lucru. Omul cauta ceea ce ii place lui, promovarea lui, propria lui glorie. De aceea el cauta bani, placere, pacat. Ceea ce cauta cand puterea lui Dumnezeu i-a atins inima este un alt lucru. Ideea prezentata aici este ceea ce cauta omul potrivit firii lui cazute si fara harul lui Dumnezeu. Starea omului este gresita. Gandirea ii este gresita. Inima ii este gresita. Aceasta de a treia afirmatie este o dovada hotaratoare si ea ii pecetluiește condamnarea. Ea arata ca nu exista vreun punct de indreptare in sine insusi.

Romani 3:12

Toti oamenii abatuti , nefolositori (v.12)

Din cele de mai inainte decurg cele trei afirmatii ale versetului 12. Toti s-au abatut. Toti, chiar adunati impreuna, sunt nefolositori; este ca si cum ai aduna nimic cu nimic de cateva mii de ori, iar totalul ar fi nimic. Si in cele din urma, toate faptele omului si toate caile lui sunt gresite. El poate face o mie de lucruri care la suprafata ar putea arata ca foarte bune. Totusi ele sunt toate gresite pentru ca sunt facute dintr-un motiv cu totul gresit. Nicio fapta nu este dreapta in afara celor care izvorasc din cautarea lui Dumnezeu si a intereselor Sale. Si aceasta este in mod hotarat ceea ce omul niciodata nu cauta; el isi cauta numai propriile lui interese, asa cum am vazut. Este foarte izbitor ca aceste cuvinte „niciunul macar” sunt puse la sfarsitul celei dintai si celei din urma afirmatii. Ele sa ne atinga din plin inimile! Nu putem presupune ca vreun cititor crestin ar putea sa puna la indoiala acuzatia adusa de acest verset – altfel ne-am indoi de crestinismul lui – dar suntem siguri ca multi dintre noi au acceptat si au citit aceste cuvinte fara sa realizeze pe deplin starea de ruina, iremediabila in afara harului lui Dumnezeu, pe care ele ni le prezinta. Este de cea mai mare importanta sa intelegem acest adevar, pentru ca daca nu punem corect diagnosticul bolii nu vom intelege cum trebuie remediul.

Romani 3:13-18

Sase madulare ale trupului omului pline de pacat (v.13-18)

Cel obisnuit sa obiecteze poate ca ar mai avea ceva de zis. Poate ar obiecta ca toate aceste sase afirmatii au un caracter relativ general, si m-ar face sa-mi amintesc ca avocatii, cand au motive slabe de prezentat, isi permit sa vorbeasca intr-un mod general, ca sa se fereasca de a fi obligati sa se coboare la situatia pe care s-o apere. Daca ar vorbi in felul acesta, imediat va fi confruntat de versetele 13-18, in care se da ceea ce este specific in acest caz. Ele se refera la sase madulare ale trupului omului: gatul, limba, buzele, gura, picioarele si ochii. In trupul sau pacatuiește omul, si faptele facute in timp vor fi judecate in ziua aceea care sta in fata noastra a tuturor. De notat ca din madularele mentionate nu mai putin de patru au a face cu ceea ce spunem. Unul se refera la ceea ce facem si unul la ceea ce gandim; pentru ca ochiul este fereastra mintii. Ce istorie teribila! Si ce limbaj! Cere mult timp ca sa fie vazute in amanunt. Un „mormant deschis” de exemplu! Cat de ingrozitoare este imaginea! Este gatul omului ca intrarea intr-o peștera plina cu oase de oameni morti si de necuratii si miros ingrozitor? Asa este. Si nu numai necuratie si miros greoi, dar si inselaciune, blestem si amaraciune. Caile lui sunt violenta, distrugere, mizerie. Nu este pace, iar Dumnezeu si temerea de El nu isi au locul in gandul lui. Toata lumea vinovata si sub judecata lui Dumnezeu (v.19-20) Toate acestea erau indreptate si spuse in special iudeilor. Apostolul aminteste de ei in versetul 19. Ei erau poporul de sub lege, carora legea li se adresase in primul rand. Ei ar fi vrut sa o aplice altora si sa se creada ca ea era pentru cei dintre natiuni. Era inadmisibil; legea lui Moise era pentru evrei. Insași Scripturile lor ii condamnau, le inchideau gura si aduceau impotriva lor sentinta: vinovati inaintea lui Dumnezeu. Aceasta completa istoria. Barbarii si grecii fusesera dovediti mai inainte vinovati si fara scuza. Toata lumea este vinovata inaintea lui Dumnezeu. Pe langa asta,

nu este nimic in lege ca sa ne elibereze de vina noastra si de judecata. Partea ei este sa ne faca sa ne cunoastem pacatul. Si a facut acest lucru foarte clar in versetele citate mai inainte.

Romani 3:21-26

Aratarea dreptatii lui Dumnezeu prin evanghelie (v.21-26) Unde se poate gasi atunci speranta? Numai in evanghelie. Dezvaluirea evangheliei incepe cu versetul 21 si cele dintai cuvinte sunt: „Dar acum...” In contrast cu istoria intunericului de neindreptat a venit acum lumina unei alte situatii. Binecuvantat fie Dumnezeu, de zeci de mii de ori, ca exista si o alta istorie de aratat. Si aici ea ne este spusă intr-un fel divin si in cuvinte care sunt divin alese. Acest cuvânt „acum” este accentuat. Il vom intalni din nou de mai multe ori in legatura cu detaliile felurite ale mesajului evangheliei. Anticipam ca il vom intalni si ii vom observa sensul in capitolul 5.11; 6.22;7.6;8.1. Mai intai, acest cuvânt in legatura cu evanghelia arata „dreptatea lui Dumnezeu”, si nu asa cum am asteptat, dragostea lui Dumnezeu. Fapt este ca pacatul omului este o provocare directa a dreptatii lui Dumnezeu, si de aceea dreptatea trebuie in primul rand stabilita. Intregul plan al evangheliei este intemeiat pe dreptatea divina. Ce veste ar putea fi mai buna decat aceasta? Ea garanteaza stabilitatea si taria pentru tot ceea ce urmeaza. Deci evanghelia este in primul rand aratarea dreptatii lui Dumnezeu, fara lege, desi atat legea cat si profetii au marturisit despre ea. Dreptatea aceasta a fost aratata nu intr-o legislatie dreapta, nici in distrugerea pacatosilor ca rasplatire perfect dreapta, ci in Hristos si in rascumpararea care este in El. In moartea lui Hristos a fost o rezolvare completa si finala, pe baza dreptatii, a oricarei probleme ridicata de pacatul omului. Faptul acesta este precizat in versetul 25. Ispasirea a fost facuta. Prin ea, o satisfactie deplina a fost data dreptatii lui Dumnezeu; si aceasta nu numai cu privire la pacatele celor care cred in evanghelie in acest veac, ci si in veacurile de dinainte. „Pacatele facute mai inainte” (v.25) sunt pacatele celor care au trait mai inainte de a veni Hristos – „mai inainte” din punctul de vedere al crucii lui Hristos, si nu din punctul de vedere al intoarcerii noastre la Dumnezeu.

Dreptate „catre toti”, care este numai „peste toti cei care cred” (v.22-26) Dreptatea lui Dumnezeu, care a fost aratata si realizata in moartea lui Hristos, se indreapta „catre toti”, insa este numai „peste toti cei care cred”. Semnificatia ei este pentru sau catre toti. Dumnezeu o arata catre toti. Pe de alta parte numai cei care cred ii primesc folosul. Apoi dreptatea lui Dumnezeu este peste ei in realizarea ei, si ei sunt situati intr-o pozitie dreapta cu Dumnezeu. Dumnezeu Insi este Cel care indreptateste pe cel care crede in Isus, oricat de mare i-ar fi fost vina, si El este drept ca sa-i indreptateasca. Acest fapt este precizat in versetul 26.

Romani 3:27-31

Indreptatirea prin credinta inlatura lauda omului (v.27-30) Aceasta indreptatire glorioasa, aceasta rezolvare completa este partea tuturor celor ce cred in Isus, fie dintre iudei, fie dintre natiuni. Toti au pacatuit, incat nu este deosebire in ce priveste vina. In acelasi fel nu este deosebire in felul in care se face indreptatirea. Credinta in Hristos, si ea singura, indreptateste pe om inaintea lui Dumnezeu. Acest fapt este precizat in versetul 30. Aceasta cale de binecuvantare, dupa cum este evident, inlatura orice lauda din partea omului. Aici se afla ratiunea pentru care omul mandru uraste ideea de

har din partea lui Dumnezeu. Suntem indreptatiti fara plata prin harul Sau. Harul L-a dat pe Isus sa moara. Harul este calea lui Dumnezeu care a lucrat indreptatirea, iar credinta este raspunsul din partea noastra. Suntem indreptatiti prin credinta, fara faptele legii. Aceasta este concluzia la care suntem condusi de adevarul pe care l-am vazut in aceste versete.

Intarim legea, punand-o in locul dat ei de Dumnezeu (v.31) Ultimul verset din acest capitol raspunde obiectiei care ar fi putut fi ridicata de un iudeu zelos, ca mesajul evangheliei n-ar putea fi adevarat pentru ca falsifica legea, care fara nicio indoiala a fost data de Dumnezeu cu mult timp inainte. „Nu”, spune Pavel, „departe de noi sa anulam sau sa desfiintam legea, noi o intarim punand-o la locul pe care intotdeauna Dumnezeu a intentionat sa-l ocupe”. Niciodata nu a fost legea atat de mult onorata si intarita ca in moartea lui Hristos. Evanghelia o onoreaza cand ii permite sa-si faca propria ei lucrare de incepere a cunostintei pacatului. Apoi evanghelia vine si face ceea ce legea nu avea niciodata intentia sa faca. Ea aduce o indreptatire completa celui care crede in Isus.

Romani 4:1-8

O paranteza care prezinta unele Scripturi ca dovada ca indreptatirea este numai prin credinta. Capitolul 4 este in mod practic o paranteza. In versetul 28 al capitolului 3 se ajunge la concluzia ca omul este indreptatit prin credinta fara faptele legii. Exact la acelasi gand suntem adusi din nou in versetul 1 din capitolul 5, si dupa aceea – si nu mai inainte – apostolul ne duce mai departe in binecuvantarile evangheliei. In capitolul 4 el dezvolta destul de mult unele scripturi ale Vechiului Testament care sustin afirmatia lui ca inaintea lui Dumnezeu omul este indreptatit numai prin credinta. In capitolul 3, cand apostolul cauta sa convinga pe iudeu de pacat si de faptul ca era ca si cel dintre natiuni sub judecata lui Dumnezeu, el isi sustinea hotarator argumentul citand ceea ce spunea legea. Acum este momentul de a dovedi ca indreptatirea este prin credinta, fara faptele legii, si din nou apeleaza la Vechiul Testament. In zilele de altadata credinta evangheliei era anticipata; si asa era cazul, fie inainte de a fi fost data legea, ca in cazul lui Avraam, fie dupa ce ea a fost data ca in cazul lui David.

Credinta fara fapte, socotita ca dreptate (1-5) Cea dintai intrebare pusa este: Ce avem de spus despre Avraam? Despre el se vorbeste ca de „tata al circumciziei” in versetul 12 si de aceea iudeul se lauda foarte mult cu el . el a fost de asemenea „tata al celor care cred”, asa cum se spune in versetul 11. Daca ar fi fost indreptatit prin fapte, ar fi avut ceva cu care sa se laude dar nu inaintea lui Dumnezeu. De notat aceste ultime trei cuvinte, pentru ca ele arata pe deplin ca semnificatia acestui pasaj este ceea ce este valabil inaintea lui Dumnezeu si nu ceea ce este valabil inaintea oamenilor. In aceasta sta deosebirea dintre acest capitol si Iacov 2, unde cuvantul este „Arata-mi credinta ta”(v.18). putem de asemenea sublinia ca in timp de Pavel arata ca faptele legii trebuiau date deoparte, Iacov insista ca faptele credintei trebuie dovedite. Putem exprima acest adevar in cateva cuvinte, astfel: inaintea lui Dumnezeu omul este socotit drept fara faptele legii; in timp ce, pentru a fi priviti de oameni ca fiind socotiti drepti, credinta marturisita trebuie sa-si dovedeasca vitalitatea prin faptele credintei.

Cel care indreptateste pe pacatos (v.5-8) Adevarul acesta este foarte clar aratat cu Avraam si David. Nu avem decat sa citim in Geneza 15 si Psalmul 32 ca sa vedem ca credinta a fost calea

indreptării lor sic a faptele au fost lasate deoparte. Minunea evangheliei este ca Dumnezeu este prezentat ca „Acel care indreptătește pe cel neevlavios”. Legea nu stia nimic mai mult decat judecatorii „sa dea dreptate celui drept si sa condamne pe cel vinovat” (Deut.25.1). Sa fie indreptatit cel neevlavios, aceasta nu se poate pricepe. Dar aceasta face Dumnezeu prin evanghelie, pe baza lucrării lui Hristos, deoarece „Hristos a murit pentru cei pacatosi”. Aceasta deschide usa binecuvantării pentru pacatosi ca noi.

Romani 4:9-14

Fericire pentru toti cei care cred (v.9-14)

Avem cuvântul „fericire” în versetul 9. El se refera la credința care este „socotită ca dreptate” sau la dreptatea care este „socotită”. Expresii asemănătoare acestora întâlnim de multe ori în acest capitol. Ce vor ele să spună? Fie că se refera la Avraam sau la David sau la noi înșine care credem astăzi, ele spun că Dumnezeu ne socotește ca drepti înaintea Sa datorită credinței noastre. Nu trebuie să ne gândim că este vreo virtute în credința noastră. Nu este. În schimb credința face legătura cu lucrarea lui Hristos, în care se află toate virtuțile. Odată ce această legătura este stabilită și stă înaintea lui Dumnezeu în virtutea care indreptătește a lucrării lui Hristos, suntem în mod necesar indreptățiți. Nu se poate să fii indreptatit în alt fel. Dumnezeu ne socotește drepti datorită credinței noastre în El. Întrebarea care se ridică în versetul 9 este aceasta: fericirea aceasta este numai pentru iudei sau este și pentru cei dintre națiuni care cred? Apostolul știa foarte bine felul hotărât în care iudeul bigot căuta să pună orice condamnare asupra celor dintre națiuni, în timp ce rezerva toate binecuvântările pentru sine. Răspunsul este că situația în care era Avraam, cu care ei se laudau, dovedea că ea este pentru toți. Avraam a fost indreptatit înainte de a fi circumcis. Dacă acest act, circumcizia ar fi fost mai înainte, iudeul ar fi putut avea ceva temeii pentru un astfel de argument. Dar așa cum erau lucrurile, el nu avea nici un temei. Circumcizia era numai un semn, o pecete a credinței care indreptățise pe Avraam.

Romani 4:15-17

Legea lucrează manie, harul este pentru toți (v.15-17)

Avraam deci în indreptarea lui nu avea de a face cu legea. În adevăr, legea lucrează manie, cum spune versetul 15. Fusese păcat din belșug și înainte de a se introduce legea, dar nu fusese calcare de lege. A calca legea înseamnă a te face vinovat de trecerea peste un hotăr bine precizat și interzis. Când a fost dată legea s-a pus clar un anumit hotăr și păcatul a devenit calcare de lege. Iar „unde nu este lege nu este nici calcare de lege” (v.15). Adică, atât timp cât raul nu fusese clar interzis, Dumnezeu nu-l pune în seama omului, așa cum face când interzicerea a fost dată. Aceasta a fost deci lucrarea legii. Dar cu mult înainte ca legea să fie dată, Avraam fusese socotit drept prin credință. Nu arată aceasta cum Dumnezeu își găsește plăcerea în îndurare? Indreptarea fusese indicată clar cu patru sute de ani înainte nevoii urgente de a fi dată legea. „De aceea este prin credință, ca să fie prin har” (16). Dacă ar fi fost prin fapte, ar fi fost ca ceva datorat, și nu har, așa cum ne spune versetul 4. Pe principiul credinței și al harului, binecuvântarea este făcută „sigură pentru toată

samanta”; si aceasta este samanta spirituala a lui Avraam sau, cu alte cuvinte, adevaratii credinciosi. Pentru ca Avraam este „tatal nostru al tuturor” – de notat, al tuturor celor credinciosi adevarati. Faptul acesta fiind precizat, ultimele 9 versete ale capitolului 4 aplica principiul indreptarii lui Avraam la cei credinciosi din ziua de azi.

Romani 4:18-24

Avraam credea ca Dumnezeu va face sa se ridice viata din moarte, noi credem in Cel care a inviat din morti pe Hristos (v.18-24) Credinta lui Avraam avea aceasta particularitate ca era indreptata spre Dumnezeu ca Acela care poate sa invie mortii. Daca citim Geneza 15 aflam ca el l-a crezut pe Dumnezeu cand a fost facuta promisiunea cu privire la nasterea lui Isaac. El a crezut ca Dumnezeu va da un copil din niste parinti care, in ce priveste procesul reproductiei, erau ca morti. El a crezut, sperand cand totul era impotriva sperantei naturale, ca va avea loc acest fapt. Daca Avraam ar fi fost slab in credinta, ar fi tinut seama de toate imprejurarile care se aratau impotriva. Ar fi simtit ca promisiunea era prea mareata si prin urmare s-ar fi clatinat in fata ei. Dar nu! L-a luat pe Dumnezeu pe cuvânt cu simplitatea unui copil mic. A crezut ca Dumnezeu va face ceea ce spusese ca va face. Si aceasta este, de notat, ceea ce se numeste credinta „tare”. Credinta tare nu este numai decat credinta care face minuni, cat mai ales credinta care se increde in Dumnezeu ca va face ceea ce a promis, chiar daca toate aparentele si ratiunea si cele petrecute mai inainte ar fi impotriva. Iar aceste lucruri n-au fost scrise numai pentru Avraam, ci si pentru noi. Aceleasi principii se aplica si noua. Este totusi o deosebire importanta. In cazul lui Avraam, el a crezut ca Dumnezeu va face sa se ridice viata din moarte. Noua ni se cere sa credem ce a facut Dumnezeu inviind din morti pe Isus. Cu cat mai simplu este sa crezi ce a facut El, cand El l-a facut, decat sa crezi ca El il va face, cand inca n-a fost facut. Avand in gand lucrul acesta, este usor de vazut ca in ce priveste felul si calitatea credintei noi nu putem spera sa avem un lucru in felul cum l-a avut Avraam. Totusi cazul lui Avraam este mult depasit de faptele glorioase prezentate credintei noastre, lumina glorioasa in care Dumnezeu s-a facut cunoscut pe Sine Insusi. Pentru noi acum Dumnezeu nu va aduce la viata un Isaac, ci Dumnezeu a inviat pe Isus Domnul nostru dintre cei morti. Hristos, care a fost dat pentru greselile noastre, este prezentat ca Obiect al credintei noastre. Si prin El noi credem in Dumnezeu.

Romani 4:25

Inviat pentru indreptarea noastra (v.25)

Este posibil desigur sa crezi in El care a inviat pe Domnul Isus, fara sa-ti dai seama de tot ce este implicat in acest fapt minunat. Ultimul verset din acest capitol ne spune ce anume se cuprinde in el. Sa-i dam o deosebita atentie si in felul acesta sa fim siguri ca l-am luat pentru noi. De doua ori avem cuvântul „noastra” in acest verset. Acest cuvânt insemna credinciosi si numai credinciosi. Isus Domnul nostru a murit. Si El a murit pentru noi, greselile noastre au fost avute in vedere. El a fost Substitutul nostru, si luand asupra Lui toate datoriile pe care noi le-am facut, a fost supus judecatii si mortii din cauza lor. El a inviat prin lucrarea facuta de Dumnezeu. Dar este tot atat de adevarat ca invierea Sa n-a fost un simplu fapt personal, si numai pentru sine. Il vedem inviat pentru binele nostru, ca Reprezentant al nostru. El a inviat si in mod reprezentativ pentru noi. Dumnezeu l-a inviat

avand in vedere indreptatirea noastra. Invierea Sa a fost desigur dovedirea dreptatii Sale personale in fata verdictului ostil al lumii. Tot atat de sigur, ea a fost indreptatirea noastra fata de toate greselile, care fara moartea Sa ar fi ramas mai departe asupra noastra. Moartea Sa a fost o achitare completa a tuturor datoriilor noastre, care altfel ne-ar ingrozi. Invierea Sa este acceptarea ca totul este platit, declaratia si dovada ca noi suntem acum in totul fara vina. Iar indreptatirea este tocmai acest fapt – o eliberare completa de tot ce era altadata impotriva noastra. Fiind deci indreptatiti prin credinta, avem pace cu Dumnezeu. Trebuie sa citim in continuare de la sfarsitul capitolului 4 in capitolul 5, fara intrerupere.

Romani 5:1-2

Speranta si pace pentru cel indreptatit prin credinta (v.1) Putem folosi cuvintele „indreptatit prin credinta” in doua sensuri. Prin simpla credinta in Hristos si in Dumnezeu care L-a inviat dintre morti, suntem indreptatiti; si aceasta, fie ca avem sau nu avem siguranta fericita in inimile noastre care vine ca urmare a acestui fapt. Iar in al doilea rand, prin credinta stim cp suntem indreptatiti. Nu prin simtiri, nu prin viziuni sau alte impresii subiective, ci prin credinta in Dumnezeu si in Cuvantul Sau. Ca rezultat al indreptatirii noastre avem pace cu Dumnezeu. Este de observat deosebirea dintre ce este aici si ce se spune in Coloseni 1.20. Hristos a facut pace prin sangele crucii Lui. In felul acesta El a inlaturat orice lucru care ar aduce tulburare. El a facut lucrul acesta odata pentru totdeauna si pentru ca lucrarea aceasta s-a terminat, pacea devine partea de care se bucura toti cei care sunt indreptatiti prin credinta. Intram in aceasta pace unul cate unul. Cand Pavel a inteles prin credinta ca a fost indreptatit, pacea lui Dumnezeu a fost partea lui. Cand eu inteleg ca am fost indreptatit, pacea este a mea. Si pana ce n-am cunoscut acest adevar, n-am avut pace. In loc de a avea pace cu Dumnezeu, am avut indoieli si temeri.

Prin credinta, harul si speranta gloriei lui Dumnezeu (v.2) Pacea este printre cele dintai binecuvantari ale evangheliei. Ea incepe lista lor, care nu se termina repede. Credinta nu numai ca ne conduce la pace, dar ne da si acces in harul sau favoarea lui Dumnezeu. Noi suntem in harul lui Dumnezeu. Il cunoastem si intram in starea de a ne bucura de el prin credinta. Nu se precizeaza aici care este caracterul unui privilegiu, dar stim din Efeseni 1.6 ca aceasta este favoarea Celui Preaiubit. Nici o alta favoare nu poate fi mai inalta si mai intima ca aceasta. Harul acesta este o realitate prezenta. Niciodata nu vom fi mai favorizati decat suntem acum, desi bucuria noastra pentru acest fapt va creste mult in ziua cand speranta noastra se va implini. Speranta noastra nu este numai gloria, ci gloria lui Dumnezeu. Cine nu s-ar bucura de o astfel de speranta? In ce priveste vina din trecutul nostru suntem indreptatiti si in pace cu Dumnezeu. In ce priveste prezentul, suntem in harul divin, in ce priveste viitorul ne bucuram in speranta gloriei lui Dumnezeu. Dar ce sa spunem despre dificultatile si necazurile care se intalnesc mereu pe calea noastra spre glorie?

Romani 5:3-4

Bucurie in necazurile care ne aduc avansare spirituala (v.3,4)

Si in conditii ca acestea, minunat este sa spunem: ne bucuram. Cuvantul tradus de obicei „ne laudam” se poate traduce foarte bine „ne bucuram” si in versetul 2 si 3. Apostolul ne aduce inainte rezultatele normale ale evangheliei in inimile celor care o primesc. Secretul posibilitatii noastre de a ne bucura in aceste conditii, care in mod natural ne sunt neplacute, este sa stim ca ele sunt randuite sa lucreze spre bine. Necazurile nu sunt in ele inele placute, cu dureroase, totusi ele sunt de ajutor ca sa puna in miscare un intreg sir de lucruri deosebit de bune si binecuvantate: rabdarea, experienta, speranta, dragostea lui Dumnezeu turnata in inimile noastre prin Duhul Sfânt. Pentru cel credincios necazurile au devenit un serviciu de antrenament spiritual care ii sustine structura spirituala. In loc de a fi impotriva noastra, ele se intorc spre noi intr-un izvor folositor. Ce triumf al harului lui Dumnezeu! Ati intalnit vreodata un crestin batran care de indata te izbeste cu atitudinea lui plina de calm, de rabdare mult experimentata, plin de speranta in Dumnezeu si raspandind in jur iubirea intr-un fel divin? Atunci aproape sigur veti afla ca un astfel de om a trecut cu Dumnezeu prin multe necazuri. Apostolul recunoaste acest lucru si de aceea se bucura in incercare. Daca vedem lucrurile in aceasta lumina – care este adevarata lumina – si noi ne vom bucura.

Romani 5:5

Duhul Sfânt toarna in suflet dragostea lui Dumnezeu (v.5)

Se poate vedea ca Duhul Sfânt este mentionat aici pentru prima data in aceasta prezentare a evangheliei. Apostolul nu se opreste aici ca sa precizeze cum este El primit. El se refera numai la faptul ca Duhul Sfânt este dat celor credinciosi si ca lucrarea Sa binevenita este turnarea iubirii lui Dumnezeu in inimile noastre. Efeseni 1.13 ne arata clar ca El este dat cand credem evanghelia mantuirii noastre; si tocmai acesta este punctul la care am fost condusi la inceputul capitolului Romani 5. Deci este foarte potrivit ca aceasta cea dintai mentionare a Duhului sa vina aici. Inimile noastre ar fi in adevar intunecate daca n-ar exista aceste raze stralucitoare ale iubirii lui Dumnezeu turnate in ele prin Duhul Sfânt. Pentru ca ele sunt, inimile ne sunt luminate. Totusi lumina care straluceste in ele isi are izvorul in afara lor. Daca am incepe sa cautam iubirea inimilor noastre, am face o mare greseala; ar fi o greseala ca aceea de a cauta pe suprafata lunii ca sa gasim soarele. In adevar, lumina lunii este reflectarea luminii soarelui. Iar soarele nu este acolo. Tot as toata bucuria iubirii lui Dumnezeu care straluceste in inima unui credincios straluceste de la marele nostru soare care este in afara lui insusi. Si acest soare este aici moartea lui Hristos.

Romani 5:6-8

Dragostea lui Dumnezeu dovedita in moartea lui Hristos (v.6-8)

In versetele 6-8 moartea Lui este din nou adusa inaintea noastra; si de data aceasta ca un final, iar expresia „dragostea lui Dumnezeu” nu mai este repetata – o dragoste care se ridica mai presus de ceea ce este capabil omul. Dumnezeu ne-a iubit cand nu era nimic de iubit in noi, cand noi eram fara putere, pacatosi si chiar vrajmasi, asa cum ne aminteste versetul 10. Moartea Lui ne-a adus nu numai indreptatire, ci si impacare. Vina pacatelor noastre a fost inlaturata, tot asa si instrainarea care exista intre noi si Dumnezeu. Asa fiind lucrurile, o mantuire sub doua aspecte ne este data. O zi a

maniei va veni. De doua ori a fost anuntata mai inainte in aceasta epistola (1.18;2.5). vom fi salvati, sa nu avem parte de acea zi, prin Hristos. Din alte texte ale Scripturii stim ca El ne va salva de ea, luandu-ne in locul in care va avea loc mania, inainte de izbucnirea ei. Pe de alta parte, fiind impacati, vom fi mantuiti (v.10) prin viata Sa. Este vorba de mantuirea de care avem nevoie mereu, si de care vom avea nevoie atat timp cat vom fi in lume. El este acum in cer pentru noi, cei ai Sai. Cand Moise s-a suit pe munte si mijlocea pentru Israel, ei erau salvati de vrajmasii lor (Exod 17). Tot asa noi suntem mantuiti de Domnul nostru, care este in prezenta lui Dumnezeu pentru noi. Epistola aceasta de la inceput ne-a spus ca evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mantuirea oricarii care crede. Acum descoperim ca atunci cand spunem ca suntem mantuiti, folosim un cuvint cu un inteles foarte larg. Este adevarat nu numai ca am fost salvati prin credinta in evanghelie, dar vom fi salvati si din pericolele si luptele spirituale in veacul de acum, si de mania veacului care va veni.

Romani 5:9-11

Indreptatiti prin sange, impacati prin moartea Fiului – realitati de pe acum (v.9-11)

In versetele 9-11 avem nu numai mantuirea, dar si indreptatirea si impacarea. Acestea sunt cuvinte foarte precise si cu un inteles mai limitat. In legatura cu ele nu este nici un aspect de viitor. Ele sunt in intregime realitati prezente pentru cel credincios. „Acum, fiind indreptatiti prin sangele Lui” (v.9) si „am primit acum impacarea” (v.11). niciodata nu vom fi mai indreptatiti decat suntem astazi. Niciodata nu vom fi mai impacati decat suntem astazi, desi pe moment ne-am putea bucura de impacare mai mult decat inainte. Insa mantuirea va fi mai deplina decat este astazi, pentru ca in veacul viitor vom avea trupuri glorificate asemenea lui Hristos. Cand credem evanghelia primim impacarea, chiar in acea zi, si prin urmare ne place sa ne gasim bucuria in Dumnezeu. Altadata ne temeam de El si ne feream de prezenta Sa, asa cum a facut Adam cand s-a ascuns printre pomii din gradina. Acum El este lauda si bucuria noastra. Si toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Ce triumf al harului!.

Romani 5:12-19

Pacatul a intrat in lume printr-un singur om (v.12) Pana aici evanghelia ne-a adus in legatura cu pacatele noastre. Ni s-au prezentat pacatele noastre si ni s-a descoperit calea pe care o are Dumnezeu de a ne indreptati, de a ne elibera de ele si a ne aduce in pozitia Sa de har. Era totusi ceva mai mult in starea noastra cazuta: era ceea ce putem numi problema pacatului nostru omenesc. Capul neamului nostru este Adam, si anume Adam in starea lui cazuta, pentru ca dupa cadere i s-au nascut fii si fiice. Caderea lui a avut loc prin pacat, dar acest fapt a adus cu el o stare sau conditie a pacatului care a patruns in intreaga lui fiinta. In felul acesta intreaga lui structura spirituala s-a alterat atat de profund incat s-a transmis si urmasilor sai. El a putut da nastere unor copii „dupa chipul si asemanarea lui”(Gen.5.3) – chipul si asemanarea omului cazut. Acest fel de ereditare este un fapt teribil, despre care Scriptura da marturie. Propune Dumnezeu in evanghelie vreun remediu pentru aceasta ruina ingrozitoare care este asupra neamului omenesc? Se poate El purta cu aceasta fire pacatoasa din care izvorasc toate faptele pacatoase – cu radacina care produce roade dezgustatoare – tot asa ca si cu roadele insasi? El poate. In adevar, El a facut acest

lucru si capitolul 5, incepand cu versetul 15, ne dezvaluie rezultatele. Ceea ce a facut El nu este spus in multe cuvinte, totusi foarte clar. Acest pasaj este socotit dificil in sine insusi. Un alt element care il face dificil este ca unele versete par obscure in unele traduceri. O a treia dificultate este ca un subiect ca acesta este deseori trecut cu vederea; si cand acesta este cazul, ne afundam in niste ape cu care nu suntem familiarizati si repede cautam sa iesim din profunzimea lor.

Nu mai suntem in legatura cu Adam, ci cu Hristos (v.13-17) Versetele 13-17 sunt o paranteza. Pentru a-i intelege sensul, citim de la versetul 12 in continuare versetul 18 si indata putem vedea ca ideea principala a textului este contrastul dintre un om care a pacatuit si a atras pe altii in rezultatele pacatului – si un Altul care a implinit dreptatea in a caror rezultate sunt adusi altii. Intregul text subliniaza un contrast enorm intre Adam pe de o parte si Hristos de cealalta parte. Daca Adam sta in pozitia de cap al unei omeniri cazute care asteapta moartea si condamnarea, Hristos este Capul unei noi omeniri care participa in dreptatea si viata Lui. Am putea spune deci ca Dumnezeu a ridicat un cap nou pentru oameni in Domnul Isus Hristos. Inainte de a lua locul de Cap, El a indeplinit in mod perfect dreptatea prin ascultarea Sa pana la moarte. Datorita mortii si invierii Sale pozitia celor credinciosi nu mai este in legatura cu Adam, ci cu Hristos. Ei au fost, asa cum s-a spus, altoiti in Hristos. Ei nu mai sunt in Adam, ci „in Hristos”. Acesta este faptul fundamental redat de acest pasaj, in timp ce se prezinta amanunte din consecintele glorioase care decurg din el.

In Adam, toti oamenii sub condamnare; in Hristos, cei multi indreptatiti (v.12,18,19) Sa vedem din nou versetele 12, 18, 19. Este de observat ca intr-o traducere corecta avem cuvantul „catre” toti oamenii de doua ori in versetul 18. Deosebirea este intre acea singura greseala a lui Adam care a adus condamnarea catre toti oamenii si acea singura dreptate a lui Hristos, implinita in moartea Sa, care aduce o indreptatire a vietii catre toti oamenii. Observam ca desi toti oamenii au venit sub condamnare, nu toti au venit spre indreptatire. Versetul acesta precizeaza semnificatia celor doua fapte; si este adevarat ca in ceea ce priveste intentia lui Dumnezeu, moartea lui Hristos este catre toti. Versetul urmator merge mai departe ca sa arate rezultatele celor doua fapte si ca numai multi – sau mai exact „cei multi” sunt avuti in vedere. Prin „cei multi” intelegem pe aceia, si numai pe aceia, care sunt in legatura cu unul din cei care formeaza asa numitul „cap”. In cazul lui Adam „cei multi” se refera la toti oamenii, pentru ca in mod natural noi toti suntem din neamul lui. In cazul lui Hristos nu toti oamenii sunt din „neamul” Lui, ci numai credinciosii. Toti credinciosii devin drepti prin ascultarea pana la moarte a lui Hristos. In aceste trei versete vedem unele fapte. Pe de o parte, un om, Adam, o greseala, toti oamenii facuti pacatosi, toti pacatuiesc, si prin urmare moartea si condamnarea este partea tuturor. Pe de alta parte, un singur Om, Hristos, o dreptate in ascultare pana la moarte, iar cei care apartin Lui, adusi in acea stare de indreptatire a vietii.

Pacatul netinut in seama in acelasi fel inainte de a veni legea (v.13,14) Acum sa vedem cele 5 versete incluse in paranteze. Cel dintai doua dintre ele ar putea avea o dificultate care se ridica in gandurile celor obisnuiti cu legea. Adam a pacatuit impotriva unei porunci clare, de aceea pacatul lui a fost o incalcare a poruncii. Dupa ce au trecut vreo 2500 de ani a fost data legea lui Moise, cand a devenit posibila o si mai mare incalcare a poruncii. Intre aceste doua puncte n-a fost o calcare a legii. Totusi pacatul era universal, asa cum este dovedit de faptul ca moartea era universala. Deosebirea practica se vede aici, ca pacatul nu este „socotit” cand nu este lege; aceasta insemna ca nu este pus in seama in acelasi fel. Numai cei care au cunoscut legea vor fi judecati dupa lege, asa

cum am vazut in capitolul 2.

Greseala lui Adam in contrast cu harul in Hristos (v.15) Acestea fiind recunoscute, este inca adevarat ca pacatul si moartea au domnit in mod universal. Toti urmasii lui Adam sunt implicati in caderea lui. Asa fiind lucrurile, contrastul dintre Adam si Hristos este aratat in versetele 15-17. Fiecare verset prezinta un anumit detaliu, insa punctul principal este dat la inceputul versetului 15: darul fara plata al lui Hristos nu este nicidecum mai prejos de greseala venita prin Adam; in adevar, harul trece dincolo de ea. In versetul 15 cuvintele „cei multi” sunt date de doua ori, asa cum am observat ca sunt si in versetul 19, si ele ii prezinta pe cei care sunt in legatura cu unul din asa numiti „capi”. Adam a adus moartea peste toti urmasii sai, adica peste toti oamenii fara exceptie. Isus Hristos a adus harul lui Dumnezeu si darul fara plata peste cei multi care sunt in subordinea Sa, adica peste toti credinciosii.

Contrast intre condamnare si indreptatire (v.16) Versetul 16 arata contrastul dintre condamnare si indreptatire. In legatura cu aceasta se vede ca harul depaseste pacatul. Condamnarea a fost introdusa print-un singur om care a pacatuit. Indreptatirea a fost facuta intr-un mod triumfator prin har, in conditiile multor greseli. Prin Adam, domnia mortii; prin Hristos, harul pentru a domni in viata (v.17) Un alt contrast ni se prezinta in versetul 17. Condamnarea si indreptatirea din versetul anterior sunt ceea ce am putea numi rezultatele imediate. Indata ce un om vine sub (raspunderea) lui Adam, vine sub condamnare. Indata ce un om vine sub raspunderea lui Hristos, vine in tot ceea ce da indreptatirea. Dar care sunt rezultatele urmatoare? Rezultatul deosebit de important al pacatului lui Adam a fost sa stabileasca o domnie universala a mortii asupra urmasilor sai. Rezultatul de seama al lucrarii lui Hristos de indreptatire este sa introduca pentru toti cei ai Sai o plinatate de har, si dreptatea ca un dar fara plata, incat ei sa domneasca in viata. Nu numai viata va domni, dar si noi insine vom domni in viata. Desigur, un fapt uimitor! Nu este de mirare ca darul fara plata se spune ca depaseste greseala.

Romani 5:20-21

Inainte de lege pacatul era fara calcare de lege; in perioada legii pacatul s-a inmultit; prin Hristos, harul stapaneste prin dreptate (v.20,21) Versetele 20 si 21 fac o recapitulare a gandurilor prezentate mai inainte. Legea a intervenit ca sa arate pe deplin pacatul. Pacatul a fost o realitate in orice timp dupa cadere, dar cand legea a fost data, pacatul a devenit foarte vizibil, ca o calcare a legii, ca un fapt vinovat, pus in seama omului. Legea a fost urmata, dupa un interval potrivit, de harul care ne-a fost adus in Hristos. Putem deosebi deci trei stagii. Intai, perioada dinaintea legii, cand exista pacat dar fara o calcare a legii. In al doilea rand, perioada legii, cand pacatul s-a inmultit, ajungand foarte mare. In al treilea rand, venirea harului prin Hristos – har care s-a inaltat ca niste ape mari, mai presus de pacatele omului. In evanghelie harul nu numai ca s-a inmultit, dar si stapaneste. Noi care am crezut am venit sub stapanirea plina de bunatate a harului, har care stapaneste prin dreptate, intrucat la cruce a predominat o lucrare a dreptatii. Si scopul si incoronarea glorioasa a acestor fapte este viata eterna. Aici incepe sa ni se deschida inaintea noastra perspectiva fara margini a eternitatii. Vedem raul harului. Vedem calea pe care si-a facut-o dreptatea in lucrarea crucii, in care se desfasoara. Vedem in final oceanul fara margini al vietii eterne in care

ea se continua.Si totul este „prin Isus Hristos, Domnul nostru”. Toate au fost lucrate prin El. El este Capul de care depindem ca oameni credinciosi si El este Izvorul de la care curg spre noi toate aceste lucruri. Pentru ca suntem in El, toate aceste lucruri sunt ale noastre. Indreptatirea noastra este o indreptatire a vietii, pentru ca in Hristos avem o viata care este dincolo de orice posibilitate de condamnare – o viata in care suntem nu numai curatiti de pacatele noastre, dar si de starea de pacat in care fusesem mai inainte, cand eram in legatura cu Adam.

Romani 6:1-2

Raspunsul celui credincios fata de harul aratat prin evanghelie (v.1) Ceea ce am invatat pana aici despre evanghelie din aceasta epistola a fost in legatura cu faptul ca Dumnezeu S-a aratat pe Sine Insi ca fiind de partea noastra si a lucrat pentru noi prin moartea si invierea lui Hristos, de asemenea si ce am primit noi prin simpla credinta. In ea, daca se poate spune in felul acesta, Dumnezeu Si-a aratat Cuvantul Sau fata de noi in binecuvantare. Capitolul 6 se deschide cu intrebarea potrivita in aceasta situatie: „Deci ce vom zice?”. Care este raspunsul nostru?Aceasta ne da de inteles ca o alta linie de gandire ni se deschide acum. Nimic nu poate depasi minunea pe care Dumnezeu a facut-o pentru noi, insa ce vom face noi ca urmare a cunoasterii ei? Care trebuie sa fie raspunsul celui credincios fata de harul uimitor care ni s-a aratat? Ni se aduce prin evanghelie puterea care sa-l faca pe credincios sa dea un raspuns demn de Dumnezeu? Cand citim capitolul 6 incepem sa punem astfel de intrebari si sa descoperim felul in care evanghelia ne elibereaza ca sa ducem o viata de dreptate si de sfintenie practica.

Am murit fata de pacat – cum sa mai traim in pacat? (v.2) Daca oamenii ajung numai la o cunostinta cu capul a harului lui Dumnezeu, inima ramanandu-le neatinsa, ei pot usor sa intoarca harul intr-un fel de promisiune de a pacatui si sa spuna: „bine, daca harul se inmulteste odata cu pacatele noastre, sa pacatuim mai departe ca harul sa prisoseasca”. Incurajeaza in vreun fel evanghelia o astfel de gandire? Nicidecum!. Dimpotriva, ea ne spune clar ca am murit fata de pacat. Cum sa mai traim atunci in el? Altadata eram cu totul pentru pacat. Orice avea a face cu vointa noastra fara frau – cu ce ne placea noua, cu alte cuvinte – ne stapanea viata, in timp ce ramaneam morti fata de Dumnezeu si de lucrurile Lui. Acum o schimbare totala a avut loc si suntem morti fata de pacatul pentru care altadata eram vii, si vii pentru lucrurile fata de care inainte eram morti.

Romani 6:3-5

Semnificatia botezului – identificarea cu Hristos in moartea Lui (v.3-5)

Suntem noi nestiutori sau neclari in aceasta privinta? N-ar trebui sa fie asa, pentru ca faptul este facut cunoscut in botezul crestin, un ritual care sta la inceputul invataturilor. Stim sau nu stim ce insemna botezul nostru? In botez suntem ingropati cu Hristos, asa cum precizeaza versetul 4, iar a nu fi una cu El in ingroparea Lui ar insemna o nenorocire. De asemenea, daca n-am fi printre acei „toti care am fost botezati” (v.3), argumentul apostolului in versetele 4,5 si-ar pierde puterea in ce ne priveste pe noi.Si care este semnificatia botezului? El insemna identificarea cu Hristos in moartea Lui. Inseamna ca suntem ingropati impreuna cu El si o obligatie este asupra noastra, sa umblam in

innoirea vietii, dupa cum si El a inviat intr-o stare noua de lucruri. Acesta ii este sensul si aceasta este obligatia pe care el o impune, iar pierderea noastra este mare daca n-o intelegem. Ne temem ca nu cumva controversele cu privire la botez sa fi dus la neintelegerea semnificatiei lui. Argumentele privitoare la botez au fost facute intr-un fel nebotezat si nu s-a avut in vedere gandul din versetul 2, ca „am murit fata de pacat”. Botezul este totusi un ritual, un semn exterior. El nu implineste ceva vital, si milioane de persoane botezate vor fi pierdute pentru eternitate. Si cu toate acestea faptul spre care ne indreapta el este vital intr-un sens deplin, adica spre cruce, cum vom vedea.

In innoirea vietii (v.4,5) sa notam cuvintele cu care se termina versetul 4, „innoirea vietii”, pentru ca ele raspund intr-un mod concis la intrebarea de la inceputul acestui capitol. In loc de a continua in pacat, care este de fapt a continua sa traiesti vechea viata, avem sa umblam intr-o viata care este noua. Pe masura ce inainta, in acest capitol descoperim care este caracterul acestei vieti noi. Botezul ne-a fost ingroparea impreuna cu Hristos – ca o imagine. A fost „asemanarea mortii Lui”, si in ea suntem identificati cu El. Si aceasta, cu increderea ca vom fi identificati cu El in viata Sa de inviere. Innoirea vietii in care avem sa umblam este pusa in legatura cu viata de inviere in care Hristos este astazi.

Romani 6:6-8

Omul cel vechi rastignit impreuna cu Hristos – fapt implinit de Dumnezeu (v.6) In versetul 3 ni se spune despre rostul pe care-l are botezul; acum in versetul 6, ave, sa cunoastem insemnatatea crucii in legatura cu „omul nostru cel vechi”s „trupul pacatului”. Fara cruce, botezul si-ar pierde semnificatia. Am vazut mai inainte moartea lui Hristos in legatura cu pacatele noastre si iertarea lor. Aici avem insemnatatea ei in legatura cu firea noastra pacatoasa, din care au izvorat toate pacatele pe care le-am facut. Poate nu este usor de inteles gandul pe care ni-l da expresia „omul nostru cel vechi”. L-am putea explica, spunand ca apostolul personifica aici tot ce suntem noi in mod natural, ca urmasi ai lui Adam. Daca va puteti inchipui o persoana al carei caracter cuprinde toate trasaturile uracioase care s-au aratat mereu in toti copiii lui Adam, acea persoana ar putea fi descrisa ca „omul nostru cel vechi”. Tot ce am fost noi, copiii lui Adam, a fost rastignit impreuna cu Hristos, si noi trebuie sa stim acest fapt. Nu este o simpla idee, ci un fapt real. A fost un act al lui Dumnezeu, implinit in rastignirea pe cruce a lui Hristos – o fapta a lui Dumnezeu, reala, tot asa cum a fost inlaturarea pacatelor noastre, implinita in acelasi timp. Noi avem sa-l cunoastem prin credinta, tot asa cum stim ca pacatele ne-au fost iertate. Cand il cunoastem prin credinta, alte rezultate urmeaza. Insa incepem sa-l cunoastem prin simpla credinta. Ceea ce a avut Dumnezeu in vedere in rastignirea omului nostru vechi a fost ca „trupul pacatului” sa fie „desfiintat” sau „facut inactiv”, pentru ca sa nu mai fim robi ai pacatului. Aceasta afirmatie, de asemenea, nu este usor de inteles. Trebuie sa ne amintim ca mai inainte pacatul ne stapanea trupurile noastre, care in consecinta erau intr-un sens ingrozitor trupuri ale pacatului. Insa nu in mod literal ne-au fost desfiintate trupurile; ci pacatul, care in toata plinatatea lui ne domina trupurile, a fost facut inactiv, si in felul acesta am fost eliberati de puterea lui. A fost desfiintat prin rastignirea omului nostru vechi, ca rezultat al identificarii noastre cu Hristos in moartea Sa, incat moartea Sa a fost si moartea noastra.

Moartea impreuna cu Hristos cu scopul de a trai impreuna cu El viata de inviere (v.6-8) De notat cuvintele cu care se termina versetul 6. Ele ne dau o lumina foarte clara cu privire la felul cum este vazut pacatul in acest capitol. Pacatul este un stapan de sclavi, si noi am ajuns sub puterea lui. Punctul principal discutat in acest capitol nu este prezenta pacatului in noi, ci puterea pacatului asupra noastra. Noi am primit eliberarea de pacat. Suntem indreptatiti de el, asa cum spune versetul 7. Eliberarea noastra s-a realizat prin moartea lui Hristos. Dar este foarte important sa mentinem legatura dintre moartea Lui si invierea Lui. Am vazut lucrul acesta in ultimul verset al capitolului 4 si il vedem iarasi aici. Moartea noastra cu Hristos este in vederea traiirii noastre impreuna cu El in viata de inviere.

Romani 6:9-10

Stim ca moartea nu mai are stapanire asupra lui Hristos (v.9) Avem cuvantul a sti pentru a treia oara in versetul 9. Trebuie sa stim semnificatia botezului. Trebuie sa stim insemnatatea mortii lui Hristos in legatura cu omul nostru cel vechi. In al treilea rand trebuie sa stim insemnatatea invierii lui Hristos. Invierea Lui n-a fost o simpla reanimare. N-a fost nici ca invierea lui Lazar – o readucere la viata in aceasta lume pentru un anumit numar de ani, dupa care moartea a venit din nou. Cand a inviat, El a lasat moartea inapoia Sa pentru totdeauna si a intrat intr-o alta ordine de lucruri, pe care am putea-o numi o lume a invierii. Pentru scurt timp moartea a venit asupra Lui, dar aceasta numai printr-un act al Sau personal de supunere fata de ea. Acum El este in sfera ei, pentru totdeauna.

A murit fata de pacat (v.10) Moartea Lui a fost o moarte fata de pacat odata pentru totdeauna. Aici este vorba de pacat, nu de pacate; este principiul care a patruns firea noastra si a pus stapanire pe noi, si nu faptele care ii sunt roadele. Si nu este moartea pentru pacate, ci fata de pacat. Pacatul nu si-a spus niciodata cuvantul in firea Lui, asa cum a facut cu noi. Dar El avea sa-Si spuna ultimul cuvnt fata de pacat, cand in jertfa Sa a luat intreaga problema a pacatului care a ofensat gloria lui Dumnezeu in creatia Sa ruinata si ne afectase si pe noi, stand ca o bariera puternica impotriva binecuvantarii noastre. Rostind cuvantul hotarator asupra pacatului, purtandu-i judecata, El a murit fata de pacat si acum traieste pentru Dumnezeu.

Romani 6:11

Sa ne socotim potrivit cu ceea ce suntem (v.11)

Sa facem o pauza si sa ne intrebam pe noi insine cu privire la aceste lucruri. Le cunoastem, in adevar? Cunoastem in adevar moartea si invierea lui Hristos in aceasta lumina? Ne dam noi seama ca Domnul nostru a murit si a iesit din aceasta ordine de lucruri dominata de pacat, in care venise sa implineasca rascumpararea – si cat de deplin traieste El pentru Dumnezeu in aceasta lume noua in care a intrat? Este important sa realizam toate acestea, pentru ca versetul 11 ne invata ca noi trebuie sa ne socotim potrivit cu ceea ce cunoastem. Daca nu cunoastem corect lucrurile, nu ne putem socoti pe noi insine intr-un mod corect. Nici un negustor nu-si va socoti bine treburile daca nu stie tabla inmultirii. Niciun capitan de vas nu-si calculeaza corect pozitia vasului sau daca nu cunoaste principiile navigatiei. Tot asa nici un credincios nu-si va socoti bine pozitia si atitudinea cu

privire la pacat sau la Dumnezeu, daca nu stie care este relatia dintre moartea si invierea lui Hristos si situatia lui personala. Cand in adevar cunoastem, indemnul de a ne socoti din versetul 11 ne devine simplu. Situatiile noastre sunt determinate de cea a lui Hristos, pentru ca noi suntem identificati cu El. A murit El fata de pacat? Atunci si noi am murit fata de pacat, si asa ne socotim. Traieste El acum pentru Dumnezeu? Atunci si noi traim pentru Dumnezeu, si asa ne socotim. Socotirea din partea noastra nu este doar o incercare de a crede. Nu inseamna ca incercam sa ne socotim noi insine intr-o pozitie in care nu suntem. Dimpotriva! Noi am murit fata de pacat si traim pentru Dumnezeu datorita chiar faptelor Sale, implinite in moartea si invierea lui Hristos (care sunt realizate practic in noi prin Duhul Sau, cum vom vedea mai tarziu) si, asa fiind lucrurile, avem sa le acceptam si sa ne ajustam gandirea potrivit lor. Aceste lucruri sunt, de aceea noi avem sa ne socotim in felul acesta. Inainte de a fi intorsi la Dumnezeu eram morti fata de Dumnezeu si vii fata de pacat. Nu aveam nici un interes in orice ar fi avut a face cu Dumnezeu. Nu intelegeam lucrurile Lui; ne lasam cu totul reci. Cand era totusi vorba de ceva care se adresa dorintelor noastre naturale sau ceva care ne hranea ingamfarea sau iubirea noastra de noi insine, atunci noi eram plini de viata, cu tot interesul. Acum prin harul lui Dumnezeu situatia este cu totul schimbata, ca rod al faptului ca suntem ai lui Isus Hristos.

Romani 6:12

A refuza pacatului orice drept asupra noastra (v.12)

Dupa ce am ajuns sa ne socotim potrivit cu faptele privitoare la moartea si invierea lui Hristos, pe care le cunoastem, ramane inca un pas de facut. Avem sa ne dam pe noi insine lui Dumnezeu pentru ca voia Lui sa se arate practic in detaliile vietilor noastre. Cuvantul a da (sau: a prezenta, a aduce) se intalneste de cinci ori in ultima parte a acestui capitol. Pentru ca am murit fata de pacat este foarte evident ca ramane asupra noastra obligatia de a refuza pacatului orice drept asupra noastra. Mai inainte el stapanea in trupurile noastre muritoare si tot timpul ascultam de el, de poftele lui felurite. Acum nu trebuie sa mai fie in felul acesta, asa cum spune versetul 12. Am murit fata de pacat, vechiul stapan, si drepturile lui asupra noastra au incetat. Pentru ca suntem adusi la viata din pacat, apartinem lui Dumnezeu si recunoastem cu bucurie drepturile Sale asupra noastra. Ne prezentam Lui pe noi insine, in intregime.

Romani 6:13

Ne-am dat odata pentru totdeauna lui Dumnezeu (v.13)

Aceasta daruire este un lucru foarte practic, asa cum arata foarte clar versetul 13. Ea are rezultate asupra tuturor madularelor trupurilor noastre. Mai inainte fiecare madular era intr-un fel sau altul in slujba pacatului si de aceea era o unealta a nedreptatii. Nu este un lucru minunat ca fiecare madular poate acum sa fie pus in slujba lui Dumnezeu? Picioarele pot merge pe calea Lui. Mainile noastre pot face lucrarea Lui. Limba noastra poate rosti lauda Lui. Pentru ca asa sa fie, avem sa ne dam pe noi insine lui Dumnezeu. Cuvantul „a da” se afla de doua ori in acest verset, insa aici acest verb este la doua timpuri diferite. Un bun cunoscator al limbii grece comenteaza despre ele ca in cel dintai caz

verbul este la prezent in sensul lui continuu: „Nici sa nu dati pacatului madularele voastre”, adica niciodata sa nu faceti acest lucru. In cazul al doilea timpul este diferit: „dati-va pe voi insiva lui Dumnezeu”, adica „v-ati dat odata pentru totdeauna”, ca un fapt implinit. Fiecare sa se intrebe cu toata seriozitatea pe sine insusi daca ne-a dat Lui odata pentru totdeauna, ca un fapt implinit. Ne-am dat in adevar pe noi insine si madularele noastre lui Dumnezeu, pentru a face numai voia Lui? Daca este asa, sa fim atenti ca niciodata sa nu uitam acest act si sa cadem in ispita de a ceda madularele noastre nici chiar pentru un moment nedreptatii, pentru ca rezultatul acesteia va fi pacatul.

Romani 6:14-15

Pacatul nu stapaneste pentru ca suntem sub har (v.14,15)

Pacatul nu trebuie sa aiba stapanire asupra noastra chiar datorita faptului ca nu suntem sub lege, ci sub har. Aici este raspunsul divin pentru cei care afirma ca daca noi spunem oamenilor ca nu mai sunt sub regimul legii, ii in mod sigur s-ar avanta in pacat. Fapt este ca nimic nu supune inima si da impuls sfinteniei ca harul lui Dumnezeu. Versetul 15 da marturie faptului ca intotdeauna au fost oameni care gandesc ca singura cale de a progresa in sfintenie este sa fim sub supunerea care sa te constranga a legii. Erau unii care asa gandeau in timpul lui Pavel. El le intampina obiectia, repetand ideea cu care a inceput acest capitol. Dand un raspuns, el reafirma aceasta pozitie intr-un fel mai dezvoltat. Versetele 16-23 sunt o extindere si amplificare a ceea ce spusese in versetele 12-14.

Romani 6:16-20

Robi ai pacatului – sau robi ai dreptatii si ai lui Dumnezeu (v.16-20)

Apostolul face caz de cunoasterea practica si comuna tuturor. Toti stim ca daca dam ascultare cuiva, desi nu ne numim slujitorul aceluia, noi suntem practic slujitorul lui. Asa este cazul si in lucrurile spirituale, fie ca slujim pacatului sau lui Dumnezeu. Judecand dupa acest principiu, fara discutie altadata eram robi ai pacatului. Dar cand evanghelia a ajuns la noi, am ascultat de ea, datorita lui Dumnezeu. Ca rezultat am fost eliberati din sclavia pacatului si am devenit slujitori ai lui Dumnezeu si ai dreptatii. Acum, fiind robi ai dreptatii, avem sa-I dam Lui in amanunte madularele noastre, ca El sa-Si aiba calea Sa cu noi. Daruirea aceasta este deci o lucrare foarte importanta. Catre ea ne conduce cunoasterea pe care am primit-o. Daca ne oprim pe loc, cunostinta noastra devine fara rezultat. Fara indoiala aici se afla motivul pentru care multe lucruri se arata slabe si fara rezultate in cei credinciosi care au fost totusi bine invatati teoretic. Ei se opresc aici si nu se daruiesc pe ei insisi si madularele lor lui Dumnezeu. Este ca si cum niciodata n-ar fi fost implinit lucrul acesta, ca o fapta realizata odata pentru totdeauna. Pentru ca este un fapt implinit, avem nevoie de har pentru continuarea daruirii madularelor noastre in slujba lui Dumnezeu. Aceasta arata ca vechiul stapan, pacatul, este inca in noi, asteptand doar ocaziile ca sa se afirme. Aceasta face triumful harului si mai mare. De asemenea, mareste valoarea lectiilor pe care le primim. Invatam cum sa daruim madularele noastre in robie dreptatii, spre sfintenie, chiar cand pacatul sta la panda inaintea noastra, gata sa se reafirme. Slujind dreptatii slujim lui Dumnezeu, pentru ca a face voia lui Dumnezeu este

cel dintai element al dreptatii. Si dreptatea in tot ceea ce facem duce la sfintenia vietii si a caracterului. Deci, in loc de a continua sa pacatuim ca cei care sunt inrobiti de puterea pacatului, noi suntem eliberati de el si adusi sub stapanirea lui Dumnezeu. De doua ori avem aici cuvintele „eliberati de pacat” (in versetele 18 si 22). Mai inainte fusesem „liberi fata de dreptate” (v.20). am scapat de sub vechea putere si am venit sub cea noua. Aceasta este calea sfinteniei si a vietii.

Romani 6:21-23

Aspecte ale mortii si darul vietii eterne (v.21-23)

Viata eterna este vazuta aici ca scopul acestei istorii minunate. In scrierile apostolului Ioan o vedem prezentata ca o stapanire pe care cel credincios o are acum. Nu este nepotrivire intre aceste doua vederi ale vietii eterne. Ceea ce este al nostru acum din aspectul ei esential va fi al nostru in plinatatea ei cand vom ajunge in eternitate. Ultimul verset din acesta capitol, atat de binecunoscut, ne da un rezumat scurt al acestui subiect. Nu putem sluji pacatului fara sa-i primim plata, care este moartea. Moartea este un cuvint cu un inteles larg. Intr-un sens moartea intra in om cand el este separat de Dumnezeu prin pacat. Moartea trupului are lor cand el este separat de partea spirituala a omului. Moartea a doua este atunci cand oamenii sunt in final separati de Dumnezeu. Plata deplina a pacatului include moartea in toate aceste sensuri. In legatura cu Dumnezeu nu se vorbeste despre vreo plata. Totul este dar. Insa si viata in care putem sluji Lui este darul Sau in Hristos Isus, Domnul nostru. In felul acesta la sfarsitul capitolului ne intoarcem la gandul cu care se incheie capitolul dinainte. Ne putem lauda cu viata eterna care este a noastra prin darul fara plata al lui Dumnezeu si ne bucuram din toata inima de toate consecintele le care ne conduce harul Sau.

Romani 7:1

Vedere generala: Credinciosul nu este sub lege, ci sub har. Primele 6 versete, doctrina eliberarii de sub lege; cu versetul 7 se incepe experienta sub lege care pregateste eliberarea in Hristos. Cuvintele de la inceputul capitolului 7 ne indreapta gandirea inapoi la versetele 14 si 15 din capitolul dinainte, in care apostolul a precizat clar ca orice credincios nu este sub lege, ci sub har. O mare controversa se starnise in jurul acestui subiect, despre care ni se da marturie indeosebi in Fapte 15. Subiectul acesta a fost lamurit cu autoritate la Ierusalim in ce priveste credinciosii dintre natiuni. Ei nu aveau sa fie pusi sub lege. Dar el era tot atat de clar cand era vorba de credinciosii dintre evrei? Acest lucru nu era nicidecum tot asa de clar evreilor credinciosi. Fapte 21.20 este o dovada. De aceea era foarte necesar ca Pavel sa clarifice clar si hotarat cum stateau lucrurile; si acesta este motivul pentru care avem aceasta reintoarcere la teme cu care incepe acest capitol. Cuvintele puse in paranteze in versetul 1 arata ca el se adresa acum in mod special fratilor iudei. Numai ei cunosteau legea in sensul propriu al cuvintului. Cei dintre natiuni se poate sa fi cunoscut ceva despre ea ca niste observatori din afara; Israel o cunostea dinauntru, ca unii care erau sub ea. Remarca aceasta a apostolului Pavel ne da o cheie importanta pentru acest capitol, aratand din ce punct erau vazute lucrurile. Dele dintai 6 versete ale capitolului sunt de doctrina, aratand felul in care cel credincios este eliberat de robia legii si adus in legatura cu Hristos. De la versetul 7 inainte avem un pasaj foarte experimental. Sunt detaliate lucrarile legii asupra inimii si a cunostintei unuia care se

teme de Dumnezeu. Ni se da o cunoastere a lucrarilor pe care le face legea in sufletul omului care in final il pregatesc pe cel credincios pentru experimentarea eliberarii ce se afla in Hristos si in Duhul lui Dumnezeu. Este remarcabil faptul ca in tot capitolul 7 nu se afla nicio mentionare a Duhului Sfânt; in schimb, in capitolul 8 se mentioneaza mai mult despre El decat in vreun alt capitol din Biblie.

Romani 7:2-4

Morti fata de lege prin trupul lui Hristos, pentru a fi ai Celui care a inviat (v.2-4)

Punctul de plecare al apostolului este faptul bine cunoscut ca legea isi are stapanirea asupra omului cat timp cat traieste el. Moartea, si numai moartea, ii termina stapanirea. Acesta se vede clar in legatura cu legea divina a casatoriei, asa cum este precizata in versetele 2 si 3. Acest principiu se aplica in lucrurile spirituale, asa cum precizeaza versetul 4, desi nu se aplica in totul in acelasi fel. Legea este in pozitia de sot si noi care credem suntem in pozitia de sotie. Totusi moartea nu a venit asupra legii, ci noi am murit. Versetul 4 este foarte clar. Noi am devenit morti fata de lege „prin trupul lui Hristos” (v.4). Aceasta ar putea parea oarecum ceva neclar. Credem ca apostolul Pavel se refera la ceea ce a adus cu sine faptul prin care Domnul a luat un trup pregatit pentru El si in felul acesta a fost Om. El a luat acel trup avand in vedere suferinta mortii, si de aceea trupul lui Hristos este folosit ca semnificand moartea Sa. Este aceiasi figura de vorbire pe care o avem in Coloseni 1.22, unde ni se spune ca am fost impacati „in trupul mortii Lui, prin moarte”. Noi am murit fata de stapanirea legii in moartea lui Hristos. In felul acesta legatura noastra cu cel dintai sot a incetat. Dar totul este in vederea intrarii noastre intr-o noua legatura, sub Hristos inviat. Fiecare evreu stia ca sotul dintai – legea a fost foarte neinduplecat si aspru, ca unul care isi bate sotia; totusi ei aveau sa admita ca meritau din plin ce au primit. Noi, cei dintre natiuni, cu greu ne dam seama cat de mare era eliberarea cand iudeul intors la Dumnezeu descoperea ca acum era sub Hristos si nu sub lege. Fiind „maritat” cu Hristos inviat dintre cei morti, standardul pus era mai inalt decat fusese sub lege, insa acum un izvor nesecat vedea de la El pentru hatul si puterea necesara si de aceea roadele pentru Dumnezeu deveneau o posibilitate. Ca sot, Hristos este sursa pentru orice ajutor, calauzire, mangaiere si putere.

Romani 7:5

Cand eram in firea pacatoasa (v.5) Cat de izbitor este contrastul prezentat in versetul 5! In adevar, versetul insusi este foarte izbitor pentru ca numeste patru lucruri care merg impreuna: firea pacatoasa, legea, pacatele si moartea. In vechime legea a fost impusa unui popor „in firea pacatoasa”. Ca rezultat, ea starneste si pune in actiune pacatul care sta ascuns in firea pacatoasa. Consecinta este ca patimile pacatelor s-au aratat si moartea a urmat ca judecata a lui Dumnezeu asupra tuturor. Firea pacatoasa (in greceste:carnea) nu inseamna trupurile noastre, ci firea decazuta care isi are locul in trupurile pe care le avem acum. Orice persoana neintoarsa la Dumnezeu este „in firea pacatoasa” adica ea ii stapaneste viata si ii caracterizeaza starea. Dar observam ca pentru cei credinciosi starea aceasta este socotita ca terminata; apostolul spune: „cand eram in firea pacatoasa”.

Romani 7:6

Morti fata de lege, slujind lui Dumnezeu intr-un duh nou (v.6)

Un alt contrast ne confrunta cand ne indreptam spre versetul 6, „cand eram...dar acum”. Pentru ca am murit impreuna cu Hristos, nu numai ca am murit fata de pacat, cum subliniaza capitolul 6, dar am murit si fata de lege si deci am fost eliberati fata de ea. Consecinta este ca acum putem sluji ca robi lui Dumnezeu intr-un fel cu totul nou. Nu numai ca facem lucruri noi, ci facem aceste lucruri noi intr-un spirit nou. In capitolul dinainte citim despre „innoirea vietii” (v.4); acum citim despre „innoirea duhului”. Citim despre unii oameni din timpul Vechiului Testament care s-au intors de la o viata nechibzuita si pacatoasa la o viata in temere de Dumnezeu, cum este cazul cu Manase, imparatul lui Iuda, de exemplu, care ne este istorisit in 2 Cronici 33.11-19. S-ar putea spune despre el ca a umblat intr-o „innoire de viata” in ultimii sai ani de domnie. Totusi el a putut sluji lui Dumnezeu potrivit principiilor si indemnurilor sistemului legii sub care era. Era imposibil ca innoirea duhului sa-l fi caracterizat. Daca noi vrem sa vedem o slujire in innoirea duhului trebuie sa ne intoarcem spre un evreu intors la Dumnezeu in perioada de acum a harului. Poate altadata a facut tot ce era mai bine sa slujeasca lui Dumnezeu intr-un duh de tinere cu strictete a legii. Acum el insusi afla ca este un fiu si un mostenitor al lui Dumnezeu in Hristos Isus, si slujeste intr-un duh de fiu fata de tatal sau – un duh care este cu totul nou. Cineva poate sa puna doi oameni la o lucrare, unul dintre ei fiind chiar fiul sau. Daca tanarul isi intelege relatia pe care o are, va face aceea lucrare intr-un spirit cu totul diferit de cel al omului platit. Poate ilustrarea noastra ar fi mai aproape de tinta daca am presupune cazul unei sotii care implineste dorintele sotului ei. Eliberati de lege prin moarte, adica moartea lui Hristos, suntem pusi in legatura cu Hristos inviat pentru a sluji lui Dumnezeu aducand roade intr-un spirit nou.

Romani 7:7-23

Legea ne-a descoperit starea noastra de pacat (v.7) Invatatura aceasta arata in mod evident cat de pretios este Hristos si pune legea in umbra. Arunca ea vreo defaimare asupra legii? Face ea sa se inteleaga oarecum ca ar fi ceva rau in ea? Acesta este un subiect prezentat in versetele 7-13 si arata cu toata claritatea ca legea a fost perfecta cand a fost data. Raul n-a fost cu legea, ci cu pacatul care s-a ridicat impotriva legii, gasind in adevar in lege ceea ce l-a starnit si de asemenea l-a si condamnat. Versetul 7 ne spune cum legea a dat pe fata si a condamnat pacatul. Inainte de a fi legea noi pacatuim, inasa nu ne dadeam seama cat de pacatosi eram. Indata ce legea vorbit, noi ne-am descoperit adevarata stare in care eram. Dupa cum firul cu plumb descopera ca un zid care se clatina este stramb, tot asa legea ne da pe fata starea.

Desi buna, legea ne-a facut sa ne cunoastem pacatul si ne-a omorat (v.8-11) Totusi pacatul si nu legea a lucrat raul, dupa cum precizeaza versetul 8. Pacatul care era oarecum ascuns in izbucnirea lui intr-o anumita directie a fost confruntat cu interzicerea categorica a legii. Insusi faptul ca nu se spune sa nu facem un anumit lucru ne-a indemnat sa-l facem! De fapt legea ne-a atins in doua feluri. Intai, ea a facut ca pacatul sa fie pus in miscare. Ea a tras o linie si ne-a oprit sa trecem peste ea. Pacatul de indata ne-a indemnat sa trecem peste ea. In al doilea rand, in prezenta acestei incalcari, legea a rostit in mod categoric moartea asupra noastra. Este adevarat, legea punea viata inaintea

noastra, spunand: „sa faci asa si vei trai”. Totusi in tot ce facea cu privire la noi era sa ne condamne la moarte, pentru ca n-am facut nicidecum ceea ce poruncise ea. Aceste doua rezultate ale legii sunt precizate pe scurt la sfarsitul versetului 9: „pacatul a prins viata si eu am murit”. Aceasta fiind starea de lucruri, nicio acuzatie de niciun fel nu se poate aduce legii, care este „sfanta si dreapta si buna”. Pacatul, nu legea, este vinovatul. Pacatul a lucrat moartea, desi prin lege s-a pronuntat sentinta mortii. Pacatul lucra in adevar inainte de a fi data legea, inasa indata ce ea a fost data pacatul nu avea nicio scuza si sfidarea ei a devenit nerusinata. Prin porunca, pacatul a devenit peste masura de pacatos, asa cum ne spune versetul 13.

Experienta personala facuta cu legea si pacatul (v.7,14) Am ajuns la ceea parte a capitolului in care apostolul foloseste in vorbire persoana intaia la singular. In versetele 5 si 6 citim: „noi” eram in firea pacatoasa, ...madularele „noastre”, ...ca „noi” sa slujim etc. Dupa intrebarea cu care incepe versetul 7 intalnim mereu: „eu n-as fi avut nici constiinta”, ... „a lucrat in mine” ... „eu odinioara” ... „eu am murit”. Aceasta, pentru ca acum el vorbeste ca unul care face personal experienta; si cand este cazul de a experimenta ceva, fiecare trebuie sa vorbeasca pentru sine insusi. Inceputul versetului 14 nu este o exceptie la ceea ce am spus. Este un fapt ca legea este spirituala, si nu numai un lucru de experimentat. In contrast cu ea sta ce „sunt eu”, si lectia aceasta trebuie invatata ca un lucru al unei experiente triste: „carnal, vandut pacatului”.

Invatam cat de pacatosi suntem, cautand sa facem ce este bine (v.8,19) Cum invatam ce suntem? Facand un efort foarte cinstit de a ne conforma cerintei spirituale pe care o are legea. Cu cat suntem mai hotarati in aceasta privinta, cu atat mai mult lectia aceasta arde in sufletele noastre. Invatam cat de pacatosi suntem, incercand sa fim buni! Sa ne amintim ce am invatat in capitolul 6, pentru ca acolo ni s-a aratat calea. Cand am inteles prin credinta ca am fost identificati cu Hristos in moartea Sa, ne-am dat seama ca avem sa ne recunoastem pe noi insine morti fata de pacat si vii pentru Dumnezeu, si prin urmare avem sa ne daruim pe noi insine si madularele noastre lui Dumnezeu pentru a face voia si placerea Lui. Sufletele noastre se invoiesc pe deplin cu aceste fapte ca fiind drepte si potrivite, si sa ne spunem noua insine, poate cu mare entuziasm: „Hotarat! Asa voi face”. Incercam sa facem asa, si iata! Primit un raspuns foarte neplacut ca o lovitura. Intentiile ne sunt cele mai bune, dar suntem fara putere pentru a pune in practica aceste lucruri. Vedem binele si il aprobam in mintea noastra, totusi nu reusim sa-l facem. Recunoastem raul pe care il dezaprobam, si totusi suntem robiti de el. Este o stare de lucruri chinuitoare si umilitoare, asa cum o aflam in versetul 19.

Preocuparea cu tine insuti (v.14-23) In versetele 14-23 intalnim de multe ori cuvintele „eu”, „in mine”, „ale mele”. Cel care scria isi descria in mod evident o experienta in care era cu totul afundat in preocuparea cu sine insusi. Toate gandurile ii erau indreptate asupra lui insusi. Nu este un fapt surprinzator, pentru ca acesta este exact rezultatul normal al legii asupra unui suflet trezit si constiincios. Cand cercetam aceste versete putem vedea ca ingrijorarea marturisita a condus la descoperiri deosebit de pretioase. **1. Legea este buna (v.12,13)** A descoperit prin experienta caracterul bun si sfant al legii. Ea este buna, asa cum precizeaza versetul 12; iar acum intelege ca legea este in adevar buna. **2. Eu sunt vandut pacatului (v.14,15)** A descoperit prin experienta starea lui decazuta, nu numai „carnal” ci „vandut rob pacatului”. Oricine are de marturisit ca este atat de mult depasit incat nu face ceea ce vrea si practica ceea ce uraste, iar in felul acesta este mereu in

pozitia umilitoare de a nu-si recunoaste faptele (v.15), este in adevar inrobit. Suntem ca sclavii vanduti in piata unui stapan tiran: vanduti robi pacatului.**3. Pacatul care locuieste in mine (v.17)**Totusi el invata sa faca deosebire intre ceea ce a fost lucrat in el de catre Dumnezeu –ceea ce numim „firea cea noua” – si firea pacatoasa care este firea cea veche. Versetul 17 ne arata acest fapt. El recunoaste ca este adevaratul „eu” in legatura cu firea cea noua si un alt eu (sau:in mine) care trebuie mereu respins, fiind firea cea veche.**4. Nimic bun in firea mea pacatoasa (v.18)**El invata prin experienta adevaratul caracter al firii vechi. Daca este vorba de „mine”, adica „firea pacatoasa” (vedem aici ca vechiul „eu” trebuie respins) in ea nu se gaseste nimic bun, asa cum ne spune versetul 18. Pur si simplu, nimic bun nu este aici. De aceea este fara folos sa-l mai cauti aici. Unii dintre noi si-au petrecut multe luni de truda, sau chiar ani, cautand binele acolo unde el nu exista.**5. Omului dinauntru ii place legea lui Dumnezeu (v.22)**El invata mai departe ca desi are acum o fire noua, „omul dinauntru”, totusi acesta in sine insusi nu are putere. Omului dinauntru ii place legea sfanta a lui Dumnezeu; mintea lui recunoaste ca legea este buna, dar tot asa stau lucrurile: o putere lucreaza in madularele lui si il mentine sclav.

O lupta care arata daca avem o fire noua (v.23) Ce stare de lucruri care zdrobesc inima! Unii dintre noi au cunoscut-o cu destul amar. Altii ii simt durerea acum. Si daca unii inca n-au cunoscut-o, ar trebui sa se trezeasca, pentru ca aceasta de indata ridica o intrebare, daca ei au o fire noua. Daca nu au nimic altceva decat firea pacatoasa, lupte si experiente ca acestea trebuie sa fie necunoscute.Aceste experiente sunt de mare valoare, ca pregatire a sufletului pentru bucuria unei eliberari lucrata in mod divin.

Legea: o putere care stapaneste ca „legile naturii”Deoarece ne apropiem de sfarsitul capitolului 7, este important sa notam ca in acest text cuvantul lege este folosit in mai multe sensuri. In marea majoritate a cazurilor el se refera la legea lui Dumnezeu data prin Moise. In versetele 2si 3 totusi avem „legea sotului”; in versetul 21 „o lege”; in versetele 23si 25 „o lege diferita”, „legea mintii mele”; „legea pacatului”.Daca am citi din nou aceste versete si am pune cuvintele „forte care controleaza” in locul cuvantului „lege” poate am intelege mai clar ce spune apostolul. Sa luam versetul 23. Forta care controleaza este mintea noastra; in felul acesta trupurile sunt tinute in supunere. Asa trebuie sa fie cu cei a caror minte a fost innoita de puterea lui Dumnezeu. Dar trebuie sa tinem seama de pacat care isi exercita forta care controleaza madularele noastre. Trebuie sa facem fata acestui fapt teribil si sa invatam prin experienta ca, daca suntem lasati la puterile noastre, pacatul isi dovedeste forta mai puternic, ia controlul si noi suntem tinuti captivi.

Romani 7:24-25

O, nenorocitul de mine! Cine ma va scapa? (v.24) Nu este de mirare ca apostolul, amintindu-si de aceasta stare, striga cu durere: „Cine ma va scapa?” Este importanta forma acestei intrebari. Mai inainte, cand cel care vorbea trecea prin experientele detaliate in versetele 14-19, intrebarea lui ar fi fost: „Cum sa scap eu insumi?” Inca mai cauta ceva inaintru sau care sa aduca o implinire, dar cauta in zadar. Acum el incepe sa se uite in afara lui pentru a gasi pe eliberator.

Raspunsul dat: Hristos este Cel care ne elibereaza se sub robia pacatului (v.25) Cand nu numai increderea in noi insine, dar si speranta in noi insine este naruita, am facut un pas mare inainte.

Atunci in mod inevitabil incepem sa privim in afara noastra. Mai intai poate privim pentru ajutor, si prin urmare privim intr-o directie gresita. Totusi mai curand sau mai tarziu descoperim ca avem nevoie nu de ajutor, ci de o eliberare reala de catre o putere care nu este nicidecum a noastra. Apoi, in curand, aflam raspunsul pentru strigatul nostru. Eliberarea este a noastra prin Isus Hristos Domnul nostru, multumiri fie aduse lui Dumnezeu! El poate sa ne elibereze de sclavia pacatului, asa cum ne-a scapat si de vina pacatelor noastre.

Romani 8:1-2

Legea Duhului, mai puternica decat legea pacatului si a mortii

Dar cum se face aceasta eliberare? Gasim raspuns la aceste intrebari cand citim capitolul 8. La sfarsitul capitolului 7 legea pacatului si a mortii s-a dovedit mult mai puternica decat legea mintii innoite. La inceputul capitolului 8 legea Duhului, care acum este dat celui credincios, se dovedeste mult mai puternica decat legea pacatului si a mortii. Apostolul poate spune cu bucurie: „m-a eliberat”.Nu numai ca avem sa traим in Hristos Isus, dar si Duhul acestei vieti ne-a fost daruit. In felul acesta o forta noua intra in vietile noastre. Venind sub puterea conducatoare a Duhului lui Dumnezeu, suntem eliberati de forta care ne controla a pacatului si a mortii. Legea cea mai mare calca in picioare pe cea mai mica.Gandul acesta poate fi ilustrat prin multe intamplari din lumea naturala care ne inconjoara. De exemplu, o bucata de fier sta fara sa se miste pe pamant, tinuta in acel loc de legea gravitatiei. Un magnet electric este adus deasupra si indata fierul se ridica de parca ar avea aripi. O noua forta care controleaza aparuse si in anumite conditii si intr-o sfera limitata s-a dovedit mai puternica decat forta gravitatiei.

Duhul Sfânt dat ca sa traим viata „in Hristos”Duhul Sfânt ne-a fost dat ca El sa ne controleze, nu ca sa-L controlam noi. Cum Isi exercita El influenta? El lucreaza in cel credincios, in sa in legatura cu un Obiect din afara care este atragator – Hristos Isus Domnul nostru. El este aici ca sa-L glorifice pe Hristos. El locuieste in noi nu ca sa hraneasca vechea viata, viata celui dintai Adam; viata al carei Duh este El este viata lui Hristos, cel din urma Adam. Noi suntem „in Hristos Isus”, dupa cum arata cel dintai verset.

Nicio condamnare pentru cei in Hristos Isus (v.1,2) Nu este nimic de condamnat in Hristos Isus si nimic de condamnat pentru cei in Hristos Isus. Motivul este dublu. Versetele 2,3 dau fiecare un motiv, amandoua incepand cu „pentru ca”. Versetul 2 da motivul practic sau experimental. Cel credincios sub controlul Duhului este eliberat de controlul celui care altadata il aducea la condamnare. Fiind o exprimare a unei libertati care trebuie realizata experimental, apostolul vorbeste inca intr-un fel personal si individual: „m-a eliberat”

Romani 8:3

Pacatul a fost condamnat la cruce, n-a fost iertat (v.3)

Versetul 3. Dimpotriva, exprima ceea ce s-a implinit de Dumnezeu intr-un fel juridic la crucea lui Hristos. Legea s-a dovedit slaba din cauza firii pacatoase, desi in ea insasi este sfanta si dreapta si

buna. Era ca un sculptor talentat pregatit sa realizeze un monument insemnat – o lucrare de arta care sa dureze – dintr-o gramada de gunoi murdar. O sarcina fara sperante de implinire, nu din cauza vreunui defect al sculptorului, ci din cauza materialului prost cu care ar fi avut de a face. Legea putea condamna pe cel pacatos, dar ea nu putea condamna pacatul in firea pacatoasa, incat omul sa fie scapat de robie si de pacat si, umbland dupa aceea in Duh, sa ajunga sa implineasca ceea ce legea ceruse de drept. Dar ceea ce n-a putut face legea, a facut Dumnezeu. El a trimis pe Fiul Sau intr-o asemanare cu firea pacatoasa – dar numai in asemanare cu ea, de notat, pentru ca desi El era in toate privintele un Om, era Omul perfect, fara cea mai neinsemnata umbra a pacatului. Dumnezeu L-a trimis „pentru pacat”, ca jertfa pentru pacat; in felul acesta in moartea Lui a fost condamната firea pacatoasa. Pacatul este principiul – radacina a tot ce este rau pentru om; si firea pacatoasa este cea care sa pacatului posibilitatea sa se desfasoare, intocmai cum un generator electric isi gaseste in firele electrice mijlocul prin care sa-si transmita puterea. Stim ca pacatul si-a avut originea primara in ceruri, cu Satan si ingerii cazuti; totusi Hristos n-a venit sa moara pentru ingeri si nu era pacat in firea ingerilor care sa fi fost condamnat. El a murit pentru oameni, si era pacat in firea care a fost condamната. De observat, a fost condamната, nu iertata. Dumnezeu in adevar iarta pacatele, care izvorasc ca roade ale firii pacatoase; dar pacatul (principiul – radacina) si firea pacatoasa (firea in care lucreaza pacatul) nu sunt iertate, ci condamnate fara crutare. Dumnezeu a condamnat pacatul in crucea lui Hristos. Trebuie sa invatam sa-l condamnăm si noi in experienta noastra.

Romani 8:4

Cerinta dreapta a legii implinite prin puterea Duhului Sfânt (v.4)

Trebuie sa judecam asa cum judeca Dumnezeu. Avem sa vedem lucrurile asa cum le vede El. Daca pacatul si firea pacatoasa sunt sub condamnarea Sa, atunci ele trebuie sa fie si sub condamnarea noastra. Pacatul si firea pacatoasa fiind judecate la cruce, Duhul Sfânt ne-a fost dat ca sa puna in lucrarea viata cea noua pe care am primit-o. Daca umblam potrivit Duhului, atunci toate activitatile noastre, si mintale si trupești, vor fi sub controlul Sau si ca urmare ne vom gasi implinind cerinta legii. In aceasta, desigur, se afla un lucru minunat. Cand eram sub lege si in firea pacatoasa, ne luptam sa implinim cerintele legii si niciodata nu reuseam. Acum, cand suntem eliberati de lege, acum cand suntem in Hristos Isus si Duhul lui Dumnezeu locuieste in noi, este o putere care ne poate face sa stare sa aducem roade. Si daca umblam in Duhul si nu in firea pacatoasa, si potrivit masurii in care umblam, implinim ceea ce legea cerea pe drept de la noi. Acesta este un mare triumf al harului lui Dumnezeu. Iar triumful poate fi si mai mare, pentru ca este posibil credinciosului „sa umble asa cum a umblat Hristos” (1 Ioan 2,6). Si felul cum „a umblat” Hristos trece dincolo de ceea ce cerea legea. Am putea rezuma aceste lucruri spunand ca un creștin – potrivit gandurilor lui Dumnezeu – este nu numai iertat, indreptatit, impacat, avand Duhul care toarna in inima lui dragostea lui Dumnezeu; de asemenea el vede condamnarea divina a pacatului si a firii pacatoase la cruce si intelege ca legaturile sale vitale inaintea lui Dumnezeu sunt nu cu Adam cazut, ci cu Hristos inviat. Prin urmare el este in Hristos Isus, Duhul locuind in el pentru a-l conduce si a-l umple cu Hristos ca Obiect plin de stralucire si frumusetate inaintea ochilor Lui, incat sa umble intr-o eliberare fericita de sub puterea pacatului si implinind cu bucurie voia lui Dumnezeu. Nimic mai puțin decat atat

este ceea ce ne aduce evanghelia. Iar noi ce gândim? Ii recunoaștem marea. Să spunem că întregul plan este conceput într-un mod demn de gândul și inima lui Dumnezeu. Apoi conștiința ne aminteste cât de puțin aceste posibilități minunate s-au transformat în realități în experiența noastră de toate zilele.

Romani 8:5-6

Potrivit firii pătoase – sau potrivit Duhului (v.5,6)

Luți seama, apostolul Pavel nu s-a îndreptat spre alta temă după ce a scris versetul 4. Sunt multe de spus că să fim ajutați să dobândim o experimentare reală a acestei eliberări binecuvântată, încât să arătăm în afara viața lui Hristos în puterea Duhului lui Dumnezeu. Versetele 5-13 continuă să ne dea lucruri foarte practice. Sunt arătate două clase: cei care se potrivesc firii pătoase și cei care se potrivesc Duhului. Cei dintâi se gândesc la lucrurile firii pătoase; ceilalți, la lucrurile Duhului. Gândirea firii pătoase este moarte; gândirea Duhului, viața și pace. Cele două clase sunt într-un contrast complet, în natură, caracterul și scopul lor. Ele se mișcă în două sfere cu totul despartite. Apostolul vorbește desigur abstract. El are în vedere întreaga poziție potrivit naturii launtrice a lucrurilor, și nu gândindu-se la anumite persoane sau la experiențele lor diferite. Putem ridica pe drept cuvânt întrebarea referitoare la propriile noastre experiențe. Dacă facem acest lucru, ce avem de spus? Avem să marturisim că deși nu ne potrivim firii pătoase, totuși încă avem în noi firea pătoasă. De aceea este posibil să ne întoarcem de la gândirea lucrurilor Duhului la gândirea lucrurilor firii pătoase. Și în măsura în care facem acest lucru, venim în legătură cu moartea, și nu cu viața și pacea. Dar să nu gresim în privința aceasta: dacă umblăm după lucrurile firii pătoase, nu căutăm lucrurile caracteristice creștinului, ci mai degrabă cu totul anormale și nepotrivite.

Romani 8:7-8

Firea pătoasă, vrajmasie cu Dumnezeu (v.7,8)

Lucrurile firii pătoase sunt o atracție pentru gândirea firii pătoase și aceasta este vrajmasie categorică împotriva lui Dumnezeu. Cuvintele din versetul 7 pot apărea aspre, dar acesta este adevărul, pentru că firea pătoasă este în întregime faradelege. Nu numai că nu îi este supusă, dar nici nu poate fi. Credem noi că așa stau lucrurile? Oricât de educată ar fi firea pătoasă, oricât de îmbunătățită sau religioasă ar fi; de-ar fi infometată, biciuită, restrânsă: ea tot fire pătoasă ar fi. Singurul lucru pe care îl avem de făcut ce ea este s-o condamnăm și s-o dam la o parte; și aceasta este exact ceea ce a făcut Dumnezeu, cum se spune în versetul 3. Să avem înțelepciune și har să facem la fel. Este clar că deoarece gândirea firii pătoase este în mod categoric vrajmasie împotriva lui Dumnezeu, cei care sunt „în firea pătoasă” nu pot să-l fie plăcuți. Dacă am vrea să vedem un contrast complet în această privință trebuie să citim 1 Ioan 3.9, unde aflăm că oricine este născut din Dumnezeu „nu poate păcătui”. Toți cei care nu sunt născuți din Dumnezeu sunt în firea pătoasă; adică starea lor este caracterizată de firea lor pătoasă și de nimic altceva. Nu există o fire nouă în ei și de aceea firea pătoasă este izvorul gândirii și faptelor lor, și nimic nu este care să placă lui Dumnezeu. Cel care este născut din Dumnezeu împărtășește însă din firea Aceluia care l-a născut.

Romani 8:9-11

Daca suntem ai lui Hristos avem Duhul Lui (v.9) Cel credincios este nu numai nascut din nou, in el locuieste de asemenea Duhul lui Dumnezeu, care il pecetluieste ca fiind al lui Hristos. Toata aceasta realitate ii schimba starea. El nu mai este in firea pacatoasa, ci in Duhul; adica starea lui este caracterizata de prezenta si puterea Duhului lui Dumnezeu, care este numit in versetul 9 si Duhul lui Hristos. Este acelasi Duh, totusi schimbarea in numele care Il descrie este insemnata. Hristos este Acela de la care provine originea noastra spirituala, Acela caruia li apartinem. Daca suntem in adevar ai Lui, suntem stapaniti de Duhul Lui si prin urmare asemanarea cu Hristos trebuie sa fie in duhurile noastre atat de reala incat toti sa vada ca Hristos este in noi.

Duhul care L-a inviat pe Hristos va invia si pe ai Sai (v.10,11) Potrivit cu versetul 10 El este in noi daca Duhul Sau locuieste in noi, si de aceea noi nu trebuie sa fim stapaniti de trupurile noastre. Ele sunt tinute ca moarte, pentru ca firea pacatoasa ar conduce numai la pacat. Duhul este Cel care insufla energie in vietile noastre si atunci rezultatul va fi dreptatea. A face voia lui Dumnezeu este dreptatea practica. Trupurile noastre sunt numite „trupuri muritoare” in versetul 11. Ele sunt supuse mortii; in adevar, samanta mortii este in ele de la inceput. La venirea Domnului ele vor fi aduse la viata. Dumnezeu, care a inviat pe Hristos dintre morti, va implini acest fapt prin Duhul Sau. El este numit „Duhul Celui care L-a inviat pe Hristos dintre cei morti”. Pentru ca locuieste in noi cu acest caracter, El este arvuna invierii care va avea loc la invierea trupului sau la schimbarea care se va infaptui in trupurile sfintilor care vor fi ramas in viata la venirea Domnului.

Romani 8:12-13

Datori, dar nu firii pacatoase; traим prin Duhul (v.12,13)

Concluzia trasa din tot ce s-a spus este ca firea pacatoasa nu are nici un drept asupra noastra. Ea a fost judecata la cruce. Ea este cu totul impotriva lui Dumnezeu, de neindreptat, si noi nu mai suntem „in firea pacatoasa”. In noi locuieste Duhul si suntem „in Duhul”. De aceea nu suntem nicidecum datori firii pacatoase, ca sa traим potrivit ei, pentru ca viata potrivita firii pacatoase nu are decat un sfarsit: moartea. Duhul este in noi ca sa traим potrivit Lui. Aceasta insemna a da mortii faptele trupului, refuzand practic indemnurile si dorintele ei. Aceasta este calea spre ceea ce este cu adevarat viata pentru Dumnezeu. Ce mare insemnatate dau toate acestea locuirii in noi a Duhului lui Dumnezeu! El produce o stare sau conditie cu totul noua in cel credincios, si El da caracterul starii pe care o produce. El este puterea vietii crestine in cel credincios, El insufla taria care zdrobeste puterea pacatului si ne face liberi. Dar El este si mai mult, pentru ca El este Persoana reala care locuieste in noi si in felul acesta ingrijeste de noi.

Romani 8:14-17

Fiii lui Dumnezeu condusi de Duhul Sfant (v.14,15) In dispensatia care a trecut iudeul era sub lege, care se prezenta ca un indrumator sau pedagog. Ea il lua de mana ca si cum ar fi fost un copil mic si il conducea, in timpul cand Hristos inca nu venise. Acum, dupa ce Hristos a venit, noi nu mai

suntem sub acest pedagog, ci suntem fii maturi in casa Tatalui. Si nu numai ca suntem fii, dar avem si Duhul Fiului lui Dumnezeu. Toate acestea le gasim in Galateni 3 si 4. Versetul 14 din acest capitol se refera la acest adevar. Cei care erau in pozitia de minori erau pusi sub lege ca pedagog si condusi de ea. Noi care am primit Duhul lui Dumnezeu si suntem condusi de El suntem fii ai lui Dumnezeu. Hristos este Capetenia mantuirii noastre si El a plecat in cer. Duhul locuieste in noi pe pamant, fiind Conducatorul nostru pe calea care duce sus in glorie. Lauda sa fie adusa Dumnezeului nostru! Inimile sa ne fie in adevar pline de lauda vesnica. In acest capitol avem o dezvaluire minunata a adevarului cu privire la Duhul lui Dumnezeu. Am vazut in versetul 2 ca El este ca o lege noua pentru viata celui credincios. In versetul 10 El ne este prezentat ca viata intr-un sens experimental. In versetul 14 El este Cel care ne conduce, sub a Carui paza suntem pusi pe calea noastra spre glorie.

Duhul de infiere si Duhul care ne da mantuire (v.15-17) Mai departe, El Isi are caracterul de Martor, cum vedem in versetul 16. Fiind fi ai lui Dumnezeu, am primit Duhul de infiere si de aici decurg doua rezultate. Intai, suntem facuti in stare sa raspundem relatiei care a fost stabilita, indreptandu-ne spre Dumnezeu cu strigatul „Ava, Tata!”. In al doilea rand, Duhul ne face sa fim constienti de bucuria care vine din aceasta relatie. Stim in duhurile noastre ca ceva a avut loc in noi si ne-a scos din intuneric la lumina. Duhul ne intareste faptul acesta, dand marturie despre ce a avut loc, ca adica acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Marturia merge si mai departe, pentru ca, daca suntem copii, atunci suntem mostenitori, si impreuna mostenitori cu Hristos; pentru ca prin Duhul suntem uniti cu Hristos, desi acest adevar nu este dezvoltat in aceasta epistola. Ce adevar minunat! Cat de des insasi obisnuinta noastra cu aceste cuvinte ne ascunde importanta lor. Sa ne gandim la aceste lucruri, incat sa fie timp ca adevarul lor sa ne patrunda inimile.

Romani 8:18

Suferintele de acum si gloria viitoare (v.18)

Capitolul acesta incepe cu faptul ca suntem in Hristos, daca suntem credinciosi adevarati. Apoi aflam ca, daca avem Duhul lui Hristos, Hristos este in noi. Acum ajungem la faptul ca suntem identificati cu El, atat in suferintele de acum cat si in gloria viitoare. Aici punctul principal nu este ca noi suferim pentru Hristos ca marturie pentru El si gloria va fi rasplata noastra in viitor; ideea aceasta o aflam in alte texte. Punctul principal aici este ca, fiind in El si El in noi, avem parte de viata. Sa in toate imprejurarile, fie aici in suferinte sau acolo in glorie. Aceasta il conduce pe apostol sa aprecieze contrastul dintre suferintele de acum si gloria viitoare, contrast prezentat in paragraful cuprins in versetele 18-30, desi de indata precizeaza in cuvinte categorice ca suferintele nu sunt vrednice sa fie comparate cu gloria. Acelasi contrast este descris in Corinteni 4.17, unde este folosit un limbaj deosebit de ilustrat: „necazul nostru usor de o clipa lucreaza pentru noi, mai presus de orice masura, o greutate eterna de glorie”. In textul din Romani 8 faptul acesta este vazut cu mai multa bogatie de detalii. Paragraful poate fi vazut ca fiind format din trei parti. Intai este aratat caracterul gloriei viitoare. In al doilea rand, mangaierea si incurajarea celui credincios in mijlocul suferintelor. In al treilea rand, scopul pe care Il are Dumnezeu care asigura gloria.

Romani 8:19-21

Dorinta creatiei: libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu (v.19-21)

Mai intai, gloria este in legatura cu aratarea copiilor lui Dumnezeu. Ei vor fi aratati cand Fiul, care este Cel dintai nascut si Mostenitor, Se va descoperi in gloria Sa. Atunci creatia va fi eliberata de robia stricaciunii si va avea parte de „libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu”. S-a remarcat foarte bine despre creatie ca ea nu are parte in libertatea harului de care noi ne bucuram chiar in suferinte, ci ea va avea parte in libertatea gloriei. Creatia n-a fost supusa desertaciunii de buna ei voie, ci a fost supusa ca rezultat al pacatului lui Adam. Si creatia este reprezentata ca avand o dorinta staruitoare si asteapta, cu speranta ca eliberarea care va veni va aduce aratarea gloriei. Cand fiii vor fi glorificati in mod public, va veni anul eliberarii si al jubileului pentru intreaga creatie. Ce glorie va fi! Cum se arata suferintele de acum in aceasta lumina?

Romani 8:22-27

Suspinul creatiei si al nostru (v.22,23) Acum cunoastem aceste suferinte, fie pentru creatia intreaga, fie in mod deosebit pentru noi. Versetul 22 ne spune despre cele dintai, versetele 23 si 26 despre cele din urma. Avem tot felul de slabiciuni, tot asa si suspine care sunt rodul durerii, fizice sau psihice. Atunci ce ne poate sustine in mijlocul tuturor acestora? Raspunsul este din nou ca avem Duhul, si El ne este prezentat in cele trei domenii pe care El le stapaneste. Despre El se spune „cele dintai roade ale Duhului” (v.23), „Duhul vine in ajutor” si „mijloceste” (v.26)

Duhul Sfânt: cele dintai roade ale Sale, Ajutor si Mijlocitor (v.23-27) Suntem copii ai lui Dumnezeu. Totusi asteptam „infierea”, adica starea deplina si glorioasa a acestei pozitii, la care vom ajunge cand trupurile noastre vor fi rascumparate la venirea Domnului. Am fost mantuiti „in speranta” (nu prin speranta) si prin urmare suntem pusi in pozitia de asteptare a gloriei promise. Suntem mantuiti in asteptarea lucrurilor glorioase care vor urma, totusi avem cele dintai roade ale Duhului care ne-a fost dat. Cele dintai roade erau aduse in Israel ca marturie si arvuna a recoltei (ca in Lev. 23.10,17,20), deci in cele dintai roade ale Duhului avem garantia si arvuna rascumpararii si a gloriei care este inaintea noastra. De asemenea Duhul ne ajuta in slabiciunile noastre. Acest adevar ne ajuta sa vedem ca o deosebire clara exista intre slabiciuni si pacate, pentru ca Duhul nu ne ajuta niciodata in pacatele noastre. Daca nu am avea parte de ajutor, slabiciunile noastre si limitele noastre, atat mintale cat si fizice, ne-ar putea face sa cadem in pacat. Ajutorul Duhului este cel care ne poate intari si ne poate feri de orice rau. Tot asa, din cauza slabiciunii si limitarii noastre ne aflam deseori in imprejurari in care nu stim nici cum sa ne rugam. Atunci Duhul care locuieste in noi ia rolul de Mijlocitor si Isi prezinta gandul cu suspine negraite. Dumnezeu, care cerceteaza inimile, stie care este gandirea si dorinta Duhului, pentru ca toate dorintele si mijlocirile Lui sunt in mod perfect potrivite cu gandul lui Dumnezeu, oricare ar putea fi dorintele noastre. Dumnezeu ne asculta potrivit cu dorintele Duhului, si nu potrivit cu ale noastre, iar noi putem fi foarte multumiti ca este asa.

Romani 8:28

Toate spre bine pentru cei chemati potrivit planului lui Dumnezeu (v.28)

Trebuie sa nu pierdem legatura dintre versetele 26 si 28: „Noi nu stim ce sa cerem asa cum ar trebui... dar stim ca toate lucrurile lucreaza impreuna spre bine pentru cei care Il iubesc pe Dumnezeu”. Un lucru sau altul s-ar parea ca lucreaza spre bine, insa toate lucreaza impreuna spre binele nostru spiritual. Asa trebuie sa fie, deoarece Duhul locuieste in noi, dand ajutorul necesar in slabiciunile noastre si mijlocind pentru noi. De asemenea aceasta este lumina data de faptul ca Dumnezeu ne-a chemat potrivit planului Sau, caruia nimic nu-i poate sta impotriva.

Romani 8:29-30

Cele 5 inele de legatura in lantul planului lui Dumnezeu: cunostinta mai dinainte, predestinarea, chemarea, indreptatirea, glorificarea (v.29,30) Sunt cinci inele de legatura in lantul de aur al planului divin. Cel dintai este prestiinta, care isi are radacina chiar in atotstiinta lui Dumnezeu – fiind inradacinata deci in eternitate. Apoi vine predestinarea: un act al gandirii divine care i-a destinat pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte la un anumit loc glorios mai inainte ca ei sa fi existat in timp. Din alte texte ale Scripturii stim ca aceasta predestinare s-a facut inainte de intemeierea lumii.Predestinarea insa n-a fost urmata de chemarea care a avut rezultatul necesar si a ajuns la noi prin evanghelie. Cu aceasta coboram in timp, la clipele felurite cand am crezut. Pasul urmator are loc in acelasi timp, pentru ca suntem indreptatiti, si nu numai chemati, atunci cand credem. In final, „pe cei pe care i-a indreptatit, pe acestia i-a si glorificat”. Aici lantul nostru de aur, dupa ce a coborat din eternitate in timp, se intoarce din nou in eternitate.Totusi, asa cum se observa, se spune „i-a si glorificat” – la timpul trecut, nu la viitor. Aceasta, pentru ca atunci cand vedem lucrurile din punct de vedere al planului lui Dumnezeu, suntem purtati dincolo de intrebari ale timpului si avem de invatat sa privim la lucruri asa cum priveste Dumnezeu la ele. El „cheama cele care sunt ca si cum ar fi” (4.17). El alege „cele ce nu sunt” (1 Cor.1.28). Lucruri care nu sunt vazute de noi ca ar fi, pentru El exista. Noi suntem glorificati in planul lui Dumnezeu. Lucrul acesta poate fi atat de sigur ca si cum ar fi fost facut, pentru ca planul Sau nu poate fi niciodata impiedicat de vreo putere impotrivoare.

Planul lui Dumnezeu care asigura gloria (v.30) Sa vedem deci acest punct deosebit de insemnat la care am ajuns. In evanghelie Dumnezeu S-a aratat pe Sine Insusi in minunile harului Sau care indreptateste. Aceasta ni s-a precizat pana la sfarsitul capitolului 5. Apoi a fost pusa intrebarea cu privire la felul in care trebuie sa fie raspunsul nostru fata de un astfel de har; si am descoperit ca desi nu avem putere in noi insine ca sa dam un raspuns potrivit, este o putere pentru aceasta, deoarece noi suntem asezati in Hristos si Duhul lui Dumnezeu locuieste in noi. Suntem eliberati din vechea robie ca sa implinim voia lui Dumnezeu. In plus am vazut cat de felurite sunt lucrarile pe care le implineste Duhul lui Dumnezeu care locuieste in noi. El este „Lege”, „Viata”, „Indrumator”, „Martor”, „Cele dintai roade”, „Ajutor”, „Mijlocitor”. Si apoi din nou ne aflam cuprinsi in planul lui Dumnezeu care culmineaza in glorie – un plan pe care nimeni nu-l poate face fara efect.

Romani 8:31-32

Ce vom spune inaintea acestor lucruri? (v.31) Nu este de mirare ca apostolul se reintoarce la intrebarea lui cu privire la ce vom spune noi cand avem toate acestea inaintea noastra. Ce am putea

spune decat cuvinte care ies dintr-un duh plin de bucurie? Intrebarea este pusa in versetul 31, si de aici pana la sfarsitul capitolului este dat raspunsul intr-o serie de intrebari si raspunsuri care ies cu acea rapiditate care dovedeste o inima arzatoare si triumfatoare. Aceste versete se potrivesc nu atat de mult expunerii, cat mai ales meditatiei. Vom nota numai cateva dintre ele, dintre cele mai izbitoare.

Dumnezeu pentru noi (v.31) Dumnezeu este pentru noi! Omul cazut se gandeste in mod instinctiv la Dumnezeu ca este impotriva lui. Realitatea este cu totul alta. Asa cum dovedeste evanghelia. Inima Lui este indreptata spre toti oamenii, si este activa si eterna pentru toti acei care cred. Aceasta duce la tacere pe orice dusman. Nimeni nu poate fi practic impotriva noastra, oricat de mult i-ar place sa fie.

Daruirea Fiului Sau aduce si alte daruri mai mici (v.32) Dumnezeu L-a dat pe Fiul Sau si aceasta aduce cu sine toate darurile mai mici care vin impreuna cu El. De notat in versetul 32 cuvintele „fara plata” si „impreuna cu El”. Dorim noi vreun lucru pe care nu l-am putea avea impreuna cu El? In nepriceperea si graba noastra am putea dori uneori astfel de lucruri. Daca ne gandim inasa, in liniste, nu vom dori nici pentru o clipa ceva care ar aduce dupa sine o despartire de El.

Romani 8:33-34

Dumnezeu, Cel care indreptateste (v.33) Dumnezeu este Cel care ne indreptateste, nu omul. In privinta Celui care ne indreptateste nimeni nu va reusi sa aduca vreun lucru impotriva noastra. Chiar printre oameni, cand judecatorul a eliberat pe un vinovat, ar fi o calomnie sa-i mai aduci inainte ceva din vina lui.

Nicio condamnare (v.34) Daca nicio vina nu mai poate fi adusa, nu mai este teama de condamnare. Dar daca in vreun fel s-ar mai pune problema aceasta, este un raspuns perfect in Hristos, care a murit, dar a si inviat si la tronul de har este Mijlocitor in folosul nostru. Este de notat ca acest capitol prezinta de doua ori mijlocirea: Hristos la dreapta lui Dumnezeu si Duhul in cei credinciosi care sunt acum pe pamant (v.26,34)

Romani 8:35-39

Cine ne va desparti de dragostea lui Hristos in aceasta lume? (v.35-39) Am putea avea oare o expresie mai perfecta a dragostei, a dragostei lui Hristos, decat am avut? Nu s-ar putea. Dar s-ar putea ridica intrebarea – atat de fricoase si lipsite de incredere sunt inimile noastre – nu se ivesc unele lucruri, nu se arata unele forte care sa ne desparta de aceasta dragoste? Sa cercetam si vom vedea. Sa ne indreptam gandurile spre tot ce ar putea fi in aceasta lume. Stim foarte bine ca in aceasta lume sunt o multime de forte impotrivoare. Unele din ele vin direct de la oameni rai, cum sunt persecutia, sabia. Altele dintre ele sunt rezultate mai indirecte ale pacatului in carmuirea lui Dumnezeu, ca necazul, foametea, goliciunea sau tot felul de pericole. Cand vom vedea si vom simti unele dintre acestea, ne vor desparti de dragostea lui Hristos? Nici pentru o clipa! Mereu si mereu cate unul intors la Dumnezeu de curand, fricos, a fost asaltat de oameni brutali, care prin aceasta de

fapt spuneau: „Vom scoate sin tine gandurile pe care le-ai capatat”. Si iar si iar rezultatul persecutiei lor a fost simplu, ca adevarul s-a precizat cu mai multa tarie in suflet. El nu numai ca a castigat in aceasta lupta, dar a iesit din ea ca un mare castigator si in felul acesta mai mult decat invingator. Chiar prin aceste lucruri el s-a inradacinat in dragostea lui Hristos.

Nimic din lumea nevazuta care sa ne desparta de dragostea lui Dumnezeu care este in Hristos Isus (v.38-39) Dar este o lume nevazuta – un intreg domeniu despre care cunostintele noastre sunt prea mici. Relele pe care noi nu le cunoastem iau intotdeauna un aspect mai de frica decat relele pe care le cunoastem si le intelegem. Sunt misterele mortii, ca si ale vietii. Sunt puteri de ordin angelic sau spiritual. Sunt lucruri care se afla in veacuri indepartate sau ajung in spatiul pe care noi tocmai trebuie sa-l strabatem, sau creaturi pe care noi inca nu le-am cunoscut. Ce am putea spune despre toate acestea? Raspunsul este ca nimic din toate acestea nu ne pot desparti nici chiar pentru o clipa de dragostea lui Dumnezeu. Dragostea aceasta ramane cu noi in Hristos Isus, Domnul nostru. El este Obiectul demn si glorios al acestei dragoste, iar noi suntem in ea pentru ca suntem in comuniune cu El. Dragostea a ajuns la noi in El, si noi, pentru ca suntem in El, ramanem in aceasta dragoste. Daca Hristos ar putea sa nu mai fie cuprins in aceasta dragoste, tot asa ar fi si cu noi. Dar El nu poate sa nu fie, si nici noi nu putem. Odata inteles acest fapt minunat, convingerea lui Pavel devine convingerea noastra. Nimic nu ne poate desparti – fapt pentru care lauda eterna va fi pentru Dumnezeu nostru. Capitolul acesta, care incepe cu „nicio condamnare” se sfarseste cu „nicio despartire”. Si intre ele descoperim ca noi insine suntem primiti potrivit planului lui Dumnezeu, in care nu poate fi vreo impotrivire, vreo schimbare.

Romani 9:1-5

Trei capitole referitoare la caile lui Dumnezeu fata de Israel Capitolul 9 incepe cu o alta sectiune a epistolei, definita foarte clar. In capitolele 1-8 apostolul a prezentat evanghelia, in care orice deosebire dintre iudei si natiuni nu mai exista. El stia totusi ca multi ar fi putut privi invatatura lui ca o dovada ca n-ar fi avut dragostea pentru poporul lui si n-ar fi tinut seama de promisiunile pe care Dumnezeu le-a facut pentru el. De aceea acum avem 3 capitole dispensationale in care ni se explica misterul cailor lui Dumnezeu fata de Israel.

Dragostea apostolului pentru Israel, caruia i s-au dat mari privilegii (v.1-5) In primele 3 versete ale capitolului 9 apostolul Pavel isi arata dragostea lui profunda pentru poporul lui. Iubirea lui pentru ei era asemenea aceleia a lui Moise, care se ruga: „daca nu, sterge-ma din cartea Ta pe care ai scris-o (Exod 32.32). Apoi in versetele 4 si 5 reaminteste marile privilegii care le-au fost daruite. Iar ultimul privilegiu si cel mai insemnat este ca din ei a venit Hristos, a carui Dumnezeire o exprima foarte clar.

Romani 9:6-15

Suveranitatea lui Dumnezeu in alegere (v.6-15)

Cum se face atunci ca Israel era intr-o situatie atat de grea? A fost fara rezultat Cuvantul lui Dumnezeu? Nicidecum. Si cel dintai mare fapt adus inainte ca sa explice situatia aceasta este cel al suveranitatii lui Dumnezeu. Israel ar fi fost cel din urma popor din lume care si-ar fi permis sa spuna ceva impotriva suveranitatii divine, pentru ca mereu ea a lucrat in favoarea lor. Acest lucru ni se arata foarte clar in versetul 16. Dumnezeu a facut o alegere suverana referitor la fiii lui Avraam si ai lui Isaac. El a ales pe Isaac si pe Iacov, si a lasat deoparte pe Ismael si pe Esau. Daca unii ar fi dorit sa obiecteze lui Dumnezeu ca a facut o alegere, aveau sa stearga orice deosebire dintre ei insisi si ismaeliti si edomiti. Dar asa ceva ei nu aveau de gand sa faca nici o clipa. Dumnezeu continua sa faca ceea ce facuse si mai inainte, si prin urmare nu toti cei care coborau din Israel in mod natural erau adevaratul Israel al lui Dumnezeu. Pe langa acestea, cand Israel a facut vitelul de aur in pustie, ei ar fi trebuit sa fie nimiciti in judecata, daca legea si-ar fi urmat calea. Totusi Dumnezeu S-a aratat in indurarea Sa suverana, potrivit cuvintelor din Exod 33.19, citate aici in versetul 15. Acesta este al treilea caz cand Dumnezeu a lucrat in suveranitatea Sa in favoarea lor, tot asa cum versetul 17 ne da un exemplu al felului cum Dumnezeu Si-a aratat suveranitatea impotriva lui faraon.

Romani 9:16-24

Cine se poate impotrivi lui Dumnezeu? El este olarul, omul este lutul (v.16-20) Sunt fapte clare:

1) Dumnezeu are voia Sa. 2) El Si-o exercita asa cum ii place Lui. 3) Nimeni nu va avea succes daca l se va impotrivi. 4) Daca este intrebat, dreptatea voii Sale poate fi demonstrata intotdeauna cand se va ajunge la final. Dumnezeu este ca un olar si omul este ca lutul. Cat de des este neinteleasa voia lui Dumnezeu! Cat de multe intrebari s-au pus in legatura cu faptele precizate in acest capitol! Cat de greu ne este sa admitem ca Dumnezeu are dreptul de a face ceea ce ii place Lui, ca de fapt El este singurul care are acest drept, deoarece numai El este perfect in cunoastere, intelepciune, dreptate si dragoste. Lucrurile pot deseori aparea inexplicabile pentru noi, dar aceasta pentru ca noi suntem imperfecti.

Vase ale maniei pregatite pentru manie – vase ale indurarii pregatite mai dinainte pentru glorie (v.21-24)

Versetul 13 a ridicat multe intrebari: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urat”. Dar aceasta afirmatie este citata din cartea Maleahi; sunt cuvinte scrise mult timp dupa ce acesti doi oameni aratasera ce era in ei, in timp ce versetul 12 arata ceea ce se spusese inainte de nasterea lor. Altii au obiectat lui Dumnezeu cuvintele catre Faraon asa cum sunt citate in versetul 17. Raspunsul la aceste obiectii se afla in acest capitol, in versetele 21-23. Oamenii se ridica impotriva lui Dumnezeu, isi impietresc inima impotriva Lui, si in final Dumnezeu face din ei un exemplu care sa ne vorbeasca. El are dreptul sa faca acest lucru; totodata altii devin vase ale indurarii, pe care El le-a pregatit mai dinainte pentru glorie.

Romani 9:25-33

Ramasita lui Israel, mantuita (v.25-29) Prin urmare, daca cineva obiecteaza de ce face Dumnezeu astazi unele lucruri, chemand un popor ales si dintre iudei si dintre natiuni, raspunsul simplu este ca Dumnezeu face din nou in zilele noastre ceea ce facuse si in trecut. Pe langa asta, profetii anticipasera ca El va lucra in felul acesta. Si Moise si Isaia au spus mai dinainte ca numai o ramasita

a lui Israel va fi salvata si ca un popor care mai inainte nu crezuse va fi chemat in indurarea Sa. Acesta se precizeaza in versetele 25-29.

Natiunile au capatat dreptatea din credinta; Israel n-a ajuns la ea prin legea dreptatii (v.30-33) In versetele cu care se incheie acest capitol se face un rezumat scurt al lucrurilor prezente, Israel s-a impiedicat de piatra de poticnire care era Hristos. Apoi ei au folosit gresit legea, socotind-o ca o scara pe care sa se urce la dreptate, in loc de un fir de plumb prin care toata presupusa lor dreptate sa fie pusa la proba. Israel n-a ajuns la o dreptate care sa vina prin lege, iar natiunile au ajuns sa dreptatea din credinta.

Romani 10:1-4

Dorinta inimii lui Pavel ca Israel sa fie mantuit (v.1-3) Contrastul dintre dreptatea legii si cea a credintei il face pe apostol sa-si exprime inca odata dragostea si dorinta lui arzatoare fata de poporul sau. Rugaciunea sa pentru ei era pentru mantuirea lor. Aceasta dovedea foarte clar ca ei nu erau mantuiti. Erau religiosi, aveau zel, aveau legea, dar nu erau mantuiti. Socotind in mod gresit ca aveau sa-si dobandeasca propria lor dreptate prin tinerea legii, au incercat sa realizeze acest lucru si au gresit in totul. Si chiar zelul care ii facea sa umble dupa ce i-a orbit in fata faptului ca Hristos era sfarsitul legii si ca dreptatea se putea dobandi numai in El.

Hristos, sfarsitul legii (v.4) Cu cat mai bine este sa ai dreptatea lui Dumnezeu decat a noastra proprie, pentru ca a noastra in cel mai bun caz ar fi numai omeneasca. Oricine crede Il are pe Hristos ca dreptate, asa cum ne spune versetul 4. Si Hristos este „sfarsitul legii”. Gandim ca acest cuvânt folosit aici, „sfarsitul”, la fel cum este si in 2 Corinteni 3.13, semnifica obiectul avut in vedere. Legea a fost data in adevar in vederea lui Hristos. Ea a pregatit calea pentru El. Daca Israel are fi fost in stare sa priveasca la scopul pe care il avea legea, L-ar fi vazut pe Hristos. Este cu totul adevarat, desigur, ca odata ce a venit Hristos, s-a terminat cu orice gând de a fi indreptatit prin lege. Totusi nu acesta este primul inteles al versetului 4.

Romani 10:5-9

Contrast intre dreptatea din lege si dreptatea din credinta (v.5-9)

Apoi avem un contrast izbitor aratat intre dreptatea legii si dreptatea credintei. Cea dintai cere fapte permanente in legatura cu porunci si interdictii. Prin aceste fapte, daca sunt implinite, oamenii vor trai. Dar daca nu cu fapte si nu reusesc sa le produca, oamenii vor muri. In contrast cu acestea, dreptatea din credinta nu cere nicio fapta. Ea nu cere sa ne suim la cer sa-L coboram pe Hristos pentru ca El a coborat la noi. Nu cere nici sa coboram, ca si cum am gandi sa-L ridicam dintre morti, deoarece El a inviat. Cand scria aceste cuvinte, apostolul in mod evident avea in gând cuvintele lui Moise redate in Deuteronom 30.11-14. Cititi acest text si veti observa ca versetul 8 din Romani 9 este inspirat din Deut. 30.14. Cuvantul evangheliei ne este trimis de catre Dumnezeu. Primit de noi prin credinta, el devine cuvantul credintei pentru noi, si intra in inimile noastre si iese de pe buzele noastre. Altadata Dumnezeu aducea porunca Sa foarte aproape de Israel ca ei s-o implineasca. El

Si-a adus cuvantul si mai aproape de noi in Hristos. Acum el nu este un cuvânt despre ceea ce ar trebui sa facem, ci despre ceea ce a facut Hristos si despre ceea ce Dumnezeu a facut inviind pe Hristos dintre morti. Din partea noastra cuvantul cere numai sa credem din inima ca Dumnezeu L-a inviat dintre morti, si astfel Il marturisim cu gura noastra ca Domn. Cand inima si gura merg impreuna in felul acesta, este desigur aratata realitatea lor. Supunerea reala fata de Isus ca Domn este o dovada a mantuirii.

Romani 10:10-11

Deosebirea dintre dreptate si mantuire (v.10) Este de notat deosebirea data in versetul 10 intre dreptate si mantuire. Credinta din inima in Hristos pune pe om intr-o relatie dreapta cu Dumnezeu – de subliniat credinta inimii, deosebita de credinta cu capul sau numai o intelegere intelectuala. Convingerea reala a pacatului produce un simt al nevoii inimii, si in felul acesta inima deschisa se increde in Hristos. Dumnezeu vede aceasta inima simtitoare si El il recunoaste pe om ca fiind in relatii drepte cu El. Iar omul face un pas mai departe si Il marturiseste altora, sau cel putin pe fata, da Domn al lui. Aceasta deodata il pune in afara sistemului lumii in care Domnul este respins. Legaturile sale cu lumea fiind astfel taiate, el paseste in binecuvantarea mantuirii. Mantuirea este un cuvânt cu un sens foarte larg, asa cum am vazut mai inainte. Daca o limitam in gandurile noastre la salvarea de iadul pe care il merita pacatele noastre, ometem o buna parte din semnificatia ei. In clipa in care credem, suntem in relatii drepte inaintea lui Dumnezeu; dar pana ce Il marturisim pe Hristos ca Domn al nostru, personal, nu suntem eliberati de sclavia lumii, nici nu putem astepta sa experimentam autoritatea si puterea Lui pentru binele nostru. Cat de mult cunoastem – fiecare dintre noi – din viata de eliberare fericita in supunere fata de Domnul si in preocupare cu interesele Lui?

Niciodata dati de rusine (v.11) Nu se presupune nicidecum, desigur, ca am crede in Isus si nu L-am marturisi ca Domn cu buzele noastre. Aceasta ar fi imposibil, daca credinta noastra este credinta inimii, deoarece din belsugul inimii vorbeste gura. Versetul 11 face foarte clar lucrul acesta. Cel credincios nu este dat de rusine. Este ca un citat oarecum asemanator cu Isaia 28.16. Acelasi verset este citat si in Romani 8.33, de asemenea in 1 Petru 2.6. Expresia „nu se va grabi” din Isaia devine „nu se va rusina”; aceasta este o buna ilustrare ca uneori Noul Testament mareste sensul prezicerilor Vechiului Testament. Cel care credea cuvantul lui Isaia nu avea sa fuga de frica in fata judecatii amenintatoare. Si nici noi. Dar noi Il avem pe Hristos recunoscut ca Domn, care ne da incredere si in care ne glorificam. Cine este acela care, cunoscandu-L pe El cu adevarat, se va rusina sa-L marturiseasca?

Romani 10:12-13

In har, nicio deosebire intre iudeul si grecul care cheama Numele Domnului (v.12,13)

Marturia noastra, deci, este prezentata in aceasta chemare a numelui Domnului, cum vedem in versetele 12 si 13. Sunt bogatii in Hristos, si toate sunt la dispozitia celui care Il cheama, fara deosebire. Aici avem „nicio deosebire” in har, intocmai cum in capitolul 3.22 am avut „nicio deosebire” in ce priveste vina. Isus este numit „Domn al tuturor”, fie ca ei Il cheama, fie ca nu Il

cheama. Dar bogatia puterii Lui salvatoare este folosita de cei care Il cheama. Il chemam noi? Fara indoiala, L-am chemat in ceasul cand ne-am intors la Dumnezeu, si am primit mantuirea. Dar este obiceiul inimilor noastre sa-L chemam intotdeauna, cand avem nevoie? Avem nevoie de salvarea Lui in fiecare zi, si o salvare in fiecare zi este puterea noastra daca Il chemam pe El – o salvare din orice pericol spiritual. Domnul nu-i fereste intotdeauna pe sfintii Sai de unele pericole fizice cu care au a face in aceasta lume; uneori permite ca ei sa sufere lucruri dureroase, ca de exemplu in cazul lui Stefan. Dar in acest caz vedem cat de puternica a fost salvarea spirituala de care s-a bucurat Stefan, chiar cand persecutorii lui ii zdrobeau oasele. El ne da cea mai buna ilustrare posibila a salvarii spirituale venita de la Domnul, care este mai presus de toti.

Romani 10:14-15

Predicarea evangheliei, initiata de Dumnezeu (v.14,15)

Cat de importanta este deci evanghelia, prin care El este prezentat ca Domn pentru supunerea credintei, adevar subliniat in versetele 14,15. Daca este ca oamenii sa fie mantuiti, ei trebuie sa auda evanghelia si Dumnezeu trebuie sa le-o trimita. Cu El se incepe totul. Dumnezeu trimite pe cel care predica, predicatorul prezinta mesajul, oamenii asculta de Hristos si cred in El. Atunci ei cheama pe Domnul si sunt salvati. Dar toate incep cu Dumnezeu. Fiecare adevarat predicator este trimis de El, si frumoase sunt picioarele lor cand fac aceasta lucrare. Apostolul Pavel citeaza Isaia 52, unde profetul vorbeste de zilele care vor veni, cand in sfarsit vestea buna a eliberarii va veni din Sion, le venirea Domnului in gloria Sa. Tot atat de frumoase sunt totusi picioarele celor care duc vestea buna a venirii Sale in har si in smerenie, si a tot ce s-a implinit prin ea pentru mantuirea noastra.

Romani 10:16-21

Credinta, din cele auzite (v.16-18) Dar nu toti au ascultat de evanghelie, asa cum a spus si Isaia. Ascultarea este prin credinta. Expresia „cele auzite” se afla de trei ori in acest pasaj, iar versetul 17 spune: „Credinta este din auzire, iar auzirea, prin Cuvantul lui Dumnezeu”. Cand vestea ajunge sa fie auzita, sustinuta de Cuvantul lui Dumnezeu, o credem. Atunci putem spune ca regina din Seba: „Adevarat era cuvantul pe care l-am auzit” (1Imp.10.6)

Popor neascultator si impotrivor cu vorba (v.19-21) Vestea s-a auzit. Ea se raspandise chiar in zilele de la inceput, cand apostolul scria aceste cuvinte. Binecuvantarea totusi era conditionata de ascultarea credintei. Iar ca natiune Israel ramasese in necredinta si cuvintele grele de instiintare ale profetilor aveau sa se implineasca. In cel dintai verset al acestui capitol apostolul isi exprimase dorinta fierbinte ca ei sa fie mantuiti. In versetele de incheiere el arata faptele triste ale situatiei lor. Ei erau „un popor neascultator si impotrivor cu vorba”, sau „contrazicator”. Mereu spuneau „nu” la tot ce le propunea Dumnezeu, si tagaduiau tot ce afirma El. Totusi Dumnezeu S-a purtat cu ei cu indelunga rabdare, intinzandu-Si mereu mainile catre ei. Acum venise momentul pentru o schimbare in caile Sale. Israel s-a impiedicat de Hristos ca de o piatra de poticnire si au fost pusi deoparte pentru un timp.

Romani 11:1-7

Israel, ca natiune, n-a fost lepadat (v.1,2) Desi Israel, ca natiune, a fost pus deoparte pentru un timp, n-au fost lepadati pentru totdeauna. Unii dintre natiuni, in ingamfarea inimii lor, asa gandeau in timpul cand scria Pavel, si nu putini gandesc si astazi. Dar Dumnezeu nu permite acest lucru, pentru ca ei sunt poporul Lui cunoscut mai dinainte pentru a implini un anumit scop. Apostolul citeaza indata propriul sau caz ca dovada. Lui i se aratase indurare si el era israelit, un exemplu al ramasitei pe care Dumnezeu o chema atunci, si ca o garantie a restabilirii de la urma a poporului sau. Dumnezeu si astazi cheama o ramasita ca aceea care a fost pastrata in zilele lui Ilie. „Si eu sunt israelit”, spune Pavel. In trecere sa punem aceste cuvinte alaturi de o declaratie facuta de Pavel unor ascultatori neprietenosi si critici din natiunea lui: „Eu sunt iudeu” (Fapte 22.3). Aceste doua afirmatii sunt demne de notat, avand in vedere ideea gresita a asa-zisului Israel – britanic care considera ca „iudeu” se refera sa cele doua semintii care ar fi fost cu totul lepadate – in timp de „Israel” ar insemna cele zece carora le-ar apartine binecuvantarile si ar fi identificate cu popoarele care vorbesc limba engleza. Pavel inlatura o astfel de presupunere.

Ramasita lui Israel, datorita unei alegeri a harului (v.2-7) Sa continuam argumentul prezentat. Cand Israel era practic apostat in zilele lui Ahab, Dumnezeu a pastrat pentru Sine nu mai putin de sapte mii care li erau credinciosi in inimile lor, desi numai Ilie era o figura remarcabila in marturie. Aceasta era rodul harului Sau, si acelasi har inca lucreaza. Rezultatul este „o ramasita potrivit unei alegeri a harului” (v.5). Ca natiune Israel dispretuise harul si cauta dreptatea prin tinerea legii, doar ca sa nu ajunga la ea si sa fie impietriti (v.7). Avand parte de har, ramasita a fost mantuita.

Romani 11:8-15

Impiedicarea lor, o bogatie pentru natiuni; primirea lor din nou, viata dintre cei morti (v.8-15)

Versetele 8-10 ne arata impiedicarea lor si, ca o consecinta, impiedicarea anuntata de profetii Vechiului Testament. Versetul 11 indica un rezultat important care decurge de aici: in felul acesta mantuirea a fost prezentata natiunilor. Versetele care urmeaza pana la versetul 15 arata restabilirea lor nationala de la urma, iar rezultatele ei sunt in contrast izbitor cu rezultatele punerii lor deoparte. Ca urmare a impiedicarii lor, evanghelia harului a fost trimisa la natiuni, si lumea natiunilor a fost mult imbogatita. Aceasta a insemnat „impacarea lumii” (v.15); adica lumea care fusese lasata in intuneric in timp ce toate parca se refereau numai la Israel, a ajuns acum la o consideratie favorabila in lumina evangheliei. Impacarea despre care se vorbeste aici nu este, ca in capitolul 5, un lucru vital si etern, rod al mortii lui Hristos, ci ceva provizoriu si dispensational, consecinta a impacarii lui Israel. Astazi Israel este decazut si imprastiat – si toate acestea au lucrat in favoarea natiunilor. Care va fi atunci rezultatul „primirii” lor din nou (v.15) si „plinatatea lor” (v.12) – adica venirea lor pe deplin in favoarea lui Dumnezeu? O inaltare mai mare a binecuvantarii pe pamant, atat de mare incat este asemanata cu „viata dintre morti” (v.15). Gandul principal al acestui pasaj, totusi, este ca Israel fiind pus deoparte din locul exclusiv pe care il avea, natiunile sunt acum cercetate cu binecuvantare, si in acelasi timp Dumnezeu pastreaza pe unii din Israel alesi potrivit harului Sau.

Romani 11:16-24

Imaginea maslinului si a altoirii unor ramuri salbatice (v.16-21) Adevarul acesta este confirmat si dezvoltat in versetele 16-24 printr-o ilustrare privitoare la un maslin si la altoire. Fara indoiala maslinul este ales in mod special ca ilustrare deoarece el este sursa untdelemnului, imagine a belsugului spiritual sau a binecuvantarii. Altadata Israel detinea locul binecuvantarii pe pamant in legatura cu stramosul lor Avraam. Ei n-au continuat in aceasta binecuvantare, asa cum am vazut, si acum natiunile au avut parte de ea, dupa cum citim: „pentru ca binecuvantarea lui Avraam sa ajunga la natiuni in Hristos Isus” (Gal.3.14) Transferarea aceasta este ilustrata ca ruperea unor ramuri naturale din maslin si altoirea in el a unor ramuri dintr-un maslin salbatic, in asa fel incat aceste ramuri salbatice altadata sa aiba parte acum de grasimea maslinului cel bun care isi scoate tot ce are nevoie din radacina. Procesul acestei altoiri este „impotriva naturii”, asa cum subliniaza versetul 24. Nu este nimic totusi nou sa descoperim ca procedeul folosit de har lucreaza in directii opuse procesului naturii. Este important pentru noi, cei dintre natiuni, sa intelegem ce anume a avut loc si felul in care a avut loc. Israel si-a pierdut pentru un timp vechea pozitie din cauza necredintei, iar noi ne mentinem noua pozitie prin credinta. Deci sa fim atenti! Daca natiunile nu raman in credinta, ce ar putea astepta decat sa fie si ele taiate? Ramurile altoite din maslinul salbatic nu pot astepta un tratament mai bun decat ramurile originale ale pomului. Din nou trebuie sa tinem bine minte ca ideea aici nu este binecuvantarea spirituala a credinciosilor, individual, ci schimbarea dispensationala in caile lui Dumnezeu, care a pus pe Israelul razvratit sub o stare nefavorabila inaintea Lui si a adus natiunile intr-un loc de har, cu posibilitatea de a fi pusi in legatura cu evanghelia.

Cele doua fete ale caracterului lui Dumnezeu: bunatatea si asprimea (v.22) Cand Dumnezeu lucreaza se arata cele doua fete ale caracterului Sau – bunatatea si asprimea – asa cum se spune in versetul 22. Asprimea lui Dumnezeu este foarte mult netinuta in seama, daca nu tagaduita, in multe cercuri religioase de astazi. Ea totusi este o realitate, si cei care o nesocotesc sau o tagaduiesc vor face fata cu ea la timpul potrivit. Ramurile firesti – Israelul imprastiat – vor fi altoite din nou, iar ramurile ingamfate ale natiunilor vor fi taiate. Vremea natiunilor merge spre sfarsitul ei.

Romani 11:25-31

Impietrirea in parte a lui Israel pana se va face plinatatea natiunilor (v.25) Cu versetul 25 terminam cu imaginea maslinului si reluam tema principala a acestui capitol. Apostolul prezice foarte clar ca impietrirea lui Israel va dura pana ce va avea loc plinatatea natiunilor. Atunci ochii lor se vor deschide si Israel ca intreg va fi salvat. Aceasta va avea loc cand Domnul Isus va veni din nou. Impietrirea sau orbirea este numai „in parte”, deoarece in tot acest timp Dumnezeu a chemat dintre ei pe cei alesi. Cand Domnul Isus va veni din nou „tot Israelul” va fi salvat, Israel ca intreg, ca natiune. Aceasta nu inseamna ca fiecare israelit, individual, va fi mantuit, pentru ca Scripturile arata ca multi dintre ei vor primi pe Antihrist si vor avea parte de pedeapsa vesnica.

Implinirea planurilor lui Dumnezeu cu Israel asigurata de indurarea Sa (v.26-31) „Plinatatea natiunilor” se refera la lucrarea de acum a lui Dumnezeu de a chema pe cei alesi si dintre natiuni. Cand lucrarea va fi terminata si intreaga „plinatate” sau „completare” va fi asigurata, va veni sfarsitul.

Planurile de har ale lui Dumnezeu in prezent fata de natiuni vor fi indeplinite, si atunci El va incepe sa-Si implineasca planurile cu privire la Israel; pentru ca Lui niciodata nu-I pare rau sau nu-Si schimba gandirea cu privire la darurile Sale sau la chemarea Sa. El intotdeauna Isi implineste scopurile, nu pe baza meritului omului, ci pe baza indurarii Sale. In versetul 31 citim: „Tot asa si ei n-au crezut acum, pentru ca prin indurarea data noua sa se arate si lor indurare”. Iudeii ca natiune au respins evanghelia tocmai pentru ca ea era indurare trimisa in mod special natiunilor (Fapte 22.21,22 exemplifica acest lucru) si in cele din urma vor fi umiliti profund si vor primi binecuvantarea pe aceeasi baza ca si cainii, adica cei dintre natiuni.

Romani 11:32-36

Doxologia intelepciunii lui Dumnezeu (v.32-36)

Cand apostolul incheia privirea sa generala a faptelor si a cailor dispensationale ale lui Dumnezeu si vedea indurarea Sa revarsandu-se si peste cei din neamul lui, altadata atat de impietriti si plini de propria lor dreptate, sufletul i se umplea de adorare. A izbucnit in doxologia cu care se incheie acest capitol. Am putea-o numi doxologia intelepciunii lui Dumnezeu; tot asa la sfarsitul capitolului 3 din Efeseni este doxologia dragostei Sale, si la 1 Timotei 1 doxologia harului Sau. Apostolul glorifica aceasta intelepciune care se afla la baza tuturor cailor Sale, conducand orice lucru in final spre o implinire glorioasa, in care se realizeaza impreuna propria Sa glorie si binecuvantarea creaturilor Sale.

Romani 12:1-2

Trupul adus jertfa vie ca raspuns fata de indurarile lui Dumnezeu (v.1) Sfarsitul capitolului 11 se aseamana cu cel din capitolul 8. In amandoua avem planul si scopul lui Dumnezeu si indurarea Lui care ne-a ales. Nu este de mirare deci ca Romani 12 incepe cu un apel bazat pe indurarile lui Dumnezeu. In felul acesta incepe sectiunea practica a epistolei. Este numai un singur lucru de facut ca raspuns fata de indurarea cu care evanghelia a ajuns la noi prin evanghelie – sa prezentam trupurile noastre lui Dumnezeu ca o jertfa vie, daruita Lui. Aceasta este o inchinare sau o slujire inteleapta din partea noastra si primita inaintea Lui. In versetul 13 al capitolului 6 apostolul aratase calea eliberarii de robia pacatului: sa ne dam pe noi insine lui Dumnezeu si sa facem madularele noastre unelte ale dreptatii, pentru Dumnezeu. Trebuia sa facem lucrul acesta odata pentru totdeauna, ca un lucru incheiat. Indemnul de aici este foarte asemanator. Am avut fiecare dintre noi un moment in vietile noastre cand, constienti de indurarile bogate ale lui Dumnezeu, poate coplestiti de ele, ne-am prezentat odata pentru totdeauna trupurile noastre ca vii si daruite Lui? Mai inainte fiecare din noi isi avea trupul ca un instrument in care se exprima propria sa vointa. Altadata fiecare dintre noi spunea in adevar: „Eu sunt stapanul trupului meu si el imi va face ce-mi place mie”. Ne-am predat noi acum Altuia, ca trupul sa fie in slujba Lui si sa fie folosit pentru slujba si gloria Lui? Noi nu puteam face cu adevarat o slujire inteleapta pentru El pana ce nu realizam aceasta predare Lui. Nu putem fi intelepti in evanghelie fara sa intelegem ca atitudinea aceasta este singurul nostru raspuns potrivit.

Nu va conformati, ci fiti transformati prin innoirea mintii (v.2) Aceasta va aduce cu sine ceea ce ni se spune in versetul 2. Neconformarea cu veacul acesta ne va caracteriza, deoarece ne vom conforma in mod necesar voii lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu Isi are felul Sau de a realiza acest lucru. Uneori vedem crestini care se conforma, foarte trist, veacului acestuia, si trupurile lor continua sa dea marturie pentru acest fapt. De asemenea vedem crestini care se reformeaza, incercand din greu sa-L imite pe Hristos si sa se poarte asa cum S-a purtat El. Ceea ce ne este adus inainte aici este un crestin transformat, aceasta transformare facandu-se din gandirea launtrica spre trupul din afara. Versetul acesta nu spune despre ceea ce a facut Dumnezeu sau ce face El pentru noi. Ne spune ceea ce avem noi de facut. Responsabilitatea este pusa asupra noastra. Noi avem sa nu ne formam veacului acestuia; avem sa ne transformam. Amandoua acesta lucruri, cel negativ si cel pozitiv, trebuie sa aiba loc zi de zi. Innoirea mintii noastre si transformarea realizata in felul acesta nu sunt lucruri intr-un moment odata pentru totdeauna, ci ceva care se mentine si creste in tot timpul vietii.

Innoirea mintii transforma intregul fel de viata (v.2) Deoarece indemnul divin fata de noi este sa fim transformati prin innoirea mintii noastre, ne vom intreba cum ne putem reinnoi mintea. Raspunsul este: sa facem ca gandurile noastre sa fie formate potrivit gandurilor lui Dumnezeu si parasindu-le pe ale noastre. Si cum se va face acest lucru? Umplandu-le cu Cuvantul lui Dumnezeu, care ne aduce gandurile lui Dumnezeu. In masura in care citim si cercetam Cuvantul in dependenta in rugaciune de iluminarea Duhului lui Dumnezeu, insasi capacitatea noastra de gandire, ca si felul nostru de gandire, se innoiesc. Deoarece indemnul divin fata de noi este sa fim transformati prin innoirea mintii noastre, ne vom intreba cum ne putem reinnoi mintea. Raspunsul este: sa facem ca gandurile noastre sa fie formate potrivit gandurilor lui Dumnezeu si parasindu-le pe ale noastre. Si cum se va face acest lucru? Umplandu-le cu Cuvantul lui Dumnezeu, care ne aduce gandurile lui Dumnezeu. In masura in care citim si cercetam Cuvantul in dependenta in rugaciune de iluminarea Duhului lui Dumnezeu, insasi capacitatea noastra de gandire, ca si felul nostru de gandire, se innoiesc. Aici deci se deschide inaintea noastra adevarata cale pentru sfintire. Nu avem sa cautam sa implinim un cod complicat de viata morala sau sa copiem viata lui Hristos. Suntem pusi in legatura cu ceea ce schimba intregul nostru fel de gandire si care transforma intregul nostru fel de a trai, ca o consecinta. Aceasta ne va face sa deosebim voia pe care o are Dumnezeu pentru noi si sa vedem ca ea este buna, placuta si desavarsita. Ceea ce este bun inaintea lui Dumnezeu va fi bun pentru noi, pentru ca mintea ne va fi facuta sa fie asemenea cu a Lui.

Romani 12:3-5

Sa ne vedem asa cum ne vede Dumnezeu, in masura credintei noastre (v.3) Cel dintai lucru in care conformitatea noastra cu gandurile lui Dumnezeu se va arata – si prin urmare neconformarea cu gandurile lumii – este in legatura cu parerile bune despre noi insine. In mod natural fiecare dintre noi se gandeste mereu la sine insusi, pentru ca n-am invatat sa avem adevarata noastra masura inaintea lui Dumnezeu. Cu cat mai mult gandurile noastre sunt reinnoite, cu atat mai mult ne vedem pe noi insine asa cum ne vede El, si intelegem ca masura credintei noastre este tinuta in seama de El. Credinta Il aduce pe Dumnezeu in inimile noastre, si de aceea masura credintei determina dimensiunea noastra spirituala. Dumnezeu sa ne ajute sa invatam cum sa gandim cu mare

cumpatare la noi insine, intelegand ca nici pozitia noastra intelectuala sau sociala, nici resursele banesti, nici darurile naturale nu sunt hotaratoare, ci credinta.

Mai multe madulare, un singur trup in Hristos (v.4,5) Fapt este, desigur, ca cel mai daruit si mai cu greutate dintre noi nu este decat o parte foarte mica dintr-un mare intreg. Acest lucru este subliniat in versetele 4 si 5, unde pentru prima data, in ce priveste aceasta epistola, se face cunoscut ca desi suntem mantuiti individual, nu suntem chemati sa ramanem persoane izolate, ci suntem adusi intr-o unitate – in adunarea lui Dumnezeu. Suntem un singur trup in Hristos, fiecare in parte fiind un madular al acestui trup unic. Rezultatul practic al acestui fapt este ca fiecare dintre noi isi are functia lui deosebita, intocmai cum au madularele trupului nostru natural, si niciunul dintre noi nu-si poate lua asupra lui toate functiile.

Romani 12:6-14

Comportarea intre cei credinciosi (v.6-14)

In versetele 6-15 avem felul in care se arata practic acest adevar. Fiecare isi are propriul sau dar potrivit cu harul care i s-a daruit, asa ca fiecare trebuie sa-si recunoasca partea pe care o are in acest intreg. De asemenea fiecare trebuie sa aiba grija ca tot ce face sa fie intr-un spirit corect si pe o cale dreapta. Unul care profeteste, de exemplu, trebuie sa o faca potrivit credinta lui. Cunostinta lui poate trece dincolo de credinta lui, dar sa ia seama sa nu vorbeasca dincolo de credinta lui. Acest lucru, daca este retinut, va inlatura multe din vorbirea fara folos in adunarile celor credinciosi. Tot asa, cel care da, sa faca lucrul acesta cu toata inima. Cel care arata indurare sa fie cu bucurie, ca sa nu faca o fapta de bunatate intr-un fel fara bunatate. Si asa mai departe. Detaliile acestor versete se inteleg din tot contextul Scripturii.

Romani 12:15-21

Indemnuri generale care se potrivesc cu gandul lui Dumnezeu (v.15-21)

Versetele cu care se incheie acest capitol dau mai multe indrumari generale cu privire la ceea ce se potriveste cu gandul lui Dumnezeu. Gandire smerita; un duh de pace; absenta spiritului de razbunare care este aproape universal; dragoste atat de activa incat sa se razbune prin bunatate si in felul acesta sa invinga raul prin bine; acestea sunt placute lui Dumnezeu si placute noua in masura in care gandirea ne este transformata potrivit cu felul Sau de a gandi. Imaginea „a ingramadi carbuni aprinsi” pe capul unui dusman este fara indoiala luata din Psalmul 140.10. Psalmistul se ruga in felul acesta potrivit timpului legii in care traia. Versetul 21 insa ne arata felul in care un crestin face lucrul acesta.Voia buna, placuta si desavarsita a lui Dumnezeu in multe detaliiPutem observa ca acest capitol 12 ne prezinta voia cea buna, placuta si desavarsita a lui Dumnezeu in multele ei aspecte. Multe din trasaturile mentionate nu sunt nicidecum iubite de oamenii lumii. Unele le-ar fi pe plac, atat timp cat ar avea un beneficiu de la ele; de exemplu, ei vor fi de acord cu felul cinstit care ii face pe crestini sa-si implineasca obligatiile, si absenta razbunarii cand s-ar putea in felul acesta sa aiba vreun avantaj de la ei. Numai cel credincios cu gandirea reinnoita poate vedea frumusetea acestor

trasaturi.Si numai cel credincios a carui gandire reinnoita aduce o transformare in viata lui va incepe sa le practice cu adevarat.

Romani 13:1-6

Supunere fata de autoritati, ele fiind randuite de Dumnezeu (v.1-6)

Primele indemnuri ale capitolului 12 avem a face cu felul nostru de purtare in cercul crestin. Apoi de la versetul 14 pana la sfarsit suntem invatati cum sa ne purtam fata de oamenii acestei lumi; se intelege destul de clar ca aici vom gasi multa impotrivire. Cand incepem sa citim capitolul 13 vedem ca suntem invatati cum sa actionam fata de guvernele si autoritatile acestei lumi. Era un lucru important pentru cei dintai crestini care deseori sufereau persecutie de la autoritati; la fel si pentru noi, care avem parte de un veac in care autoritatea este tratata cu putin respect. Atitudinea crestinului trebuie sa fie, intr-un cuvant – supunerea. Avem sa ne ferim de a ne impotrivi autoritatii, si ratiunea data pentru aceasta trebuie bine notata: autoritatile care sunt au fost randuite de Dumnezeu, si a te arata impotriva inseamna a te opune lui Dumnezeu, pe care ele ar trebui sa-L reprezinte, si ai merita judecata. In aceste versete (1-7) autoritatile sunt vazute in propriul lor caracter potrivit intentiei divine, si nu asa cum sunt ele deseori in practica. Indata deci am fi gata sa strigam impotriva trastei denaturari a justitiei, asa cum se vede deseori. Dar trebuie sa ne amintim ca, atunci cand au fost scrise aceste cuvinte, Nero tocmai se ridicase pe tronul imperial in Roma, si omul care a scris aceste cuvinte avea in curand sa sufere lucruri dureroase din mana autoritatilor religioase din Ierusalim. Citind Fapte 23.5 si 26.25, observam in aceste cazuri cat de real practica Pavel ceea ce ne invata aici. Numai un singur lucru ne scuteste de supunerea ceruta aici: atunci cand supunerea fata de autoritati ne-ar atrage in neascultare de Dumnezeu. Atunci trebuie sa fim ascultatori fata de cea mai mare Autoritate, asa cum spune Petru: „Trebuie sa ascultam mai mult de Dumnezeu decat de oameni” (Fapte 5.29)

Romani 13:7

Supunere fata de autoritati: dand ce suntem datori sa dam (v.7)

Daca ne gandim la autoritate asa cum exista ea astazi in lume trebuie desigur sa fim pusi in incurcatura. In toate directiile sunt rasturnari, cu puteri care trec in mainile unor oameni ciudati. Sub lozinca „libertate” au loc uneori fapte de tiranie, infioratoare, mai rele decat in timpul despotilor din timpurile de odinioara. Dar daca privim dincolo de toate acestea, la Dumnezeu si la Cuvantul Sau, toate devin simple. Rostul nostru in lume nu este sa facem guverne sau sa le modificam pe cele ce sunt, ci sa cautam interesele Domnului nostru, in timp ce dam toata onoarea si ascultarea care se cuvin guvernelor, oricare ar fi ele. Indicatiile de aici se aplica unor lucruri cum sunt taxele, vama, asa cum arata versetul 7. Trebuie sa platim toate acestea. Ceea ce fac autoritatile cu banii nostri, cand ii primesc, este treaba lor, nu a noastra. In indurarea lui Dumnezeu noi suntem scapati de o astfel de responsabilitate grea.

Romani 13:8-11

Datori de a iubi in aceasta lume care nu iubeste (v 8-10) Versetul 8 extinde gandul de a da ce esti dator, dincolo de guverne, la toti oamenii. Crestinul sa fie liber, sa nu aiba nicio datorie, decat datoria de a iubi. Aici este intotdeauna dator. El fiind obiectul unei iubiri infinite, atitudinea lui are sa fie iubire in aceasta lume care nu iubeste. Facand lucrul acesta, el implineste legea, desi nu este sub ea, cum am vazut foarte clar in capitolul 6.

In lume, in perioada ei de intuneric (v.11) Toate gandurile prezentate mai inainte sunt confirmate, intarite de ceea ce avem in cuvintele de incheiere ale acestui capitol. Trebuie sa fim caracterizati de aceasta supunere si dragoste deoarece suntem lasati in lume in perioada ei de intuneric, pentru ca sa aratam harurile Domnului Isus Hristos in timp ce asteptam venirea zilei. Este foarte usor sa uitam acest lucru si sa ajungem intr-o stare de insensibilitate adormitoare, ca lumea. De aceea este chemarea de a ne trezi din somn. Ceasul mantuirii noastre finale se apropie.

Romani 13:12-14

Invaluiti in lumina care apartine zilei (v.12,13) Hotarat suntem intr-un timp de intuneric. Nu il simtim? Dar faptele intunericului sunt de aruncat, ca pe niste carpe vechi murdare, si avem de imbracat „armura luminii”. Avem sa fim invaluiti de lumina care apartine zilei, de care apartinem. Cel credincios are sa fie stralucitor si luminos in mijlocul intunericului; si chiar insasi lumina pe care o poarta se va dovedi ea insasi „armura”. Credinciosul care straluceste este ocrotit si pastrat de stralucirea pe care o da. Intr-un cuvant, avem sa ne imbracam cu caracterul Domnului Insusi, si sa nu hranim dorintele firii pacatoase.

Imbracati cu armura luminii, imbracati in Domnul Isus Hristos (v.14) Cu cata putere ar trebui sa vina la noi cuvintele acestea! Si cat de repede! Daca noaptea era mult inaintata si ziua era aproape cand scria Pavel, cu cat mai mult astazi. Este in adevar timpul sa fim treziti din somn si sa ne inarmam cu armele luminii. Insa trebuie intotdeauna sa ne amintim ca a ne „imbraca”, atat in versetul 12 cat si 14, nu inseamna ceva cu totul in afara noastra insine, ci a ne imbraca in ceva care vine dinauntru. Acelasi lucru l-am vazut in principiu cand am gandit la versetul 2 al capitolului 12.

Romani 14:1-3

Pareri diferite intre iudeii si natiunile din primul secol (v 1-3)

Capitolul 14 se ocupa in intregime cu unele lucruri care au dat nastere la probleme dificile in cei dintai ani ai istoriei crestine. Iudeii intorsi la Dumnezeu aduceau cu ei in mod foarte natural vederile lor si mentalitatea lor cu privire la mancare si bautura, la tinerea unor zile si obiceiuri. Gandurile lor erau in parte bazate pe legea lui Dumnezeu si in parte pe traditia batranilor, insa in orice caz sentimentele lor erau foarte puternice, cei dintre natiuni intorsi la Dumnezeu nu aveau astfel de ganduri si erau inclinati sa priveasca toate acesta ca o incapatanare din partea fratilor iudei. Aceasta era cauza unor neintelegeri fara sfarsit. Toata aceasta problema era pusa aici si rezolvata cu simplitatea admirabila care caracterizeaza intelepciunea divina. Sa nu gandim ca acestea nu mai au vreun interes pentru noi. Sa nu spunem ca astfel de intrebari nu mai exista astazi, ca totul ar fi doar o

simplică cunoaștere a unor lucruri din trecut și am putea să nu ne gândim la ele. Nicidecum. Este vorba mai degrabă de un lucru important. Deși certurile care au agitat și au dezbinat pe credincioșii din cel dintâi secol s-au dus de mult, sunt altele asemănătoare care le-au luat locul, și mult neșază și pagubă se arată astăzi când învățătura din acest capitol nu este ținută în seamă. Nu vom trece prin acest capitol verset cu verset, ci vom face sumarul lui, observând că în el sunt precizate trei principii și sunt trei indemnuri, în legătură cu fiecare principiu.

Romani 14:4-5

Principiul libertății creștine (v.4,5)

Cel dintâi este exprimat în versetul 4 și îl putem numi principiul libertății creștine. În aceste lucruri care au a face cu purtarea personală și conștiințioasă pentru Domnul suntem liberi față de autoritatea fraților, fiind așezați sub autoritatea lui Hristos. Am putea fi corecți sau greșiți în judecata pe care ne-o facem, dar lucrul de primă importanță este că fiecare dintre noi, privind la Stăpanul nostru, să facem ceea ce gândim că îi place Lui. Indemnul în legătură cu aceasta este: „fiecare să fie deplin convins în mintea lui”.

Romani 14:6

Cunoașterea personală a voinței lui Dumnezeu (v.6)

Dumnezeu intenționează ca noi să fim puși la încercare cu privire la astfel de lucruri, fiecare pentru sine însuși. Unde este o poruncă bine precizată în Scriptură nu este nevoie să mai încercăm ceva. Atunci simplă ascultare este singura cale care îi place lui Dumnezeu. Dar aceste alte lucruri, cât de multe sunt! Trebuie să mă duc aici sau acolo? Ar trebui să fac un anumit lucru în felul acesta sau în felul celălalt? Ce controverse mari și pagubitoare s-au manifestat violent în jurul acestor întrebări! Iar răspunsul este foarte simplu: să înceteze orice fel de ceartă! Fiecare să-și ia mâinile de pe celălalt. Fiecare om, pe genunchi, în prezența Stăpanului său, să primească în ce îl privește, cunoașterea voinței Stăpanului său. După ce s-a precizat în prezența Stăpanului ceea ce credem că El vrea să facă, să-l realizăm în simplitatea credinței. Insa trebuie să fie credința, și nu proprie voință. Dar să nu trecem dincolo de credința noastră sau să rămănem în urma ei. A face așa ceva ar însemna să aducem o vină (nu condamnare finală) în conștiințele noastre, așa cum ne spune ultimele două versete din acest capitol.

Romani 14:7-12

Principiul responsabilității individuale înaintea lui Dumnezeu (v.7-12)

Cineva va spune: „Dar principiul libertății este în mod sigur abuzat”. Fără îndoială, dar trebuie notat cum este el păzit de ceea ce avem în versetele 10-12. Aici este subliniat principiul responsabilității individuale față de Dumnezeu. Nu trebuie să mă port ca unul care stăpănește peste fratele meu, iar dacă eu aș încerca să fac așa ceva, el nu trebuie să-mi dea mare atenție; dar el să-și amintească de

scaunul de judecata al lui Hristos. Hristos a murit si a inviat ca sa-Si stabileasca drepturile in amandoua sferele, al celor morti si al celor vii. Atunci tot ce facem, fie ca traim, fie ca murim, trebuie sa fie in legatura cu El. Si de orice lucru vom raspunde inaintea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt deosebit de serios, care are scopul sa miste inima fiecaruia si sa ne faca foarte atenti in ceea ce practicam sau permitem.

Romani 14:13-23

Pentru noi, gandul la scaunul de judecata; fata de frati, sa nu fim o pricina de poticnire (v.13-21) Indemnul in legatura cu acest principiu ne confrunta in versetul 13: „Sa nu ne mai judecam unii pe altii”, aceasta este partea negativa; iar cea pozitiva este „ci mai bine judecati aceasta, sa nu puneti inaintea fratelui o piatra de poticnire sau un prilej de cadere”. Avem sa ne indreptam privirea spre scaunul de judecata pentru noi insine, iar fata de fratii nostri sa fim atenti sa nu-i provocam la vreo cadere. Mai departe in acest capitol sunt aratate aceste ganduri intr-un fel foarte practic, ca de exemplu in versetele 15, 20, 21. Este folosit un limbaj foarte puternic. Apostolul vorbeste de a nimici pe „acela... pentru care a murit Hristos” (v.15). Si mai spune „sa nu darami lucrarea lui Dumnezeu” (v.20)Lucrarea suverana a lui Dumnezeu nu poate fi zadarnicita, si adevaratele oi ale lui Hristos nu vor pieri niciodata; dar una sau alta se poate sa ajunga distrusa intr-un mod practic. Cazul presupus aici este cel al unui crestin dintre natiuni, viguros spiritual si nelegat de prejudicii, facand caz de libertatea lui in fata fratelui sau dintre iudei, care, desi inca tare in ce priveste legea, este slab in ce priveste credinta evangheliei. In felul acesta fratele cel slab este ispitit sa faca lucruri pentru care dupa aceea si le reproseaza singur, asezandu-se poate sub un nor spiritual pana in ziua mortii lui. Putem face un lucru atat de rau, daca nu luam seama. De aceea sa fim atenti si sa ne indreptam gandurile spre scaunul de judecata.

Principiul fratietatii crestine (v.15) Spunand acestea am anticipat practic cel de-al treilea mare principiu din acest capitol. Este ceea ce am putea numi fratietatea crestina. Versetul 15 il prezinta: „fratele... pentru care a murit Hristos”. Daca Hristos a murit pentru acel frate al nostru – un om care aduce suparare si este dificil deseori – atunci el este iubit de El. Sa nu fie iubit si de noi? Si sa nu uitam ca si tu si eu ne aratam pe noi insine suparaciosi si dificili in ochii lui. Atunci Dumnezeu sa-i dea lui har, asa cum ne-a dat noua in trecut, ca sa ne vada ca pe unii pentru care a murit Hristos.Indemn de a urmari pacea si zidirea (v.19)Bazat pe acest principiu urmeaza indemnul din versetul 19. Pentru ca suntem frati avem sa urmarim lucrurile care duc la pace si la zidire. Avem sa fim dornici sa zidim, nu sa daramam. Avem sa cautam pacea, nu cearta. Daca suntem ispititi sa gresim in directia aceasta, sa ne punem noua insine intrebarea lui Moise: „Oamenilor, voi sunteti frati; de ce va nedreptatiti unul pe altul?”Este posibil sa ducem lucrurile atat de gresit in gandurile noastre incat atunci cand vedem un frate slab, parca am fi gata sa spunem: „lata, unul slab! Sa-i dam un branci si sa terminam cu el”. S-ar putea ca el sa cada. Atunci am spune: „Ne gandeam noi ca asa va fi cu el. Acum ne-am descotorosit de el...” Si cand vom sta inaintea scaunului de judecata al lui Hristos care a murit pentru el, ce ni se va spune noua? Daca am putea auzi de pe acum, ne-ar tiui urechile. Se va primi si pierdere, ca si rasplata, la scaunul de judecata.

Dumnezeu imparatete in inimile sfintilor Sai prin trasaturi de ordin moral si spiritual (v.17) Inca odata sa subliniem faptul ca toate aceste indrumari sunt in legatura cu lucruri din viata, purtarea si slujirea individuala, si nu trebuie fortate ca sa includa adevarul vital al lui Dumnezeu si sa duca la indiferenta cu privire la aceasta. Versetul 17 ne ridica gandurile la un nivel mai inalt. Dumnezeu Si-a stabilit autoritatea si imparatia in inimile sfintilor Sai, si aceasta nu este in legatura cu detalii privitoare la mancare si bautura, ci cu trasaturi de ordin moral si spiritual care li sunt placute. Avem de trait vietii pline de dreptate si pace in mod practic, si de bucurie sfanta in puterea Duhului Sfânt, iar aceasta este spre gloria Sa. Am fost adusi sub stapanirea Sa si ni s-a dat Duhul Sfânt cu acest scop.

Libertate, responsabilitate, fraternitate Pentru ca suntem adusi in aceasta imparatie, principiile care au sa domine printre noi sunt Libertatea, Responsabilitatea, Fraternitatea – dupa cum am vazut – responsabilitatea fiind fata de Dumnezeu. La sfarsitul secolului al 18-lea, strigatul renumit al Frantei era „Libertate, Egalitate, Fraternitate” – egalitatea fiind fata de om. Ce tragedii au urmat! Foarte curand s-a dezvoltat o situatie care era in totul negatia acestor cuvinte. Sa tinem seama de acest fapt, pentru ca sa urmarim aceste trei cuvinte ale noastre, care lucreaza in directia dreptatii, pacii si bucuriei.

Romani 15:1-4

Hristos nu Si-a placut Lui Insusi (v.1-4)

Cel dintai paragraf din capitolul 15 face rezumatul subiectului dinainte si il completeaza. Rezumatul indrumarii date este ca acei sfinti care sunt tari in credinta trebuie sa poarte slabiciunile fratilor lor care nu sunt tari. In loc sa placa lor insusi, ei sa caute ce va fi pentru binele spiritual al celorlalti. Atitudinea gandirii care spune: „Eu am dreptul sa fac acest lucru, si il voi face, orice ar gandi altcineva” nu este gandul lui Hristos. Este exact ceea ce Hristos n-a facut! „Hristos nu Si-a placut Lui Insusi” (v.3). Profetul marturisea acest fapt, iar evangheliile ii dau marturie. El a fost Singurul pe pamant care avea drept absolut sa-Si placa Lui Insusi, totusi El a trait in mod absolut la dispozitia lui Dumnezeu Tatal si S-a identificat cu El; atat de complet era una cu Tatal incat daca unii aveau sa spuna ceva impotriva lui Dumnezeu, in mod natural obiectiile veneau asupra lui Isus. El este marele nostru Exemplu. Noi avem sa vedem cum ni Se face El cunoscut in Scripturi si atunci, daca Il urmam pe El, rabdarea si mangaierea necesare vor deveni ale noastre.

Romani 15:5-12

Aceleasi simtaminte unii fata de altii (v.5-7) In felul acesta avem sa aratam harul lui Hristos in purtarea noastra a unora fata de altii: „sa va dea aceeasi gandire... potrivit lui Hristos Isus”. Pentru aceasta avem nevoie nu numai de Scriptura ca sa ne dea indrumare, ci chiar de puterea lui Dumnezeu Insusi, care este Dumnezeul rabdarii si al mangaierii. Intariti in felul acesta vom fi in stare sa-L glorificam impreuna. In loc ca gandirea si gura celui slab sa fie acoperite de critica celor tari, iar a celor trei sa fie plina de dispretuirea celui slab (14.2), gandul si gura tuturor trebuie sa fie umplute cu lauda lui Dumnezeu si Tatal Domnului nostru Isus Hristos. Desigur, aceasta este prezentarea

unei imagini foarte placute. Deci, cu toate diferentele care exista, avem sa ne primim unul pe altul in bucuria fericita a partasiei crestine, incat sa fie realizata aceasta imagine placuta spre gloria lui Dumnezeu.

Sumar al relatiilor Domnului Isus cu iudeii si cu natiunile (v.8-12) Dupa ce a prezentat lucruri referitoare la viata si comportarea practica de la versetul 8 apostolul da un sumar scurt al invataturii incepatoare cu privire la relatiile Domnului Isus si cu iudeii si cu natiunile. El venise ca slujitor al tuturor scopurilor pe care le are Dumnezeu pentru vechiul Sau popor; in felul acesta promisiunile facute altadata parintilor au fost confirmate, desi inca n-au fost toate implinite. Dar in ce priveste natiunile, El a venit ca Trimis al indurarii pentru ei din partea lui Dumnezeu, incat in final sa glorifice si ei pe Dumnezeu. Aratarea indurarii catre natiuni, desi poate cu totul neasteptata de iudei, nu era un gand nou din partea lui Dumnezeu, pentru ca fusese indicat in Scriptura Vechiului Testament. David si Isaia dadusera marturie despre el, asa cum arata versetele 9-12.

Romani 15:13-15

Bucurie, pace si speranta de la Dumnezeu, prin credinta (v.13)

Credinciosii de la Roma erau in majoritate dintre natiuni; de aceea se vede o vigoare speciala in dorinta apostolului in versetul 13. Ei fusesera fara Dumnezeu si fara speranta in lume – asa cum li se reamintea credinciosilor dintre natiuni din Efes – si cum Dumnezeu, care este Dumnezeul sperantei, are sa-i umple cu o astfel de bucurie si pace incat ei sa prisoseasca in speranta. Acesta este un rezultat mult dorit si glorios, care este adus ca rod al credintei in evanghelie; pentru ca este „crezand” si totodata „in puterea Duhului Sfant”. Cand evanghelia este crezuta, Duhul Sfant este primit, iar pacea, speranta si bucuria urmeaza, asa cum ne-a invatat capitolul 5 al acestei epistole. Sunt multi care doresc cu sinceritate pace si bucurie, dar gandesc sa ajunga la ele prin fapte, prin hotarari, rugaciuni sau simtiri, totusi niciunul dintre acestea nu duce la scopul dorit. Ele se primesc numai crezand. Credinta si numai credinta, pune sufletul in legatura cu Dumnezeu. Si numai prin Duhul ne sunt umplute inimile cu toata bucuria si pacea si speranta, care sunt roadele insasi ale evangheliei. Este foarte potrivit ca apostolul sa doreasca aceste lucruri celor carora le scria, stiind ca epistola lui le prezenta evanghelia care le producea.

Apostolul vorbeste despre sine, despre lucrarea pe care a facut-o (v.14,15) In versetul 14 apostolul Pavel isi exprima increderea in credinciosii din Roma, si din acest moment incepe sa scrie mai mult despre lucruri personale, cu privire la ei si la el insusi. Mai intai le vorbeste despre lucrarea sa pentru Domnul si le destainuieste intentiile sale, precum si cele care au fost implinite. Acestea ocupa toate versetele ramase din capitolul 15.

Romani 15:16-18

Prin vestirea evangheliei, natiunile prezentate ca o jertfa bine primita (v.16-18)

Slujirea lui Pavel se referea in special la lucrarile lui pentru Dumnezeu, si in versetul 16 el vorbeste despre ea intr-un fel foarte minunat. El a vestit evanghelia printre ei ca o slujba preoteasca, incat ii

considera pe cei care se întorsesera la Dumnezeu ca fiind o jertfa adusa Lui ca sa fie primita de El in sfintirea si in mireasma data prin Duhul Sfânt, care a venit peste ei ca oameni credinciosi. In aceste cuvinte probabil el se refera la sfintirea levitilor asa cum este istorisita in Numeri 8.11-19. Se spune aici: „Si Aaron sa-i infatiseze pe leviti ca dar leganat inaintea Domnului, de la fiii lui Israel, ca ei sa faca slujba Domnului”.Aceasta ne arata spiritul in care apostolul isi facea lucrarea evangheliei. Apostolul Petru vorbeste despre crestini ca fiind o preotie imparateasca care arata virtutile Celui care i-a chemat, si ceea ce aflam aici este ceva asemanator. Pavel luca intr-un fel preotesc si in vestirea evangheliei, si rodul se vedea in cei dintre natiuni intorsi la Dumnezeu; pe acestia ii aducea la Dumnezeu pentru a-l sluji, ca o ceata spirituala de leviti. In toate acestea el s-ar fi putut lauda, insa lauda lui era „in Hristos Isus”, pentru ca toate se refereau la El, ca Domnul celor care lucreaza.

Romani 15:19-21

O privire sumara a lucrarii implinite de apostol (v.19-21)

Aceste ganduri conduceau la o privire sumara a lucrarilor lui care au fost implinite. Intai, in ce priveste întinderea „de la Ierusalim si in jur pana la Iliria”. Iliria era la nord-vest de Macedonia, de aceea putem vedea cat de vast tinut acoperise el pe deplin, tinand seama de greutatile de transport din acele zile. In al doilea rand, in ce priveste caracterul specific al evanghelizarii curate si neintinate: el era prizonierul evangheliei intr-un sens suprem. El se adresase natiunilor intr-un fel cum nu facuse nici un alt apostol, si el se dusesese in cetati straine pe care niciunul altul nu le vizitase. Prin aceasta el ajuta la implinirea Scripturii despre care vorbeste versetul 21.

Romani 15:22-25

Inima de misionar a lui Pavel îndreptata spre Roma si Spania (v.22-25)

Tocmai pentru ca acesta era caracterul specific al slujirii lui, fusese împiedicat sa ajunga la Roma. Crestinii se îndreptasera spre aceasta metropola a lumii din acel timp, inaintea lui, si in felul acesta evanghelia ajunsese acolo. Totusi putem vedea ca inima de misionar a lui Pavel privea dincolo de Roma, la Spania cea îndepartata si dorea sa faca o calatorie pana acolo intr-o zi, cu un popas la Roma, pe cale. Pentru acum avea inaintea sa o vizita la Ierusalim ca sa duca acolo colecta facuta de credinciosii din Macedonia si Ahaia pentru cei saraci dintre sfinti.

Romani 15:26-29

Colecta pentru cei din Ierusalim (v.26-29)

Gasim o aluzie la aceasta colecta pentru sfinti in 1 Corinteni 16.1-4 si din nou, mai dezvoltata, in 2 Corinteni 8 si 9. Daca citim aceste pasaje putem indata sa vedem de ce apostolul pune aici Macedonia inaintea Ahaiei. Filipenii erau saraci in comparatie cu corintenii, totusi erau mult mai darnici. Ei vorbeau putin si dadeau mult. Faptele Apostolilor ne dau doua explicatii la felul cum s-a ajuns la aceasta nevoie. A fost o foamete in acele zile (11.27-30), si credinciosii din Ierusalim

ajunsesera intr-o saracie deosebita prin practicarea la inceput a averilor „in comun” (2.44,45). Saracia lor totusi a dat ocazia intaririi legaturilor practice a partasiei crestine intre natiuni si iudei.

Romani 15:30-33

Lupta in rugaciune pentru slujba pe care Dumnezeu o avea in Ierusalim (v.30-33)

Era o tendinta puternica in acele zile printre unii dintre iudei si natiuni sa se separeu, si aceasta tendinta crestea prin intriga invatatorilor iudaizanti din Ierusalim. De aceea apostolul Pavel considera aceasta colecta ca un lucru foarte important si insista ca purtatorul acestor daruri sa fie chiar el. Era foarte constient de pericolul spre care alerga, si versetele 30 si 31 din acest capitol arata ca avea ceva presimtiri ale tulburarii care urma sa aiba loc. Daca era in adevar drept sa se duca el la Ierusalim a fost o intrebare mult discutata. Nu incercam sa-i dam un raspuns aici, ci vom nota ca rugaciunea, la care cerea sfintilor din Roma sa i se alature, a avut un raspuns, desi nu chiar in felul in care spera el. A fost scapat, dar nu ca un om liber. A fost scapat de persecutorii sai prin punerea in inchisoare la dispozitia reprezentantilor Cezarului. De asemenea, in felul acesta in final a venit printre crestinii din Roma cu bucurie si a fost inviorat printre ei, asa cum ni se marturiseste in Fapte 28.15. Aceasta este o alta dovada a felului in care Dumnezeu raspunde rugaciunilor noastre, dar in felul care este potrivit voii Sale, si nu potrivit gandurilor si dorintelor noastre. De asemenea putem fi siguri ca Pavel a venit printre ei cu o plinatate de binecuvantare. Filipeni 1.12,13 este o dovada in aceasta privinta, la fel si Filimon 10. Pacea este ceea ce dorea apostolul, pacea in care pot progresa si sfintii lui Dumnezeu, si lucrarea lui Dumnezeu; de aceea capitolul se incheie cu dorinta ca Dumnezeu sa fie cu ei. Dumnezeu caracterizat in trei feluri: Dumnezeu al rabdarii si al mangaierii, Dumnezeu al sperantei si Dumnezeu al pacii. Este bine sa notam cele trei feluri in care Dumnezeu este caracterizat in acest capitol: „Dumnezeu al rabdarii si al mangaierii” in versetul 5; „Dumnezeu al sperantei” in versetul 13; „Dumnezeu al pacii” in versetul 33. Daca ni le-am notat, vom face bine daca vom medita la ele. Ceea ce este Dumnezeu intr-un anumit timp este intotdeauna, si ceea ce este El pentru vreunul din ai Sai este pentru toti si pentru fiecare. De aceea El este toate acestea pentru tine si pentru mine.

Romani 16:1-15

Recomandarea diaconitei Fivi (v.1,2) In capitolul 16 avem salutarile cu care se incheie epistola. Se pare ca Fivi a dus aceasta epistola, si Pavel are un cuvânt pentru recomandarea ei, pentru ca sfintii din Roma s-o primeasca intr-un mod vrednic. Ea fusese de ajutor multora si chiar si lui Pavel in timpul slujirii ei la Chencrea. Cuvântul „slujitoare” este de fapt „diaconita”.

Salutari multor credinciosi si indeosebi Priscilei si lui Acuila, care dovedisera o dragoste divina (v.3-15) De la versetul 3 la 15 avem o lista lunga cu nume ale unora din Roma carora li s-au trimis salutari. La inceputul listei sunt doua nume cu care suntem familiarizati, Priscila si Acuila. Este evident ca ei sunt pusi la inceputul listei in mod intentionat, pentru ca nici unuia altuia nu i s-au spus cuvinte de lauda atat de alese. Ei isi riscasera viata pentru Pavel, desi prin indurarea lui Dumnezeu le-au fost crutate si vietile lor. Aceasta este limita iubirii omenesti, potrivit cuvintelor Domnului din

Ioan 15.13. Este de asemenea ceea ce orice creștin ar trebui să facă dacă ar fi ocazia, potrivit cu 1 Ioan 3.16; pentru că noi suntem aici nu numai ca să dovedim bunătate omenească, deoarece suntem partași ai firii dumnezeiești și de aceea să arătăm dragoste divină. Apostolul arată o minunată diferență în salutarile lui. Aceasta este o rudă; celălalt, un ajutor; un altul, un ales al Domnului. Și din nou, aceștia sunt preaiubiți, celălalt preaiubit, iar aceștia cu renume printre apostoli. Unii s-au ostenit și alții s-au ostenit mult. În întinderea afecțiunilor lui spirituale, el avea o legătură cu fiecare. Dar în mod evident Priscila și Acvila străluceau mai mult printre toți cei cărora își arătasera dragostea care era divină, și aceasta le dădea cel dintâi loc mai presus de mulți alții daruți mai mult decât ei. Această dragoste de calitate divină, care se daruiește pe sine chiar până la moarte, stă singură în valoarea ei. Aceasta s-a dat ca un exemplu în zilele lui David – ca în 2 Samuel 23.13-17. Ea s-a arătat în mod clar în cuvintele solemne ale Domnului redată în Apocalipsa 2.4. Nu avem nicio îndoială că ea va fi cel mai deplin manifestată în ziua când vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. De aceea s-o avem în inimă de pe acum. „Dragostea nu pierie”, ea este aur curat; Domnul Isus a venit ca să ne-o dezvăluie. Fa-ne să iubim mai mult, Stăpâne, Te rugăm, Ajută-ne să ne amintim: dragostea este calea Tatălui.”

Romani 16:17-24

Departați-vă de cei care fac dezbinări (v.17-20) Versetele 17-20 care urmează ne dau o imagine foarte opusă celei dintâi. Erau unii în acele zile de la început, ca și astăzi, care nu slujeau Domnului, ci propriilor dorințe. O astfel de situație produce dezbinări și trebuie evitate. Cuvintele lor pot fi frumoase – alunecoase ca untul – dar sunt împotriva învățării. Acesta este testul. Ei pot spune lucruri plăcute; dar vorbesc ei potrivit cu ceea ce am primit de la Dumnezeu? Cel dintâi care conduce în tot felul de învățături greșite este Satan, și când el va fi zdrobit sub picioarele sfinților (v.20) de către Dumnezeul păcii, atunci va fi în adevăr pace.

Salutări din partea echipei cu care lucra (v.21-24) Urmează salutarile din partea echipei de lucrători care erau cu Pavel pe când scria; și din nou se pare în versetul 24 că s-ar termina epistolele, ca și mai înainte în versetul 20 și ca la sfârșitul capitoului 15. Totuși încă odată este adăugat un cuvânt. Se pare că în acest moment, potrivit obiceiului său, Pavel a luat condeiul din mână secretarului, ca să scrie cu mână sa. Cuvintele lui de încheiere sunt de o importanță profundă.

Romani 16:25-27

Evanghelia și descoperirea tainei (v.25-27)

Slujirea apostolului Pavel avea două aspecte, așa cum spune el în Coloseni 1.23-29. El se refera la amândouă aceste aspecte foarte pe scurt în cuvintele cu care încheie această epistolă. Evanghelia pe care el o numește „evanghelia mea” a fost dezvăluită foarte clar în această epistolă. Nu menționase deloc „taină”, deși ea i se descoperise lui și altor profeti, și fusese prezentată prin scrieri profetice. El dorea ca acei credincioși din Roma să fie bine întemeiați cu privire la evanghelia pe care el le-o dezvăluie; și era tot atât de important ca ei să fie întemeiați în ce privește taina, însă nu acesta era scopul pe care îl avea în acest timp când le adresa epistola aceasta. Dacă acest lucru

este important pentru romani, atunci el este si pentru noi. Dumnezeu poate sa ne faca sa fim intemeiati in amandoua aceste aspecte. Suntem noi preocupati cu amandoua? Daca nu suntem, trebuie sa fim. Daca biserica, in ce priveste starea ei exterioara, vizibila, este intr-o conditie joasa, divizata, nu suntem scutiti de a ne preocupa noi insine cu aceasta taina, ci dimpotriva, ea ne este cu atat mai mult necesara. Taina ii priveste pe cei dintre natiuni, de aceea este facuta cunoscut tuturor natiunilor, si facuta cunoscut pentru ascultarea credintei; ea este facuta cunoscut nu numai pentru a fi inteleasa, ci pentru a fi ascultata. Niciodata mai mult ca astazi este o deosebita nevoie ca cei credinciosi sa fie intemeiati in Cuvantul scris. Numai Dumnezeu ne poate intari, si suntem pe deplin intemeiati daca ne bazam pe amandoua. Nimeni nu poate sta in siguranta sprijinit numai de un picior. „Evanghelia” si „taina” sunt asemenea celor doua picioare pe care putem sta in siguranta. Sa urmarim sa stam pe amandoua.

clickbible.org